

มาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย

อนุรักษ์ พวงสุวรรณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปรีดี พนมยงค์

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2563

**Measures for Determining Criminal Penalties in the Protection
of Children from Muay Thai Sports**

Anuruk Pongsuwan

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws
Department of Law
Pridi Banomyong Faculty of Law, Dhurakij Pundit University**

2020

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ มาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากก๊าดมวดยไทย
เสนอโดย นายอนุรักษ์ พวงสุวรรณ
สาขาวิชา นิติศาสตร์
หมวดวิชา กฎหมายอาญาและกระบวนยุติธรรมทางอาญา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร.ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล)

.....กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปกป้อง ศรีสนิท)

คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์ รับรองแล้ว

..... คณบดีคณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัตน์เชื้อสกุล)

วันที่ เดือน พ.ศ.

หัวข้อวิทยานิพนธ์	มาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็ก จากกีฬามวยไทย
ชื่อผู้เขียน	อนรรักษ์ พวงสุวรรณ
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์อังฉริยา ชูตินันท์
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ศึกษาวิเคราะห์ปัญหากฎหมายตลอดจนผลกระทบจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ยังขาดมาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายในการกำหนดความรับผิดชอบและโทษทางอาญาแก่บุคคลที่แสวงหาประโยชน์จากเด็กในกีฬามวยตามกฎหมายประเทศไทยและต่างประเทศ และศึกษาแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงบทบัญญัติของกฎหมาย โดยการกำหนดอายุที่เหมาะสมของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ตลอดจนกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาประโยชน์จากการชกมวยเด็ก

ผลการศึกษาพบว่า ควรมีการกำหนดให้นักมวยจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ และจดทะเบียนเป็นนักมวยสมัครเล่นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 12 ปี บริบูรณ์ ในการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ กระทำได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันได้แก่ สนับศอก เกราะอ่อนป้องกันลำตัวและหน้าแข้งและเครื่องป้องกันศีรษะเท่านั้น และควรกำหนดให้ลงโทษผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยในนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ โดยปราศจากอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน โดยการลงโทษให้เป็นไปตามดุลพินิจของศาลที่อยู่ในเขตอำนาจแต่อัตราปรับต้องไม่เกินสองหมื่นบาท และไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการบังคับ ชู่เชิญ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนักมวยแข่งขันกีฬามวยหรือกระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก นอกจากนี้ ควรมีการกำหนดโทษแก่ผู้จัดรายการแข่งขันมวยหัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย ที่ฝ่าฝืนกระทำการดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

Thesis Title	Measures for Determining Criminal Penalties in the Protection of Children from Muay Thai Sports
Author	Anuruk Pongsuwan
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Achariya Chutinun
Department	Law
Academic Year	2019

ABSTRACT

The objective of this thesis is to study the concept of determining criminal penalties for protecting children from Muay Thai sports. To study and analyze legal problems as well as the impact from the provisions of the law that still lack measures for determining criminal penalties for protecting children from Muay Thai sports. To study and analyze comparative legal measures in determining liability and criminal penalties for persons exploiting children in boxing under Thai and foreign laws. In addition, it also studies ways to develop and improve legal provisions by determining the appropriate age of child boxers that should be protected under the law as well as determining the punishment of persons who seek benefit from boxing.

The study found that the boxer should be registered as a professional boxer must be at least 15 years old and registered as an amateur boxer must be at least 12 years old. In organizing a Muay Thai competition under the age of 15 must have equipment to protect the safety of the competition, such as elbow guards, soft armor to protect the body and shin and head protection and should be punished organizer in Muay Thai competition under the age of 15 without equipment to protect the safety of the competition. Punishment shall be at the discretion of the court in the jurisdiction but the fine shall not exceed twenty thousand baht. No person is prohibited to coerce, coax, encourage, encourage, or allow unregistered children to compete in boxing, to compete in boxing, or to do anything for commercial gain in a way that hinders the children's growth or development or characteristics of children abuse. In addition, the penalty should be imposed on the boxing competition organizer, the boxing camp leader or the boxer's manager who violates must be punished with imprisonment not exceeding three months or fined not more than thirty thousand baht or both.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาและอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์ อัจฉริยา ชุตินันท์ ที่ให้ความเมตตา รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยท่านได้สละเวลาอันมีค่ายิ่ง ช่วยชี้แนะให้ความรู้ คำแนะนำตั้งแต่ผู้เขียนเริ่มทำวิทยานิพนธ์ จวบจนสำเร็จสมบูรณ์ จึงขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง ที่ให้ความเมตตา กรุณาแก่ผู้เขียนตลอดมา

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล ที่กรุณา รับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. ปกป้อง ศรีสนิท และรองศาสตราจารย์ อัจฉริยา ชุตินันท์ ที่กรุณา รับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งอาจารย์ทุกๆ ท่านได้กรุณา สละเวลาอันมีค่ายิ่ง ทำการตรวจพิจารณาให้ความรู้ คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์นี้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้เขียนขอขอบคุณในความช่วยเหลือและกำลังใจจากเพื่อนๆ ทุกคน ที่คอยเป็นกำลังใจอันสำคัญในการเขียนวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่ง คือคุณพ่อ คุณแม่ ของผู้เขียน ที่ได้ให้กำลังใจและสนับสนุนผู้เขียนมาโดยตลอด หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีคุณค่าและประโยชน์ต่อการศึกษา ผู้เขียนขอมอบความดีทั้งหมดให้แก่บิดา มารดา และครูบาอาจารย์ทุกคน ตลอดจนผู้แต่งตำราทุกท่านที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แต่หากมีความผิดพลาดและมีข้อบกพร่องอันเกิดจาก วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

อนุรักษ์ พวงสุวรรณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
บทที่	
1. บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	7
1.3 สมมติฐานของการศึกษา.....	7
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	8
1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา.....	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
2. ความเป็นมา แนวคิด เกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจาก ก๊ิพามวยไทย.....	10
2.1 ความเป็นมาของกฎหมายในการควบคุมก๊ิพามวยไทย.....	10
2.2 หลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติตามมาตรฐานสากลของก๊ิพามวยไทย.....	12
2.3 การคุ้มครองเด็กจากการชกมวยตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก.....	21
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความยินยอมของเด็ก.....	23
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักนิติเศรษฐศาสตร์มาใช้คุ้มครองเด็กจากก๊ิพามวย....	34
2.6 ทฤษฎีการลงโทษทางอาญา.....	37
2.7 กฎหมายของประเทศไทย.....	42
3. มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจาก ก๊ิพามวยตามกฎหมายต่างประเทศ.....	51
3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา.....	51
3.2 เครือรัฐออสเตรเลีย.....	58

บทที่	หน้า
4. วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจาก ก๊ิฬามวยไทย.....	61
4.1 วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับอายุของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตาม กฎหมาย	61
4.2 วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์ จากการชกมวยเด็ก.....	65
4.3 วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจาก เครื่องป้องกัน.....	68
4.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครอง เด็กจากก๊ิฬามวยไทยตามกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ.....	70
5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	73
5.1 บทสรุป.....	73
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	76
บรรณานุกรม.....	78
ประวัติผู้เขียน.....	82

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเล่นกีฬาถือเป็นสิ่งที่ดีต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ นอกจากนี้จะทำให้ผู้เล่นกีฬามีร่างกายแข็งแรงแล้ว ยังทำให้เป็นผู้ที่มีสมาธิอีกด้วย อย่างไรก็ตาม กีฬาหลายประเภทถูกจัดให้เป็นกีฬานอันตราย โดยเฉพาะกีฬาที่ต้องใช้กำลังเข้าปะทะกัน เพราะหากพลาดพลั้งมีโอกาที่ผู้เล่นจะได้รับบาดเจ็บหรือจนอาจถึงขั้นเสียชีวิตได้¹ โดยเฉพาะกีฬามวย ผลวิจัยทางการแพทย์ชี้ว่า การชกมวยอาจส่งผลเป็นการทำลายสมอง ทำให้ระบบสั่งการผิดปกติ ไอคิวลดลง เสี่ยงต่อภาวะอัลไซเมอร์ และพาร์กินสันในระยะยาว²

กีฬามวยถือเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมในประเทศไทย เนื่องจากจากแนวความคิดว่าเป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติ เมื่อการชกมวยไทยเป็นกีฬา จึงมีการนำเด็กมาฝึกหัดเพื่อเป็นนักกีฬา และนำไปสู่การขึ้นเวทีเพื่อการแข่งขันในรูปแบบของมวยอาชีพ ทั้งๆ ที่เด็กอยู่ในวัยเรียน และร่างกายกำลังเจริญเติบโต จำเป็นต้องได้รับการดูแลจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ แต่ต้องมาขึ้นเวทีมวยอาชีพซึ่งต้องการแพ้ชนะกันอย่างจริงจัง เพื่อผลตอบแทนในรูปแบบของค่าตัว เงินรางวัล และผลประโยชน์ของการพนัน อย่างไรก็ตามการชกมวยในเด็กส่วนใหญ่มักได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว เนื่องจากการชกมวยทำให้เด็กมีรายได้ไปจนเจ็ครอบครัวยิ่งส่วนใหญ่มิฐฐานะยากจน รายได้จากการชกมวยดังกล่าวจึงกลายเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนเข้ามาฝึกหัดการชกมวยตั้งแต่อายุยังน้อย ซึ่งโดยเฉลี่ยเริ่มต้นการชกมวยมาตั้งแต่อายุ 8 ปี ขณะที่ผลการวิจัยของสถาบันรามจิตติพบว่า ปัจจุบันมีนักมวยเด็กที่มีถิ่นฐานอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากกว่า 8,000 คน³ ถึงแม้การชกมวยจะเป็นกีฬาที่อันตราย ก่อให้เกิดการบาดเจ็บ หรือจนกระทั่งเสียชีวิต ดังเช่นที่เคยเกิดขึ้นกับน้องเล็กหรือเพชรมงคล ป. พิณภัทร ซึ่งเริ่ม

¹ 10 ประเภทกีฬานอันตรายที่เสี่ยงชีวิตสูงนักกีฬาควรระวัง , <https://www.ofezsoft.com/กีฬา-สุขภาพ/>

² จิรพร เหล่าธรรมทัศน์, วิจัยชี้ “มวยเด็ก” ทำลายสมอง-ไอคิวลด คิดใช้แรงงานเด็ก ชุด “มวยไทย” ไปไม่ถึงโอลิมปิก, <https://mgronline.com/qol/detail/9600000128004>

³ วัชรานนท์ ทองเทพ, “มวยเด็ก : ปัญหาสิทธิเด็กในสังคมวัฒนธรรม บนประโยชน์ธุรกิจแสนล้าน,” <https://www.bbc.com/thai/thailand-46218196>

ชกมวยหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวตั้งแต่อายุเพียง 8 ปี และเสียชีวิตขณะทำการชกมวยบนเวทีเมื่ออายุได้ 13 ปี ก็มิได้ทำให้จำนวนของนักมวยวัยเด็กลดลงแต่ประการใด

ประเด็นการเสียชีวิตของนักมวยเด็กได้กลายเป็นประเด็นถกเถียงกันในวงกว้างว่าสมควรที่จะอนุญาตให้เด็กทำการชกมวยหรือไม่ โดยฝ่ายหนึ่งได้ตระหนักถึงการคุ้มครองเด็กอันตรายที่เกิดขึ้นกับเด็กทั้งเรื่องการบาดเจ็บและการเสียชีวิต ขณะเดียวกันอีกฝ่ายมีความเห็นว่ามวยไทยนอกจากเป็นกีฬาแล้วยังถือเป็นศิลปะประจำชาติหากไม่มีเด็กมาเรียนรู้ มวยไทยอาจไม่ได้รับการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นอีกต่อไป และ โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นเป็นเพียงอุบัติเหตุที่สามารถเกิดขึ้นได้ไม่เท่ากับกีฬาประเภทใดๆก็ตาม⁴

อนึ่ง การอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) กำหนดสิทธิของเด็กไว้ 4 ประการ ได้แก่ สิทธิที่จะมีชีวิตรอด (Rights of Survival) สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา (Rights of Development) สิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง (Rights of Protection) และสิทธิที่จะมีส่วนร่วม (Rights of Participation) โดยประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาดังกล่าวด้วยวิธีการภาคยานุวัติ (Accession) และมีผลบังคับใช้กับประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2535 เป็นต้นมา สาระสำคัญที่ควรนำมากล่าวคือ ข้อ 1 ได้ให้ความหมายของคำว่า “เด็ก” หมายถึง “มนุษย์ทุกคนที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่เด็กนั้น” และ ข้อ 32 (1) กำหนดไว้ว่า “รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะได้รับการคุ้มครองจากการแสวงหาประโยชน์ทางเศรษฐกิจและจากการทำงานใดที่น่าจะเสี่ยงอันตรายที่ขัดขวางการศึกษาของเด็ก หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือการพัฒนาทางร่างกาย สมอง จิตใจ ศิลธรรม และสังคมของเด็ก”⁵ ผลจากการเป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าว ประเทศไทยจึงได้นำหลักการของอนุสัญญามาบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ในมาตรา 26 (7) ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้ (7) บังคับ ชูเชื้อน ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใดเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็ก หรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก โดยมีการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนไว้ในมาตรา 78 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หลักการของอนุสัญญาดังกล่าวมิได้นำไปบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 แต่ประการใด อีกทั้งยังไม่เคยมีรายงานของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจังหวัดต่างๆหรือของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติว่า

⁴ อุดมศักดิ์ โหมคม่วง, “มวยเด็ก การพบกันครึ่งทางระหว่างกีฬากับกฎหมาย,”

https://www.matichon.co.th/article/news_1337513

⁵ อุดมศักดิ์ โหมคม่วง, *เพิ่งอ้าง*.

ได้นำหลักการตามมาตรา 26 (7) ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาใช้คุ้มครองเด็กและเยาวชนกรณีนักมวยเด็ก นับตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นต้นมา ขณะที่ต่างประเทศรายงานว่ามีเด็กเป็นหนึ่งในกรณีที่เลวร้ายที่สุดในการละเมิดแรงงานเด็กในประเทศไทยเป็นประจำทุกปี⁶ ขณะที่กระทรวงแรงงานได้ให้ความเห็นในเรื่องดังกล่าวว่าเป็นความเข้าใจผิดของต่างประเทศ การชกมวยในเด็กมิใช่การใช้แรงงานเด็กโดยผิดกฎหมาย เนื่องจาก การที่ค่ายมวยต้นสังกัดนำเด็กขึ้นชกไม่ตรงกับคำนิยามของคำว่า นายจ้าง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5 ซึ่งกำหนดไว้ว่า นายจ้าง หมายถึง ผู้ซึ่งตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงานโดยจ่ายค่าจ้างให้และให้หมายความรวมถึง (1) ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนนายจ้าง และ (2) ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคลให้หมายความรวมถึง ผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลและผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลให้ทำการแทนด้วย⁷

ปี พ.ศ. 2560 คณะกรรมการการศึกษาและการกีฬา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เห็นว่าสาระสำคัญของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ยังไม่สอดคล้อง ใช้อำนาจ หรือส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการทำให้การกำกับดูแลและควบคุมการดำเนินกิจกรรมกีฬามวยขาดมาตรฐานขาดความเป็นเอกภาพ และมีได้เป็นไปในทิศทางเดียวกันเท่าที่ควร จึงได้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่ง เพื่อทำหน้าที่ในการร่างพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. เพื่อแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยเฉพาะมีการเสนอห้ามมิให้เด็กอายุต่ำกว่า 12 ปี ชกมวยโดยเด็ดขาด และห้ามมิให้ผู้จัดรายการแข่งขันกีฬามวยและนายสนามมวยอนุญาตให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี เข้าร่วมการแข่งขัน เว้นแต่ได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียน⁸

ถึงแม้คณะรัฐมนตรีได้รับร่างพระราชบัญญัติกีฬามวย (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ตามที่คณะกรรมการสภาปฏิรูปแห่งชาติเป็นผู้เสนอแล้วก็ตาม แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวถูกคัดค้านจากผู้ที่อยู่ในวงการกีฬามวยไทยเป็นอย่างมาก ในที่สุดได้มีการส่งร่างฯ กลับไปยังสภานิติบัญญัติ และคณะรัฐมนตรีเห็นชอบที่จะให้ชะลอการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติกีฬามวย (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ออกไปก่อนเพื่อรอร่างพระราชบัญญัติกีฬามวย (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่อยู่ระหว่างการดำเนินการของ

⁶ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี, “ความลับหน้าของการแก้ไข พรบ. กีฬามวย ปี 2542... เส้นทางมวยไทยสู่อารยะและโอลิมปิก,” <http://csip.org/wordpress/wp-content/uploads/2017/12/สข-มวย-2017--นโยบาย.pdf>, น 9.

⁷ เพิ่งอ้าง.

⁸ สำนักข่าวไทยพีบีเอส, “ค้าน พรบ. มวยเด็ก,” <https://news.thaipbs.or.th/content/275662>.

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเพื่อพิจารณาไปในคราวเดียวกัน⁹ ซึ่งการดำเนินการจัดทำร่างพระราชบัญญัติในส่วนของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬายังไม่แล้วเสร็จแต่ประการใด

ดังนั้นหากมีความประสงค์ที่จะให้มีการคุ้มครองเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่ประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ รวมถึงให้กฎหมายไทยสอดคล้องกับกฎหมายนานาชาติประเทศอันเป็นการยกระดับมาตรฐานเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยให้เป็นยอมรับในระดับนานาชาติ ต้องมีการแก้ไขปัญหาบางประการที่ส่งผลทำให้พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ไม่สามารถนำไปบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีข้อพิจารณาดังต่อไปนี้

ประเด็นแรก ปัญหาเกี่ยวกับอายุของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 29 กำหนดให้บุคคลที่สามารถขึ้นทะเบียนเป็นนักมวยได้ ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ นอกจากนี้ มาตรา 26 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ยังกำหนดไว้ว่า “...การจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ จะกำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปสรรคในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน”

บทบัญญัติมาตรา 29 ดังกล่าวข้างต้น เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์การจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพ โดยบุคคลที่สามารถจดทะเบียนเป็นนักมวยไทยอาชีพได้ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ เท่านั้น มิได้เป็นการบัญญัติห้ามมิให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ทำการแข่งขันกีฬามวยไทยแต่ประการใด เพียงแต่การจัดการแข่งขันชกมวยของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี และมีได้จดทะเบียนถือเป็นการแข่งขันกีฬามวยสมัครเล่น นอกจากนี้ การที่มาตรา 26 วรรคสองกำหนดไว้ว่าในการจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ จะกำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปสรรคในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน ยิ่งแสดงให้เห็นว่า พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มิได้ห้ามบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี เข้าแข่งขันชกมวยแต่ประการใด และมีได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำของบุคคลที่สามารถเข้าแข่งขันกีฬามวยไทยเอาไว้ ทำให้ในปัจจุบันนี้พบว่า มีบุคคลที่เข้าแข่งขันกีฬามวยไทย อายุน้อยที่สุดคือ 4 ปี ถึงแม้มีข้อกำหนดว่า ผู้จัดการแข่งขันต้องจัดให้มีนักมวยใส่อุปสรรคในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันด้วย แต่ก็ไม่ใช่ที่ชัดเจนว่าอุปสรรคในการป้องกันความปลอดภัยดังกล่าวหมายถึงอุปสรรคใดบ้าง ทำให้ในปัจจุบันนี้พบว่าการจัดการแข่งขันมวยไทยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์เป็นจำนวนมาก และอุปสรรคในการป้องกันความปลอดภัยมีเพียง นวม ผ้าพันมือ และกระบัง เท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีได้เพียงพอต่อการป้องกันอันตรายจากการชกมวยไทยในเด็กแต่ประการใด

⁹ ผู้จัดการออนไลน์, “เบรกร่าง กม.กีฬามวย ฉบับ สนช. รอรอร่างฉบับ ก.ท่องเที่ยวฯ “ถกญกติกากกท. กรมเด็ก” เห็นพ้องโทษหนักจัดเด็กอายุน้อยขึ้นชก,” <https://mgronline.com/politics/detail/9610000114581>.

อนึ่ง การจะนำกฎหมายใดๆ มาให้การคุ้มครองแก่นักมวยเด็กนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า ในเบื้องต้นจำเป็นต้องมีการกำหนดอายุของเด็กที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองให้ชัดเจนก่อน เนื่องจากผลของการฝ่าฝืนกฎหมายจะส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล โดยเฉพาะเมื่อมีการกำหนดโทษทางอาญาต่อบุคคลดังกล่าว ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นต่อมา ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์จากการชกมวยเด็ก

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 พบว่า มีการบัญญัติให้ความคุ้มครองแก่นักมวยจากการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวยของนักมวย ไว้ในมาตรา 15 โดยกำหนดให้ในการชกแต่ละครั้ง ผู้จัดการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยแล้วแต่กรณีจะต้องจ่ายเงินรางวัลไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดการแข่งขันมวยตกลงจ่ายแก่นักมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย โดยความตกลงกับนักมวยข้างต้นต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อนักมวย หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดการแข่งขันมวยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดค่าตอบแทนแล้วแต่กรณีและต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขการแบ่งและการจ่ายเงินรางวัลตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด โดยมาตรา 54 กำหนดอัตราโทษผู้จัดการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 15 วรรคหนึ่งข้างต้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติให้การคุ้มครองแก่นักมวยเกี่ยวกับค่าตอบแทนจากการชกมวย มิได้ถูกเอารัดเอาเปรียบ แต่กรณีการนำเด็กมาเล่นกีฬาชกมวยเพื่อแสวงหาประโยชน์แก่ผู้ฝึกซ้อมหรือเจ้าของค่ายมวย ซึ่งการชกมวยดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยชีวิตและสติปัญญาของเด็ก พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กลับมิได้มีการบัญญัติโทษเอาไว้แต่ประการใด

อนึ่ง เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา 26 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ (7) บังคับ ชูเชื้อ ไซ้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” เห็นได้ว่า บทบัญญัติข้างต้นเป็นการกำหนดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการนำเด็กมาชกมวยเพื่อแสวงหาประโยชน์ แต่กลับกำหนดให้

ต้องพิจารณาภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ดังนั้นเมื่อพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดให้เด็กสามารถชกมวยไทยได้ ดังนั้น บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 จึงไม่สามารถนำมาใช้บังคับกับกรณีที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดนำเด็กมาชกมวยเพื่อแสวงหาประโยชน์ ทำให้การคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไม่มีประสิทธิภาพ ไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

ประเด็นที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของบิดามารดาให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกัน

การชกมวยมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยไม่ปรากฏว่ามีการตกลงทำสัญญาขกเว้นความรับผิดชอบหรือยกเว้นโทษที่อาจเกิดจากการได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิตอันเนื่องมาจากการต่อสู้กันบนเวที แม้ไม่มีข้อตกลงหรือมีการยกเว้นโทษหรือความรับผิดชอบที่อาจเกิดจากการต่อสู้แล้วทำให้คู่ต่อสู้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายก็ตาม แต่ก็ปฏิบัติกันสืบเนื่องตลอดมาเป็นจารีตประเพณีที่ทุกฝ่ายยอมรับว่าคือ กีฬา หาใช่การประหัตประหารหรือทำร้ายกัน โดยมีเจตนามุ่งหมายให้อีกฝ่ายถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บไม่ แต่เป็นการต่อสู้กันบนเวทีภายใต้กฎกติกาที่กำหนดขึ้น และรับรองแล้วว่าหากปฏิบัติตามกฎกติกาดังกล่าวแล้วย่อมไม่ก่อให้เกิดการได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายได้ เป็นจารีตประเพณีที่กระทำกันมาหลายเป็นอำนาจที่สามารถจะกระทำได้โดยไม่ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย หากเกิดการพิการหรือถึงแก่ความตายก็น่าที่จะเป็นอุบัติเหตุมากกว่าเจตนาที่จะทำร้ายกันให้ถึงแก่ความตายหรือมีเจตนาฆ่าแอบแฝงในการต่อสู้

อนึ่งมาตรา 26 วรรคสอง กำหนดไว้ว่า “...การจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์จะกำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน” อย่างไรก็ตาม ในข้อเท็จจริงพบว่า ในการชกของเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี นั้น มิได้มีการสวมอุปกรณ์ป้องกันภัยตามที่กำหนดไว้แต่ประการใด ทำให้การชกมวยในเด็กนั้นมีความเสี่ยงที่จะได้รับการกระทบกระเทือนจนเป็นอันตรายต่อร่างกายอาจเกิดการบาดเจ็บไปจนถึงขั้นเสียชีวิตได้ จึงมีข้อพิจารณาว่า ในกรณีของนักมวยเด็กหากมีการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตขึ้น ย่อมอ้างจารีตประเพณีขึ้นเป็นเหตุให้ยกเว้นความผิดได้ แต่ในกรณีของบุคคลที่จงใจนำเด็กขึ้นชก หรืออนุญาตให้นำเด็กขึ้นชกโดยแสวงหาประโยชน์จากการชกของเด็ก จนเป็นเหตุให้คู่ชกซึ่งเป็นเด็กฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตนั้น สมควรมีความผิด โดยไม่สมควรอ้างจารีตประเพณีให้เป็นเหตุยกเว้นความผิดได้

จากปัญหาดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปข้างต้น จึงเห็นว่าควรมีการกำหนดอายุของเด็กที่จะสามารถเล่นกีฬาชกมวยได้ รวมถึงมีการกำหนดเกี่ยวกับอุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยให้ชัดเจนไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ควรมีการห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการบังคับ ชูเชิญ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนักมวยแข่งขันกีฬามวยหรือกระทำการใด เพื่อแสวงหา

ประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก ในกรณีของบุคคลที่จงใจนำเด็กขึ้นชก หรืออนุญาตให้นำเด็กขึ้นชกโดยแสวงหาประโยชน์จากการชกของเด็ก จนเป็นเหตุให้คู่ชกซึ่งเป็นเด็กฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตนั้น สมควรมีความผิด โดยไม่สมควรอ้างจารีตประเพณีให้เป็นเหตุยกเว้นความผิดได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด เกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย
2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหากฎหมายตลอดจนผลกระทบจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ยังขาดมาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายในการกำหนดความรับผิดชอบและโทษทางอาญาแก่บุคคลที่แสวงหาประโยชน์จากเด็กในกีฬามวยตามกฎหมายประเทศไทยและต่างประเทศ
4. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงบทบัญญัติของกฎหมาย โดยการกำหนดอายุที่เหมาะสมของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ตลอดจนกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาประโยชน์จากการชกมวยเด็ก

1.3 สมมุติฐานของการศึกษา

ประเทศไทยมีการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 อย่างไรก็ตาม การกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ที่บัญญัติอยู่ในกฎหมายปัจจุบัน ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะให้ความคุ้มครองแก่เด็กในกีฬามวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดการใช้เด็กในการชกมวยไทย เกิดการบาดเจ็บและเสียชีวิต รวมถึงมีการหาประโยชน์จากการชกมวยของเด็ก

ดังนั้น หากมีการแก้ไข โดยกำหนดให้นักมวยสมัครเล่นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบสองปีขึ้นไป และจะทำการแข่งขันกีฬาได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน ได้แก่ สนับศอก เกราะอ่อนป้องกันลำตัวและหน้าแข้ง และเครื่องป้องกันศีรษะ มีการกำหนดเกี่ยวกับการบังคับ ชูเชิญ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนักมวยแข่งขันกีฬามวยหรือกระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก และในกรณีที่

ผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ โดยปราศจากอุปสรรคในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันให้การลงโทษให้เป็นไปตามดุลพินิจของศาลที่อยู่ในเขตอำนาจแต่อัตราปรับต้องไม่เกินสองหมื่นบาท ก็จะทำให้กฎหมายของไทยสามารถนำมาใช้ในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ในครั้งนี้ เป็นการศึกษาบทกฎหมายของไทยได้แก่ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 โดยทำการเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศออสเตรเลีย เพื่อให้ได้แนวทางที่เหมาะสมในการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยตามกฎหมายไทย ให้มีผลบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยงานอิสระฉบับนี้ จะทำการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร ทั้งที่เป็นเอกสารภาษาไทยและต่างประเทศ โดยศึกษาทั้งบทความทางวิชาการ แนวคิดทฤษฎีต่างๆ ตั๋วบทกฎหมายได้แก่ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 ตลอดจนงานวิจัย วิทยานิพนธ์และการศึกษาอิสระต่างๆ รวมถึงการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย เพื่อให้ได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะในการแก้ไขการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยตามกฎหมายไทยให้สามารถนำมาใช้ในการคุ้มครองเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบแนวคิด เกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย
2. ทำให้ทราบผลการวิเคราะห์ปัญหากฎหมายตลอดจนผลกระทบจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ยังขาดมาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย

3. ทำให้ทราบผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายในการกำหนดความรับผิดชอบและโทษทางอาญาแก่บุคคลที่แสวงหาประโยชน์จากเด็กในกีฬามวยตามกฎหมายประเทศไทยและต่างประเทศ
4. ทำให้ทราบแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงบทบัญญัติของกฎหมาย โดยการกำหนดอายุที่เหมาะสมของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ตลอดจนกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาประโยชน์จากการชกมวยเด็ก

บทที่ 2

ความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญา ในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ความเป็นมาของกฎหมายในการควบคุมกีฬามวยไทย

มวยไทยถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมประเภทหนึ่ง เป็นศิลปะการต่อสู้ของชาติไทยซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย โดยใช้ร่างกายเป็นอาวุธมีปรากฏกฎหมายที่กล่าวถึงกีฬาชกมวยเป็นครั้งแรกใน กฎหมายตราสามดวง หมวดอัยการเบ็ดเสร็จความว่า “...117 มาตราที่หนึ่ง ชนทั้งสองเปนเอกจิต เอกฉันท์ ตีมวยด้วยกันก็ดี แลปล้ำกันก็ดี และผู้หนึ่งต้องเจ็บปวดด้วยก็ดี ค่นหักถึงแก่มรณภาพก็ดี ท่านว่าหาโทษมิได้ แต่ใคร่ดูเล่นเป็นผาสุก เป็นกรรมแก่ผู้ถึงมรณภาพเอง...”¹ เห็นได้ว่า กฎหมายดังกล่าวมิได้บัญญัติขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์จะควบคุมเกี่ยวกับกีฬามวยไทย แต่บัญญัติเพื่อให้เป็นเหตุยกเว้นโทษ หากนักมวยทั้งสองฝ่ายสมัครใจขึ้นชกกัน หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต อีกฝ่ายหนึ่งไม่มีความผิด นอกจากนี้ยังมีกฎหมายที่มีลักษณะเป็นเหตุยกเว้นโทษในทำนองเดียวกันอีก ในกฎหมายพระเจ้ามังรายหรือมังรายศาสตร์ลักษณะวิบาท พ.ศ. 2230 สมัยรัชกาลสมเด็จพระเพทราชา ซึ่งในกฎหมายวิบาทนั้นมีหลายมาตรา และในส่วนของกฎหมายไทยนั้น บัญญัติไว้ว่า “คนสองคนตีกัน ปล้ำกัน ผู้หนึ่งตายก็ให้เลิกแล้วกันไป เพราะเขาปล้ำกันมิเจ้าพระยา เจ้าขุนตีกันปล้ำกันและมีผู้ยุยงให้ทำ ดังนั้น หากฝ่ายหนึ่งตายลง ให้ผู้ยุยงท่านเผาศพเสีย เพราะไปเกี่ยวเจ็ญให้ท่านต่อสู้กัน” การชกมวยน่าจะถือเป็นความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ดังนั้น จึงมีกฎหมายไม่ให้เอาผิดฝ่ายที่กระทำให้อีกฝ่ายเสียชีวิตและถือว่าการแข่งขันนั้นจริงได้ตามปกติ²

¹ “มวยไทย ประวัติมวยไทย แต่ละสมัย ประวัติความเป็นมากีฬามวยไทย,”

<https://www.educatepark.com/story/มวยไทย-ประวัติมวยไทย/ ค้นเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2562>.

² หาญนรินทร์ รุ่งเศรษฐพัฒน์, “ปัญหากฎหมายและการบังคับใช้ในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2559), น. 34.

แนวคิดในการควบคุมกีฬามวย เห็นเป็นรูปธรรมครั้งแรก ในปี พ.ศ. 2542 โดยมีร่างพระราชบัญญัติกีฬามวยเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี รวมทั้งสิ้น 4 ฉบับ ได้แก่ ร่างพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ ร่างพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. ... นายสกุล ศรีพรหม และนายภิญโญ นิโรจน์ เป็นผู้เสนอ ร่างพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. โดยมีนายสุวัฒน์ ธรรมเพชร และคณะเป็นผู้เสนอ และร่างพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. โดยมีนายประเทือง วิจารณ์ปรีชาและคณะเป็นผู้เสนอ

ในการพิจารณาร่างกฎหมายวาระแรก ได้ทำการพิจารณาร่างกฎหมายทั้ง 4 ฉบับไปพร้อมๆ กัน แต่หลังการอภิปรายเสร็จสิ้น ที่ประชุมได้มีมติให้ยึดร่างพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. ... ที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรี เป็นหลักในการพิจารณาในวาระ 2 ต่อไป อนึ่งในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติกีฬามวยอาชีพ พ.ศ. ... ฉบับที่เสนอโดยคณะรัฐมนตรี มีหลักการและเหตุผลคือ เพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยกีฬามวยอาชีพ โดยมีเหตุผลคือ เพื่อให้มีกฎหมายที่ควบคุมดูแลการแข่งขันมวยอาชีพและส่งเสริมสนับสนุนกีฬามวยอาชีพให้มีมาตรฐานยิ่งขึ้น ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มีทั้งในแง่ของการส่งเสริมและการแก้ไขปัญหาที่กีฬามวยอาชีพในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในเรื่องของความไม่เป็นธรรม ในเรื่องเงินรางวัลแก่นักมวย การขาดองค์กรควบคุมดูแล การขาดกติกาที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน การขาดมาตรฐานของค่ายมวย การขาดสวัสดิการและขาดการส่งเสริมศิลปะมวยไทยที่เป็นแบบฉบับ ที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ซึ่งกฎหมายฉบับนี้สามารถที่จะคลี่คลายที่เป็นปัญหาอยู่ในขณะนั้นไปได้ ซึ่งกฎหมายฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่อยู่ในวงการมวยอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นตัวนักมวย สนามมวย ค่ายมวย สมาคมกีฬามวย และผู้ที่อยู่ในวงการทั้งหมด³ จนกระทั่ง พระราชบัญญัติกีฬามวยผ่านการพิจารณาและประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2542 โดยมีผลใช้บังคับนับจากวันถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติหมวด 2 และหมวด 3 ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ⁴ โดยให้เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้คือ เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้และเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งการแข่งขันมวยไทยได้กลายเป็นกีฬามวยที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย แต่ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ควบคุมดูแลการแข่งขันมวย และส่งเสริมสนับสนุนกีฬามวยให้มีมาตรฐาน ดังนั้น สมควรให้มีกฎหมายเพื่อควบคุมกิจการดังกล่าวและเพื่อจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวยและบุคคลในวงการกีฬามวยที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตรา

³ จุลินทร์ ลักขณวิศิษฏ์, รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 19/วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2542.

⁴ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 2.

พระราชบัญญัตินี้⁵ ด้วยเหตุนี้ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จึงเป็นกฎหมายควบคุมกีฬามวยฉบับแรก และมีผลบังคับใช้มาจนถึงปัจจุบัน

2.2 ลักษณะและข้อปฏิบัติตามมาตรฐานสากลของกีฬามวยไทย

กีฬามวยถือเป็นกีฬาอันตรายประเภทหนึ่ง โดยในปัจจุบันกีฬามวยในประเทศไทยแบ่งเป็นสองประเภทได้แก่ มวยไทย และมวยสากล การชกมวยเป็นกีฬาประเภทเดียวที่การแข่งขันเป็นไปในลักษณะจงใจชกหรือทำร้ายซึ่งกันและกันให้ได้รับบาดเจ็บตามส่วนต่างๆของร่างกาย เพื่อนำมาซึ่งคะแนนและชัยชนะ โดยเฉพาะหากสามารถทำให้คู่ต่อสู้ล้มลงกับพื้นเวทีหรือยื่นพับหมัดสติกับเชือกได้ หรือไม่สามารถชกหรือป้องกันตัวได้ภายใน 10 วินาที คู่ชกจะชนะน็อกเอาท์ (Knock out ซ K.O) แม้ว่ามกีฬานชนิดอื่นที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บตามร่างกายได้เช่นเดียวกัน แต่จะมีกติกาที่กำหนดห้ามหรือระงับการกระทำที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บนั้นไว้ ซึ่งแตกต่างจากกีฬามวย ที่ต้องพยายามต่อยบริเวณสำคัญของคู่ต่อสู้อย่างแรง รวดเร็วและแม่นยำ เช่น บริเวณใบหน้า ปลายคาง ศีรษะ ซี่โครง และลำตัว เพื่อทำคะแนนและเพื่อชัยชนะ ทำให้นักกีฬามวยมักได้รับบาดเจ็บและบางรายถึงขั้นเสียชีวิต

พลตำรวจโท นายแพทย์เลียง หุยประเสริฐ ได้สรุปบริเวณที่มีโอกาสได้รับบาดเจ็บจากการชกมวยได้แก่⁶

1) บริเวณใต้คางและบริเวณ ซึ่งจะทำอันตรายต่อผิวหนังเกิดบาดแผลลึกขาด รอยฟกช้ำ อาจพบซี่โครงแตก เลือดออกภายในแต่เป็นอันตรายน้อยกว่าที่เกิดที่บริเวณสมอง

2) บริเวณใบหน้าที่ถูกชก ทำให้กระดูกใบหน้าแตก หัก อันตรายต่อตา ทำให้อุปประสาทตาหลุดและเลือดออกที่จอประสาทตา อันตรายต่อฟัน อาจทำให้ฟันหัก

3) บริเวณกะโหลกศีรษะ ทำให้กะโหลกแตก เส้นเลือดและเส้นประสาทถูกขาดจากการศึกษาสมองของนักมวย พบว่า เซลล์สมองเสื่อม ความจำเสื่อม ลูกตาแกว่ง (Nystagmus) และสมองฝ่อ (brain atrophy) จากการถูกชกซ้ำๆ รายที่เป็น โรคทางสมองเรื้อรัง พบโรคพาร์กินสัน สมองเสื่อม บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลง Cerebella Dysfunction และ Pyramidal Tract Dysfunction การถูกชกที่ศีรษะเหมือนการถูกตีด้วยน้ำหนัก 12 ปอนด์ ด้วยความเร็วที่ 20 ไมล์ต่อชั่วโมง

ส่วนผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์ สุรชัย เคารพธรรม กล่าวว่า นักมวยที่ถูกต่อยบริเวณส่วนบน ของสมองจะเกิดอาการที่เรียกว่า “สมองกระฉอก” โดยความหนักเบาของอาการขึ้นอยู่กับ

⁵ เหตุผลท้ายพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542.

⁶ เลียง หุยประเสริฐ, “สถาบันนิติเวชวิทยา,” โรงพยาบาลตำรวจ,

แรงของหมัด ความถี่ในการโดนหมัด รวมทั้งบริเวณที่โดนเป็นจุดสำคัญหรือไม่ เมื่อสมองถูกกระทบภายในสมองจะเกิดแรงเฉื่อยขึ้น ส่งผลให้การเคลื่อนที่ระหว่างสมองและกะโหลกที่ห่อหุ้มสมองนั้นเป็นไปได้ไม่พร้อมกัน สมองอาจเคลื่อนที่ไปช้ากว่ากะโหลกหรือกะโหลกอาจเคลื่อนที่ไปช้ากว่าสมอง ส่งผลให้เส้นเลือดดำที่เชื่อมระหว่างสมองและชั้นเยื่อหุ้มได้สมองเกิดการยืดออกและนำไปสู่การฉีกขาด ทำให้เกิดอาการเลือดออกในสมองและคั่งสะสมจนไปกดสมอง ส่งผลให้เกิดอาการทางร่างกายตามมา อาการจะเริ่มหนักขึ้นอย่างรวดเร็วจนอาจเสียชีวิตได้หากไม่ได้รับการรักษาทันที่⁷

สำหรับตัวอย่างของการเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บเรื้อรังจากการชกมวยของนักกีฬามวยชาวไทยและชาวต่างประเทศจากการชกมวยไทยและมวยสากลส่วนหนึ่ง มีดังต่อไปนี้⁸

วันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2490 จิมมี่ คอลลีย์ ชิงแชมป์โลกรุ่นเวลเตอร์เวทกับซูการ์เรย์ โรบินสัน คอลลีย์แพ้น็อกในยกที่ 8 และไม่ฟื้นอีกเลยจนเสียชีวิตในสัปดาห์ต่อมา

วันที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2505 อิมิล กริฟฟิต ชิงแชมป์โลกรุ่นเวลเตอร์เวทกับเบนนี่ คิต พาเร็ต ผลการชกปรากฏว่า กริฟฟิตชนะน็อกในยกที่ 13 พาเร็ตสลบคาเวทีและเสียชีวิตในอีก 10 วันต่อมา

วันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2506 เดวีส์ มัวร์ เสียแชมป์โลกรุ่นเฟเธอร์เวทโดยแพ้น็อก อัลติมิโอ ซูการ์ รามอส ยก 10 เมื่อการชกสิ้นสุดลง เดวีส์ มัวร์ ล้มในห้องแต่งตัวและเสียชีวิตในวันรุ่งขึ้น

วันที่ 18 กันยายน พ.ศ. 2523 จอห์นนี่ โอเวน ชิงแชมป์โลกรุ่นแบนตั้มเวท WBC แพ้น็อก กัวดา ลูเป้ ฟินเตอร์ ยก 12 อยู่ในอาการสาหัสเป็นเวลา 46 วันก่อนการเสียชีวิต

วันที่ 13 พฤศจิกายน พ.ศ. 2525 คิม ตู้กุกู ชิงแชมป์โลก แพ้น็อก เรย์ มั่นชินี ยก 14 แล้วนอนไม่รู้สึกเป็นเวลา 4 วัน ก่อนทางครอบครัวจะยินยอมให้แพทย์ถอดเครื่องช่วยหายใจเพื่อให้จากไปอย่างสงบ

วันที่ 1 กันยายน พ.ศ. 2526 ดิโด้ เบฮินเซ ชิงแชมป์โลกรุ่นแบนตั้มเวท WBC กับอัลเบิร์ต ดาวิล่า ระหว่างการชกในยกที่ 12 ดาวิล่าชกบาฮินเซล้มลงไป ท้ายทอยกระทบกับเชือกกั้นเวทีอย่างแรงจนหมดสติและเสียชีวิตในอีก 3 วันต่อมา

วันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2538 จิมมี่ การ์เซีย ชิงแชมป์โลกรุ่นซูเปอร์เฟเธอร์เวท WBC แพ้น็อก กาเบรียล รูเอลาส ยก 11 และเสียชีวิตในอีก 12 วันต่อมา

⁷ทรงศักดิ์ ภูเก้าแก้ว, “ชีวิตนักมวยน่าสงสาร,” <https://www.gotoknow.org/posts/342753>

⁸พรพิมล เศวงศักดิ์โสภากย์, “นักมวย : อาชีพเสี่ยงภัยที่ถูกลืมข้านด้านความปลอดภัย,” วารสาร มจร. วิชาการ, ปีที่ 15, ฉบับที่ 29, น. 83 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2554).

วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2545 ยอดสิงห์ ชูวัฒนะ นักมวยอายุ 28 ปี ชกมวยสากลอาชีพที่ประเทศญี่ปุ่น กับมาซามิตสึ อิเคดะ และเสียชีวิต 4 วันต่อมาหลังการชก

ซาไก จ็อกกีนิม นักมวยอายุ 20 ปี ขึ้นชกมวยสากลอาชีพที่เมืองฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น โดยถูกคาสึโยชิ นิกิ น็อก ยกที่ 10 เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2552 ซึ่งหลังการชก ซาไก จ็อกกีนิม เป็นลมในห้องพักและเสียชีวิตในเวลา

เพชรมงคล ส. วิไลทอง อายุ 13 ปี นักมวยเด็กขึ้นชกมวยไทยกับ ฟ้าใหม่ ว. สุดประเสริฐ ในยกที่สาม ก่อนถูกน็อกล้มทั้งยืนศีรษะกระแทกพื้นหมดสติคาเวที และเสียชีวิตที่โรงพยาบาลในเวลาต่อมาด้วยอาการเลือดคั่งในสมอง⁹

เพชร พูลธรัตน์ ป่วยเป็นโรค เอแอลเอส (ALS) หรือโรคเซลล์ประสาทเสื่อม ซึ่งคาดว่าเกิดจากการที่สมองและส่วนหัวกระทบกระเทือนตลอดเวลา

แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ อดีตแชมป์โลกรุ่นไลท์เวลเตอร์เวตสภามวยโลก นัยน์ตาข้างซ้ายเริ่มมีปัญหาในการมองเห็น จนในที่สุดตาบอดมองไม่เห็น มีปัญหาเกี่ยวกับสมอง และเสียชีวิตด้วยโรคหลายๆ โรค ในเวลาต่อมา

จากที่ยกตัวอย่างมา เป็นเพียงการยกตัวอย่างผลกระทบส่วนหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นกับนักมวยเท่านั้น ซึ่งจากสถิติการเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บดังกล่าวเห็นได้ว่า การชกมวยเป็นกีฬาที่มีความรุนแรง อันตราย และนำไปสู่การได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตได้ ด้วยเหตุนี้ ในการแข่งขันกีฬามวยไทย จึงได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และข้อปฏิบัติตามมาตรฐานสากลของกีฬามวยไทย เพื่อความปลอดภัยของนักกีฬามวยไทยไว้ดังต่อไปนี้

2.2.1 หลักเกณฑ์ในการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทย

2.2.1.1 หลักเกณฑ์เรื่องเวที สังกเวียน

ในการแข่งขันทั่วไป เวทีสังเวียนใช้ในการแข่งขันกำหนด ดังต่อไปนี้

1) เวที คือสถานที่ประกอบขึ้นเพื่อใช้ในการแข่งขันกีฬามวย โดยต้องสร้างให้แข็งแรงปลอดภัยได้ระดับ ปราศจากสิ่งกีดขวางใดๆ และพื้นเวทีต้องยื่นออกไปนอกเชือกอย่างน้อย 90 เซนติเมตร

2) พื้นเวทีต้องอยู่สูงจากพื้นที่ตั้งไม่ต่ำกว่า 1.20 เมตร และไม่เกิน 1.50 เมตร โดยตั้งเสาที่มุมทั้ง 4 ด้าน มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 10-12.5 เซนติเมตร และสูงขึ้นจากพื้นที่ตั้งไม่เกิน 2.85 เมตร พื้นเวทีต้องปูด้วยวัสดุที่มีความนุ่ม เช่น ยาง ฟ้าย่อน ฟองน้ำ หรือวัสดุอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึง

⁹ สำนักข่าวเวิร์คพอยต์นิวส์, “คู่ชกของนักมวยเด็กวัย 13 ปี ที่เสียชีวิต เศษสภาพจิตใจย่ำแย่ เตรียมบวชให้น้องเล็ก,” <https://workpointnews.com/2018/11/13/คู่ชก-ของนักมวยเด็กวัย-13/>

กัน มีความหนา ระหว่าง 2.50 เซนติเมตร ถึง 3.75 เซนติเมตร ปูทับด้วยผ้าใบให้ตึงเรียบและมิดชิดคลุมพื้นเวทีทั้งหมด

3) ในการติดตั้งเวทีต้องให้มุมแดงอยู่ทางซ้ายมือของโต๊ะประธานผู้ตัดสินมุมน้ำเงินอยู่ตรงข้ามกับมุมแดง ส่วนอีกสองมุมเป็นมุมกลาง

4) เชือกกั้นเวทีมี 4 เส้น หุ้มด้วยวัสดุที่อ่อนนุ่มและเรียบ มีเส้นผ่าศูนย์กลาง 3 – 5 เซนติเมตร จึงตึงกับเสาทั้งสี่ของเวที เชือกแต่ละเส้นสูงจากพื้นเวทีขึ้นไปถึงด้านบนเส้นล่างของเชือก 45 เซนติเมตร เส้นที่ 2 เท่ากับ 75 เซนติเมตร เส้นที่ 3 เท่ากับ 1.05 เมตร และเชือกเส้นบนสุดสูงเท่ากับ 1.35 เมตร ตามลำดับ เชือกทั้งสี่เส้นของแต่ละด้านต้องผูกยึดกันด้วยผ้าเหนียว 2 ชั้น มีขนาดกว้าง 3-4 เซนติเมตร มีระยะห่างเท่าๆกัน ผ้าที่ผูกนั้นต้องยึดแน่น มุมทั้งสี่ต้องหุ้มนมหรือวัสดุอื่นให้เรียบร้อย สามารถป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายแก่นักมวย ต้องมีบันไดที่มุมแดง และมุมน้ำเงินเพื่อให้นักมวย พี่เลี้ยง ผู้ชี้ขาด และแพทย์สนามใช้ขึ้นไปปฏิบัติหน้าที่

5) ให้ติดตั้งพลาสติกหรือกล่องที่ทำด้วยวัสดุอย่างอื่นที่มุมกลางทั้งสองมุม (ด้านนอกสังเวียน) มุมละ 1 กล่อง เพื่อให้ผู้ชี้ขาดทิ้งสำลี หรือสิ่งของที่ไม่ใช่แล้ว

6) สังเวียน คือ พื้นที่ส่วนหนึ่งของเวทีเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส โดยวัดจากภายในเชือกกั้นขนาดเล็กมีความยาวด้านละ 6.00 เมตร ขนาดใหญ่มีความยาวด้านละ 6.50 เมตร

2.2.1.2 หลักเกณฑ์เรื่องอุปกรณ์เวทีที่ใช้สำหรับการจัดการแข่งขัน มีดังต่อไปนี้

- 1) ที่นั่งสำหรับนักมวย 2 ที่
- 2) อุปกรณ์ปูพื้นสำหรับทำความสะอาดเวที และที่เช็ดเท้า
- 3) ขวดน้ำขนาดเล็กสำหรับดื่ม 2 ขวด และขวดน้ำชนิดพ่นฝอย 2 ขวด
- 4) ผ้าเช็ดตัว 2 ผืน
- 5) น้ำ 2 ถัง
- 6) โต๊ะและเก้าอี้สำหรับเจ้าหน้าที่
- 7) ระฆัง 1 ใบ
- 8) นาฬิกาจับเวลาชนิดกดหยุดได้ 1 หรือ 2 เรือน
- 9) ไบบันทึกคะแนน
- 10) กล่องใส่กุญแจสำหรับเก็บไบบันทึกคะแนน
- 11) ป้ายบอก ยก – เวลา – คู่ 1 ชุด
- 12) นวม 2 คู่
- 13) กางเกงนักมวยสีแดง และสีน้ำเงิน อย่างละ 1 ตัว
- 14) กระจับหรือเครื่องป้องกันอวัยวะเพศ 2 อัน

15) ฉากบังตา 2 อัน สำหรับใช้ในกรณีที่นักมวยกระจับหรือเครื่องป้องกันอวัยวะเพศ หลุด หรือเครื่องแต่งกายไม่เรียบร้อย

16) เปลหามคนเจ็บ 1 ชุด

17) กรรไกรปลายมน 1 เล่ม

18) อุปกรณ์อื่นๆ ที่จำเป็นสำหรับการแข่งขัน เช่น เครื่องขยายเสียงพร้อมไมโครโฟน เป็นต้น

2.2.1.3 หลักเกณฑ์เรื่องนวมที่ใช้ในการแข่งขัน

1) นวมที่ใช้ในการแข่งขันโดยส่วนที่เป็นหนังของนวมต้องหนักไม่เกินครึ่งหนึ่งของ น้ำหนักนวมทั้งหมดและส่วนของไส้ นวมต้องมีน้ำหนักไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของน้ำหนักนวม ทั้งหมด ไส้นวมต้องไม่ถูกกระทำทำให้เปลี่ยนรูปหรือถูกกดขยี้ให้กระจายไปจากรูปเดิม

2) ในการแข่งขัน นักมวยต้องใช้นวมที่ได้รับการรับรองจากสำนักงานคณะกรรมการ กีฬามวยตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งนายสนามมวย หรือผู้จัดรายการแข่งขันมวยจัดไว้เท่านั้น

3) ขนาดของนวมที่ใช้ในการแข่งขันกำหนดดังนี้

(1) นักมวยตั้งแต่รุ่นมินิฟลายเวทถึงรุ่นเฟเธอร์เวทต้องใช้นวมขนาด 6 ออนซ์ (132 กรัม)

(2) นักมวยตั้งแต่รุ่นซูเปอร์เฟเธอร์เวทถึงรุ่นเวลเตอร์เวทต้องใช้นวมขนาด 8 ออนซ์ (227 กรัม)

(3) นักมวยตั้งแต่รุ่นซูเปอร์เวลเตอร์เวทขึ้นไปต้องใช้นวมขนาด 10 ออนซ์ (284 กรัม)

(4) การผูกเชือกนวมให้ขมวดปมเชือกไว้ด้านหลังของข้อมือ การสวมนวมต้องได้รับการตรวจและประทับตราจากเจ้าหน้าที่ตรวจนวมที่ได้รับมอบหมายซึ่งจะต้องดูแลควบคุมการสวม นวมเพื่อให้แน่ใจว่า นักมวยปฏิบัติถูกต้องตามกติกา จนกระทั่งนักมวยขึ้นสู่เวที

2.2.1.4 หลักเกณฑ์เรื่องผ้าพันมือ

1) ในการแข่งขันนักมวยต้องพันมือด้วยผ้าพันมืออย่างอ่อน ยาวข้างละไม่เกิน 6 เมตร กว้างไม่เกิน 5 เซนติเมตร

2) ในการแข่งขันนักมวยอาจใช้พลาสติก หรือแถบกาวยาง ยาวข้างละไม่เกิน 2.5 เมตร กว้าง 2.5 เซนติเมตร ปิดทับข้อมือ หรือหลังมือห้ามพันทับสันหมัดโดยเด็ดขาด

3) ในการแข่งขันนักมวยต้องใช้นวมที่นายสนามมวย หรือผู้จัดรายการแข่งขันมวย จัดไว้เท่านั้น ห้ามใช้ผ้าพันมืออื่นนอกเหนือจากที่จัดไว้โดยเด็ดขาด

4) การพันมือต้องได้รับการตรวจและประทับตราจากเจ้าหน้าที่เพื่อรับรองว่าเป็นไปตามข้อกำหนดแล้วจึงให้สวมนวมได้

2.2.1.5 หลักเกณฑ์เรื่องเครื่องแต่งกาย

1) การแต่งกายของนักมวย

(1) สวมกางเกงขาสั้นเพียงครึ่ง โคนเข้าให้เรียบร้อย ไม่สวมเสื้อ และรองเท้านักมวยมุมแดงใช้กางเกง สีแดง สีชมพู สีเลือดหมู หรือสีขาว นักมวยมุมน้ำเงินใช้กางเกงสีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือสีดำ

(2) ต้องสวมกระชับหรือเครื่องป้องกันที่สร้างขึ้นจากวัสดุแข็งแรงคลุมอวัยวะเพศ สามารถป้องกันอันตรายจากเข้า หรืออวัยวะอื่น โดยผูกปมเชือกไว้ด้านหลังด้วยเงื่อนตาย เก็บปลายเชือกส่วนที่เหลือให้เรียบร้อย

(3) ไม่ไว้ผมยาวรุงรัง และไว้เครา อนุญาตให้ไว้หนวดได้แต่ต้องยาวไม่เกินริมฝีปาก

(4) เล็บมือและเล็บเท้า ต้องตัดให้เรียบและสั้น

(5) ต้องสวมมงคลเฉพาะเวลาไหว้ครูก่อนการแข่งขัน ส่วนระหว่างการแข่งขันอนุญาตให้ผูกผ้าประเจียด เครื่องราง หรือตะกรุดที่ โคนแขน หรือที่เอวได้ แต่ต้องหุ้มผ้าให้เรียบร้อย เพื่อป้องกันอันตราย

(6) ให้ใช้สนับรัดข้อเท้าได้ข้างละ 1 อัน ห้ามเลื่อนขึ้นไปเป็นสนับแข้ง พับหรือม้วนลงมา ห้ามใช้ผ้ารัดขาและข้อเท้า

(7) ไม่ให้ใช้เข็มขัดหรือเครื่องประดับที่เป็นวัสดุที่ทำให้เกิดอันตราย

(8) ไม่ให้ใช้น้ำมันวาสลีน น้ำมันร้อน ไขสมุนไพร หรือสิ่งอื่นทาร่างกายและนวม

(9) นักมวยต้องใส่ฟันยาง (สนับฟัน)

2.2.1.6 หลักเกณฑ์เรื่องการจำแนกรุ่นและการชั่งน้ำหนักตัว

1) รุ่นมินิฟลายเวท น้ำหนักตัวตั้งแต่ 100 ปอนด์ (45.359 กก.) และไม่เกิน 105 ปอนด์ (47.627 กก.)

2) รุ่นไลท์ฟลายเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 105 ปอนด์(47.627 กก.)และไม่เกิน 108 ปอนด์ (48.988 กก.)

3) รุ่นฟลายเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 108 ปอนด์ (48.988 กก.) และไม่เกิน 112 ปอนด์ (50.802 กก.)

4) รุ่นซูเปอร์ฟลายเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 112 ปอนด์ (50.802 กก.) และไม่เกิน 115 ปอนด์ (52.163 กก.)

5) รุ่นแบนตั้มเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 115 ปอนด์ (52.163 กก.)และไม่เกิน 118 ปอนด์ (53.524 กก.)

6) รุ่นซูปเปอร์เบนตัมเวทน้ำหนักตัวต้องเกิน 118 ปอนด์ (53.524 กก.)และไม่เกิน 122 ปอนด์ (55.338 กก.)

7) รุ่นเฟเซอร์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 122 ปอนด์ (55.338 กก.) และไม่เกิน 126 ปอนด์ (57.153 กก.)

8) รุ่นซูปเปอร์เฟเซอร์เวทน้ำหนักตัวต้องเกิน 126 ปอนด์ (57.153 กก.) และไม่เกิน 130 ปอนด์ (58.967 กก.)

9) รุ่นไลท์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 130 ปอนด์ (58.967 กก.) และไม่เกิน 135 ปอนด์ (61.235 กก.)

10) รุ่นซูปเปอร์ไลท์เวทน้ำหนักตัวต้องเกิน 135 ปอนด์ (61.235 กก.) และไม่เกิน 140 ปอนด์ (63.503 กก.)

11) รุ่นเวลเตอร์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 140 ปอนด์ (63.503 กก.)และไม่เกิน147 ปอนด์ (66.678 กก.)

12) รุ่นซูปเปอร์เวลเตอร์เวทน้ำหนักตัวต้องเกิน 147 ปอนด์ (66.678 กก.) และไม่เกิน 154 ปอนด์ (69.853 กก.)

13) รุ่นมิดเดิลเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 154 ปอนด์ (69.853 กก.) และไม่เกิน 160 ปอนด์ (72.575 กก.)

14) รุ่นซูปเปอร์มิดเดิลเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 160 ปอนด์ (72.575 กก.) และไม่เกิน 168 ปอนด์ (76.204 กก.)

15) รุ่นไลท์เฮฟวีเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 168 ปอนด์ (76.204 กก.) และไม่เกิน 175 ปอนด์ (79.379 กก.)

16) รุ่นครุยเซอร์เวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 175 ปอนด์ (79.379 กก.) และไม่เกิน 190 ปอนด์ (86.183 กก.)

17) รุ่นเฮฟวีเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 190 ปอนด์ขึ้นไป (86.183 กก. ขึ้นไป)

2.2.1.7 หลักเกณฑ์การชั่งน้ำหนักตัว

1) นักมวยต้องชั่งน้ำหนักตัวโดยปราศจากเครื่องแต่งกาย ในวันแข่งขันภายในเวลา 08.00 น. – 10.00 น. นายสนามมวยอาจเปลี่ยนแปลงกำหนดระยะเวลาดังกล่าวได้หากมีเหตุผลที่เหมาะสม

2) ก่อนชั่งน้ำหนักตัว นักมวยต้องได้รับการตรวจจากแพทย์และได้รับการรับรองว่ามีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์

3) ให้หัวหน้าค่ายมวย ผู้จัดการหรือผู้แทนของนักมวยทั้งสองฝ่ายมีสิทธิร่วมตรวจสอบการชั่งน้ำหนักตัว

การชั่งน้ำหนักตัว นักมวยต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 100 ปอนด์ขึ้นไป นักมวยคู่แข่งขันไม่ว่าการแข่งขันทั่วไป หรือการแข่งขันชิงแชมป์เปียน จะแข่งขันกันได้ต้องมีน้ำหนักตัวต่างกันไม่เกิน 5 ปอนด์ ยกเว้น รุ่นเฮฟวีเวท นักมวยจะต้องมีเวลาพักหลังจากผ่านการชั่งน้ำหนักตัว ไม่น้อยกว่า 3 ชั่วโมง จึงจะทำการแข่งขันได้

2.2.2 ข้อปฏิบัติของกีฬามวยไทย

2.2.2.1 ข้อปฏิบัติของพี่เลี้ยงนักมวย

ในการแข่งขันทั่วไป นักมวยแต่ละฝ่ายให้มีพี่เลี้ยงได้ 2 คน และต้องแจ้งให้ผู้ชี้ขาดทราบก่อนการแข่งขันเริ่มขึ้นว่า พี่เลี้ยงคนใดเป็นหัวหน้าพี่เลี้ยง เว้นแต่ในกรณีการแข่งขันเพื่อชิงแชมป์เปียนให้มีพี่เลี้ยงได้ฝ่ายละ 3 คน และระหว่างพักยกให้พี่เลี้ยงเข้าไปในสังเวียนได้ 2 คนหน้าที่พี่เลี้ยง

พี่เลี้ยงจะแนะนำ ช่วยเหลือ หรือส่งเสริมนักมวยในระหว่างการแข่งขันไม่ได้ กรณีพี่เลี้ยงที่กระทำผิดกติกา ผู้ชี้ขาดมีอำนาจในการตัดเตือน คำறிโทษ หรือสั่งให้ออกจากหน้าที่ได้ และในระหว่างการแข่งขันพี่เลี้ยง จะต้องอยู่ ณ ที่นั่งของตน ก่อนเริ่มการแข่งขันในแต่ละยกให้พี่เลี้ยงนำผ้าเช็ดตัว ขวดน้ำ และอุปกรณ์อื่นๆ ออกไปจากขอบเวที ระหว่างพักยก พี่เลี้ยงต้องตรวจดูเครื่องแต่งกายของนักมวยให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย พร้อมแข่งขัน ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้น พี่เลี้ยงจะต้องแจ้งให้ผู้ชี้ขาดทราบเพื่อแก้ไข โดยด่วน ในการให้น้ำนักมวย พี่เลี้ยงต้องไม่ทำให้พื้นเวทีเปียก และต้องเช็ดตัวนักมวยให้แห้ง ห้ามพี่เลี้ยงใช้วาจาไม่สุภาพหรือทำร้ายนักมวย ระหว่างการแข่งขันและภายหลังการแข่งขัน พี่เลี้ยงต้องสวมเสื้อแสดงสัญลักษณ์ค่ายมวยของตน และสัญลักษณ์นั้นต้องมีรูปแบบที่สุภาพเรียบร้อย กรณีการยอมแพ้ หัวหน้าพี่เลี้ยงจะยอมแพ้แทนนักมวยได้ โดยการขึ้นไปบนเวทีและแจ้งให้ผู้ชี้ขาดทราบเท่านั้น ห้ามไม่ให้โยนฟองน้ำหรือผ้าเช็ดตัว เข้าไปในสังเวียน โดยเด็ดขาด

2.2.2.2 ข้อปฏิบัติของผู้ชี้ขาด

ผู้ชี้ขาดต้องแต่งกายด้วยกางเกงขาขาวสีน้ำเงิน หรือสีดำ เสื้อเชิ้ต หรือเสื้อยืดสีน้ำเงิน หรือสีที่สุภาพ คิดเครื่องหมายของคณะกรรมการกีฬามวย และอาจติดเครื่องหมายของสนามมวยต้นสังกัดที่อกเสื้อด้านซ้ายได้ สวมรองเท้าหุ้มข้อสีดำชนิดเบาพื้นเรียบและไม่มีส้น ไม่สวมแว่นตาหรือเครื่องประดับที่เป็น โลหะ เล็บมือตัดเรียบสั้น ไม้ไว้ผมยาวรุงรังและไว้เครา ไว้หนวดได้แต่ต้องไม่ยาวเกินริมฝีปาก

หน้าที่ของผู้ชี้ขาด ต้องระมัดระวังดูแล และป้องกันนักมวยที่อ่อนแอกว่าไม่ให้ได้รับความบอบช้ำเกินควร โดยไม่จำเป็น รักษากติกาและความเป็นธรรมอย่างเคร่งครัด ควบคุมการ

แข่งขันอย่างใกล้ชิดทุกกระยะ ตรวจสอบ เครื่องแต่งกาย และพินยางของนักมวย ต้องใช้คำสั่ง 3 คำ คือ "หยุด" เมื่อสั่งให้นักมวยหยุดชก "แยก" เมื่อสั่งให้นักมวยแยกออกจากกัน กรณีที่ผู้ชี้ขาดสั่ง "แยก" นักมวยทั้งสองต้องถอยหลังออกมาอย่างน้อย 1 ก้าว แล้วจึงชกต่อไป และ "ชก" เมื่อสั่งให้นักมวยชก

ต้องแสดงสัญญาณที่ถูกต้องเพื่อให้นักมวยที่ทำผิดกติกาทราบถึงความผิด เมื่อมีการทำผิดกติกาจนผู้ชี้ขาดปรับนักมวยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายแพ้หรือยุติการแข่งขัน หลังจากประกาศให้ผู้ชมทราบแล้วจะต้องแจ้งเหตุผลให้ประธานผู้ตัดสินทราบ ไม่ปล่อยให้ให้นักมวยที่ทำผิดกติกาเป็นฝ่ายได้เปรียบ เช่น จับเชือกเตะ จับเชือกตีเข้า เป็นต้น ต้องไม่กระทำการใดๆ ที่ให้คุณให้โทษแก่นักมวยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เช่น นับซ้ำ นับเร็ว เตือน ไม่เตือน เป็นต้น อันมีผลต่อการได้เปรียบหรือเสียเปรียบกันของนักมวยทั้งสองฝ่าย และเมื่อสิ้นสุดการแข่งขันต้องรวบรวมใบบันทึกคะแนนของผู้ให้คะแนนทั้ง 3 คน ชี้แจงผู้ชนะตามคะแนนเสียงข้างมาก แล้วชูมือให้นักมวยผู้ชนะขึ้น ในกรณีเสมอให้ผู้ชี้ขาดชูมือให้นักมวยทั้งคู่ขึ้นพร้อมกันแล้วนำใบบันทึกคะแนนทั้งหมดให้ประธานผู้ตัดสินตรวจสอบ ผู้ชี้ขาดต้องไม่วิพากษ์วิจารณ์หรือให้สัมภาษณ์ถึงผลการแข่งขันที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นแล้ว เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากประธานผู้ตัดสิน

2.2.2.3 ข้อปฏิบัติของผู้ให้คะแนน

ผู้ให้คะแนนต้องให้คะแนนโดยอิสระ และเป็นไปตามกติกา บันทึกคะแนนลงในใบบันทึกคะแนนทันทีที่สิ้นสุดการแข่งขันในแต่ละยก รวมคะแนนแต่ละยกของนักมวยทั้งคู่ระบุผลการแข่งขันพร้อมลงลายมือชื่อของตนในใบบันทึกคะแนนก่อนส่งให้กับผู้ชี้ขาด ผู้ให้คะแนนจะไม่ถูกจากที่นั่งจนกว่าผู้ชี้ขาดตัดสินผลการแข่งขันแล้ว ผู้ให้คะแนนจะต้องไม่วิพากษ์วิจารณ์ หรือให้สัมภาษณ์ถึงผลการแข่งขันที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นแล้วก็ตาม เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากประธานผู้ตัดสิน

2.2.2.4 ข้อปฏิบัติของแพทย์สนาม

แพทย์สนามต้องอยู่ประจำตลอดการแข่งขัน ณ ที่ที่จัดไว้จนกว่าการแข่งขันคู่สุดท้ายสิ้นสุดลง และมีหน้าที่ดังนี้

- 1) ตรวจร่างกายนักมวยก่อนการชั่งน้ำหนัก เพื่อพิสูจน์ว่านักมวยมีความแข็งแรงสมบูรณ์ ไม่มีโรคหรือการเจ็บป่วยที่เป็นข้อห้ามตามที่ระบุในประกาศคู่มือแพทย์ของคณะกรรมการกีฬามวย
- 2) ให้คำแนะนำแก่ผู้ชี้ขาด เมื่อได้รับการร้องขอ
- 3) ให้การช่วยเหลือนักมวยที่หมดสติจากการแข่งขัน ให้แพทย์เท่านั้นเข้าไปในสังเวียน ผู้อื่นอาจเข้าไปในสังเวียนได้ ถ้าแพทย์ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

4) ให้การช่วยเหลือทางการแพทย์แก่นักมวยที่ถูกน็อกเอาต์ หรือ เทคนิกน็อกเอาต์ โดยการตรวจร่างกายอย่างละเอียดและให้การรักษาพยาบาลทันที

5) ตรวจร่างกายและวินิจฉัยนักมวยหลังการแข่งขันเพื่อแจ้งระยะเวลาพักฟื้นก่อนการแข่งขันครั้งต่อไปตามข้อกำหนดดังนี้ ภายหลังจากการแข่งขันครบ 5 ยก นักมวยต้องหยุดพักร่างกายก่อนการแข่งขันครั้งต่อไปไม่น้อยกว่า 21 วัน นักมวยผู้ชนะภายใน 1 ยก นักมวยต้องหยุดพักร่างกายไม่น้อยกว่า 7 วัน นักมวยผู้ชนะ ภายใน 3 ยก ต้องหยุดพักร่างกายไม่น้อยกว่า 14 วัน ส่วน

นักมวยที่แพ้ น็อกเอาต์หรือเทคนิกน็อกเอาต์ ต้องหยุดพักร่างกายไม่น้อยกว่า 30 วัน กรณีนักมวยที่แพ้ น็อกเอาต์หรือเทคนิกน็อกเอาต์ โดยถูกกระทำที่ศีรษะ 2 ครั้งติดกัน ต้องหยุดพักร่างกายไม่น้อยกว่า 90 วัน และต้องได้รับการรับรองจากแพทย์จึงจะทำการแข่งขันได้

2.3 การคุ้มครองเด็กจากการชกมวยตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กคือข้อตกลงระหว่างประเทศที่จัดทำขึ้น โดยคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ โดยได้รับการรับรองในที่ประชุมสหประชาชาติเมื่อปี พ.ศ. 2532¹⁰ ตามหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติ ที่ว่าด้วยศักดิ์ศรีและคุณค่าของมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน โดยค่านึงว่าเด็กมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลและช่วยเหลือทั้งในสภาพแวดล้อมของครอบครัวและการเลี้ยงดูอื่น ๆ บนพื้นฐานของประเพณีและค่านิยมทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์และสังคม สำหรับประเทศไทยได้ลงนามเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2535 อนุสัญญามีทั้งหมด 54 ข้อ โดยมีหลักการสำคัญคือ การไม่เลือกปฏิบัติและประโยชน์สูงสุดของเด็ก สำหรับเนื้อหาสาระ ประกอบด้วย สิทธิของเด็ก 4 ด้าน ได้แก่ สิทธิในการอยู่รอด สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา และสิทธิในการมีส่วนร่วม สำหรับสาระสำคัญของอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

2.3.1 หน้าที่ของบิดามารดาที่มีต่อเด็ก

ในส่วนที่หนึ่ง หลักการและเนื้อหาเกี่ยวกับสิทธิต่างๆที่เด็กพึงได้รับ มีบัญญัติให้รัฐภาคีมีประกันในการคุ้มครองและการดูแลแก่เด็กเท่าที่จำเป็นสำหรับความอยู่ดีของเด็ก โดยค่านึงถึงสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นที่รับผิดชอบเด็กนั้นตามกฎหมายด้วย และเพื่อการนี้จะดำเนินมาตรการทางนิติบัญญัติ และบริหารที่เหมาะสมทั้งปวง และรัฐภาคีจะประกันว่า สถาบัน การบริการ และการอำนวยความสะดวกที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการดูแลหรือการคุ้มครองเด็กนั้น จะเป็นไปตามมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้โดยหน่วยงานที่มีอำนาจ โดยเฉพาะในด้านความปลอดภัย สุขภาพและในเรื่องจำนวนและความเหมาะสมของเจ้าหน้าที่ ตลอดจนการกำกับ

¹⁰ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน, “อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก,” <http://humanrights.mfa.go.th/th/kids/72/>.

ดูแลที่มีประสิทธิภาพ¹¹ รัฐภาคีจะเคารพต่อความรับผิดชอบ สิทธิ และหน้าที่ของบิดามารดา หรือของสมาชิกของครอบครัวขยายหรือชุมชน ซึ่งกำหนดไว้โดยขนบธรรมเนียมในท้องถิ่นหรือของผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นที่รับผิดชอบต่อเด็กตามกฎหมาย ในอันที่จะให้แนวทางและการแนะแนวตามที่เหมาะสมในการใช้สิทธิของเด็กตามที่อนุสัญญาฯ ให้การรับรอง ในลักษณะที่สอดคล้องกับความสามารถที่พัฒนาตามวัยของเด็ก¹² รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดา และผู้ปกครองตามกฎหมาย ในกรณีที่เหมาะสมในอันที่จะให้แนวทางแก่เด็กในการใช้สิทธิของตนในลักษณะที่สอดคล้องกับความสามารถที่พัฒนาตามวัยของเด็ก¹³ รัฐภาคีจะใช้ความพยายามอย่างที่สุด เพื่อประกันให้มีการยอมรับหลักการที่ว่า ทั้งบิดาและมารดามีความรับผิดชอบร่วมกันในการเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กบิดามารดาหรือผู้ปกครองตามกฎหมายแล้วแต่กรณีเป็นผู้รับผิดชอบเบื้องต้นในการเลี้ยงดูและการพัฒนาเด็ก โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นพื้นฐาน¹⁴

2.3.2 การเคารพต่อสิทธิในการแสดงความคิดเห็นของเด็ก

รัฐภาคีจะประกันแก่เด็กที่สามารถ มีความคิดเห็นเป็นของตนเองได้แล้ว ซึ่งสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นเหล่านั้น โดยเสรีในทุกๆ เรื่องที่มีผลกระทบต่อเด็ก ทั้งนี้ความคิดเห็นดังกล่าวของเด็ก จะได้รับการพิจารณาตามสมควรแก่อายุ และวุฒิภาวะของเด็กนั้น¹⁵

อย่างไรก็ตามการใช้สิทธิในการแสดงความคิดเห็นของเด็กมีข้อจำกัดบางประการ แต่ข้อจำกัดเหล่านี้ต้องเป็นข้อจำกัดเช่นที่บัญญัติตามกฎหมาย และเช่นที่จำเป็นเท่านั้นกล่าวคือ¹⁶

- 1) เพื่อการเคารพต่อสิทธิ และชื่อเสียงของบุคคลอื่น หรือ
- 2) เพื่อการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ หรือความสงบเรียบร้อย หรือสาธารณสุขหรือ

ศีลธรรมของประชาชน

2.3.3 หน้าที่ของรัฐในการคุ้มครองเด็กจากความรุนแรงและการแสวงหาประโยชน์

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก กำหนดให้รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคมและการศึกษา ในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรง ทั้งทางร่างกายและจิต การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท

¹¹ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 3 (2) (3).

¹² อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 5.

¹³ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 14 (2).

¹⁴ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 18 (1).

¹⁵ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 12 (1).

¹⁶ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 13 (2).

การปฏิบัติที่ผิดหรือการแสวงประโยชน์ รวมถึงการกระทำอันมิชอบทางเพศขณะอยู่ในความดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมายหรือบุคคลอื่นใดซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล¹⁷

รัฐภาคียอมรับในสิทธิของเด็กที่จะได้รับมาตรฐานสาธารณสุขที่สูงที่สุดเท่าที่จะหาได้ และสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับการบำบัดรักษาความเจ็บป่วยและการฟื้นฟูสุขภาพ รัฐภาคีจะพยายามดำเนินการที่จะประกันว่าไม่มีเด็กคนใดถูกลิดรอนสิทธิในการรับบริการดูแลสุขภาพเช่นว่านั้น รัฐภาคีจะให้มีการปฏิบัติตามซึ่งสิทธินี้อย่างเต็มที่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมดังนี้ (ก) ลดการเสียชีวิตของทารกและเด็ก (ข) ประกันให้มีการให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์ที่จำเป็น และการดูแลสุขภาพแก่เด็กทุกคน โดยเน้นการพัฒนาการดูแลสุขภาพขั้นปฐม¹⁸

รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะได้รับการคุ้มครองจากการแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจและจากการทำงานใดที่น่าจะเป็นการเสี่ยงอันตราย หรือที่ขัดขวางการศึกษาของเด็ก หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือการพัฒนาทางร่างกายสมอง จิตใจ ศิลปกรรม และสังคมของเด็ก¹⁹ รัฐภาคีจะคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงประโยชน์ในทุกรูปแบบอื่นทั้งหมดที่เป็นผลร้ายต่อสวัสดิภาพของเด็กไม่ว่าในด้านใด²⁰ รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ที่จะส่งเสริมการฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ และการกลับคืนสู่สังคมของเด็กที่ได้รับเคราะห์จากการละเลยในรูปแบบใด ๆ การแสวงประโยชน์การกระทำอันมิชอบ การทรมานหรือการลงโทษหรือการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือต่ำช้าโดยรูปอื่น หรือการพิพาทกันด้วยอาวุธ การฟื้นฟูหรือการกลับคือสู่สังคมดังกล่าว จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมสุขภาพ การเคารพตนเอง และศักดิ์ศรีของเด็ก²¹

กล่าวโดยสรุป อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐในการให้ความคุ้มครองแก่เด็กจากการแสวงหาประโยชน์ในทุกรูปแบบ ทั้งนี้ การชกมวยที่มีการแบ่งเงินรางวัลก็ดี หรือการเล่นการพนันจากการชกมวยก็ดีถือเป็นการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวยเด็กทั้งสิ้น ซึ่งรัฐมีหน้าที่ในการให้การคุ้มครองตามสาระสำคัญของอนุสัญญาดังกล่าว

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับความยินยอมของเด็ก

ในการเล่นกีฬาชกมวย เด็กย่อมได้รับบาดเจ็บจากการปะทะ และตกเป็นผู้เสียหายจากการถูกทำร้ายร่างกาย อย่างไรก็ตาม การถูกทำร้ายร่างกายดังกล่าวเป็นความยินยอมของเด็กเอง

¹⁷ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 19 (1).

¹⁸ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 24 (1)(2).

¹⁹ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 32 (1).

²⁰ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 36.

²¹ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก, ข้อ 39.

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ผู้วิจัยจะ ได้ทำการศึกษาถึงความยินยอมของเด็ก โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.4.1 ความยินยอมของผู้เสียหายในคดีอาญา

ในกฎหมายอาญาของไทยเราไม่มีบทบัญญัติใดๆ ที่บัญญัติให้ “ความยินยอมของผู้เสียหาย” (Einwilligung) ในคดีอาญา เป็น “เหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้” อย่างไรก็ตาม นักนิติศาสตร์ของไทยเรากล่าวว่า มีหลักอยู่ประการหนึ่งที่ยอมรับกันทั่วไปในทางกฎหมายรวมทั้งในทางกฎหมายอาญาด้วย คือหลักที่ว่า “ความยินยอมไม่ก่อให้เกิดการละเมิด” (Volenti non fit iniuria) ดังนั้น ในตำรากฎหมายอาญาของไทยเราจึงยอมรับกันทั่วไปว่า “ความยินยอมของผู้เสียหาย” เป็น “เหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้” เหตุหนึ่ง²²

ความยินยอมในทางอาญานั้นแตกต่างจากความยินยอมในทางแพ่ง ในทางแพ่งถือว่าความยินยอมเป็นการแสดงเจตนาเพื่อก่อให้เกิดนิติสัมพันธ์ จึงเป็นนิติกรรมอย่างหนึ่ง แต่ความยินยอมในกฎหมายอาญานั้น เป็นการที่ผู้เสียหายได้สละประโยชน์ที่กฎหมายให้ความคุ้มครองแก่บุคคลที่ได้รับผลร้าย “ความยินยอมของผู้เสียหาย” คือ การที่ผู้เสียหายสละความคุ้มครองในทางกฎหมายโดยการสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut) โดยรู้ตัว กล่าวคือผู้เสียหายรู้ว่า จะเกิดผลอย่างไรแก่ตนในกรณีนั้น ฉะนั้น ความยินยอมของผู้เสียหายจึงเกี่ยวข้องกับ “ผลของการกระทำ” มิใช่เกี่ยวข้องกับ “ตัวการกระทำ”²³

นอกจากในเรื่องของคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว ในส่วนของความยินยอมของผู้เสียหายพบว่าในทางกฎหมายอาญามีความยินยอมของผู้เสียหายอยู่ 2 ลักษณะ คือ

- (1) ความยินยอมของผู้เสียหายที่เป็นเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้ และ
- (2) ความยินยอมของผู้เสียหายที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อเท็จจริงที่เป็นองค์ประกอบของความผิด²⁴

ความยินยอมทั้งสองอย่างนี้มีผลในทางกฎหมายแตกต่างกันกล่าวคือ ในการกระทำใดที่มีความยินยอมของผู้เสียหายที่เป็นเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้ การกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ผิดกฎหมาย แต่ในการกระทำใดที่มีความยินยอมของผู้เสียหายที่เป็นข้อเท็จจริงอันเป็น

²² จิตติ ดิงศักดิ์, กฎหมายอาญา ภาค 1 ตอน 1 (พิมพ์ครั้งที่ 7), ตอน 2 (พิมพ์ครั้งที่ 6) จัดพิมพ์โดยสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา (หัวข้อ 256), (กรุงเทพมหานคร: สยามการพิมพ์, 2525).

²³ ประพิน ปรัชญาภรณ์, “ความยินยอมของผู้เสียหายในการกระทำผิดอาญา,” (วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัย นิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), น. 3-8.

²⁴ “ความยินยอมของผู้เสียหายในคดีอาญา,” เห่งอ้าง, น. 54.

องค์ประกอบของความผิดปรากฏอยู่ด้วย การกระทำนั้นก็จะเป็นการกระทำที่ขาดองค์ประกอบที่กฎหมายบัญญัติ

ตัวอย่าง

การที่ผู้รับการรักษาพยาบาลยอมให้นายแพทย์ทำการรักษาพยาบาล โดยในการรักษาพยาบาลนั้น นายแพทย์ต้องกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของตน

(ก) ถ้ากฎหมายบัญญัติให้ความยินยอมของผู้เสียหายเป็นเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำ ได้ กรณีถือว่าการกระทำของนายแพทย์ครบองค์ประกอบของความผิดฐานทำร้ายร่างกายแต่การกระทำนี้ไม่เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย

(ข) แต่ถ้ากฎหมายไม่ได้บัญญัติให้ความยินยอมของผู้เสียหายเป็นเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้ ในกรณีเช่นนี้อาจถือว่าการกระทำของนายแพทย์ไม่ใช่การทำร้ายในความหมายของความผิดฐานทำร้ายร่างกาย เพราะการทำร้ายคือการกระทำให้เลวลง แต่การกระทำในการรักษาพยาบาลเป็นการกระทำที่ดีขึ้น การกระทำของนายแพทย์จึงเป็นการกระทำที่ขาดองค์ประกอบของความผิดฐานทำร้ายร่างกายแต่บางกรณีการกระทำที่ไม่เป็นความผิดหากความยินยอมนั้น “ไม่ขัดต่อความสำนึกในศีลธรรมอันดี” เช่น การที่คนไข้ยินยอมให้แพทย์ตัดอวัยวะเพื่อรักษาโรค แม้การกระทำของแพทย์จะครบองค์ประกอบความผิดฐานทำร้ายร่างกาย แต่การกระทำของแพทย์ก็ไม่มี ความผิด เพราะความยินยอมของคนไข้ยกเว้นความผิดให้แก่แพทย์เนื่องจากเป็นความยินยอมที่ไม่ขัดต่อสำนึกในศีลธรรมอันดี ข้อสังเกตความยินยอมดังกล่าวนี้เป็น “เหตุยกเว้นความผิด” ซึ่งแตกต่างกับกรณีผู้ครอบครองทรัพย์สินอนุญาตให้เอาทรัพย์สินไป ซึ่งเป็นความยินยอมที่ทำให้การกระทำไม่มีความผิดเพราะ “ขาดองค์ประกอบ(ภายนอก)ของความผิด”²⁵

รองศาสตราจารย์ ดร. กมลชัย รัตนสกวาวงศ์ กล่าวถึงความยินยอมของผู้เสียหายในความผิดต่อร่างกายในการเล่นกีฬาไว้ว่า การเล่นกีฬาที่ใช้กำลังย่อมจะทำการให้เกิดการกระทบกระแทกกันซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่กาย เช่น การเล่นฟุตบอล รักบี้ บาสเก็ตบอล มวย เป็นต้น ถ้าการกระทบกันนี้มิได้เกิดจากการเล่นกีฬาแล้ว การกระทำดังกล่าวย่อมเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกาย กฎหมายจึงควรหาทางประนีประนอมโดยถือเอาความยินยอมของผู้เข้าเล่นกีฬา เป็นเหตุให้ผู้เข้าเล่นกีฬาคนอื่นสามารถกระทบกระแทกกันได้โดยสภาพการเล่น และไม่เป็นความผิด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความยินยอมของผู้เล่นกีฬาสามารถลบล้างความผิดอาญา ที่เกิดจากการเล่นตามปกติได้ เป็นเรื่องของนโยบายของกฎหมาย ที่จะยอมรับการกระทำดังกล่าว อย่างไรก็ตาม จะต้องพิจารณาถึงอันตรายที่จะได้รับการเล่นกีฬาประเภทต่างๆ นั้นด้วย

²⁵ เกียรติจิตร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 9 (กรุงเทพมหานคร: จีระการพิมพ์, 2549), น.431.

รองศาสตราจารย์ ดร. กมลชัย รัตนสกาวงศ์ แยกประเภทของการเล่นกีฬาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การเล่นกีฬาที่ไม่มีวัตถุประสงค์เป็นการทำร้ายร่างกาย เช่น การเล่นฟุตบอล รักบี้ บาสเก็ตบอล เป็นต้น การเล่นกีฬาก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ผู้เล่นนิยมชมชอบ ทั้งยังทำให้สุขภาพแข็งแรง เกิดความชำนาญและเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่ง สอนให้ผู้เล่นมีน้ำใจเป็นนักกีฬา แต่โดยสภาพของการเล่นอาจมีการกระทบกระทั่งกัน ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมาย Common Law อธิบายได้ว่า ผู้เล่นไม่มีความผิดเพราะขาดเจตนาร้าย แต่ประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายประมวลกฎหมาย ไม่ได้พิจารณาเรื่องเจตนาร้าย แต่พิจารณาว่า ผู้กระทำความผิดคือ ผู้กระทำความชั่วเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดและประสงค์ต่อผลหรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นหรือไม่ ดังนั้น จึงต้องอธิบายการเล่นกีฬานี้ด้วยความยินยอมของผู้เข้าเล่นกีฬา ถือว่าเป็นการสละคุณธรรมทางกฎหมายและการกระทำนั้นไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยศีลธรรมอันดี

2) การเล่นกีฬาที่มีวัตถุประสงค์เป็นการทำร้ายร่างกาย เช่น มวย อันได้แก่ มวยไทย มวยปล้ำ หรือมวยประจำชาติต่างๆ ฟันดาบ เป็นต้น โดยสภาพของการเล่นกีฬาประเพณีนี้ต่างจากข้อแรกตรงที่ว่า ผู้เล่น มีวัตถุประสงค์ที่จะทำร้ายผู้ร่วมแข่งขัน ประเทศที่ใช้ Common Law จึงยากที่จะอธิบายว่า ผู้เล่นไม่มีเจตนาร้าย ในการทำร้ายร่างกายผู้ร่วมแข่งขัน จึงต้องหันมาให้เหตุผลการกระทำเช่นนั้น ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี เพราะเป็นที่ยอมรับของมติมหาชนจึงไม่เป็นการผิด ในขณะที่ประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมายยังคงยืนยันด้วยเหตุผลเช่นเดิมว่า ผู้เข้าเล่นกีฬาประเภทนี้เป็นการสละคุณธรรมทางกฎหมายและการกระทำดังกล่าวไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี จึงเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดนั้น

สำหรับกติกในการเล่นกีฬา การเล่นกีฬาต้องมีกติกาและกติกานั้นต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี กล่าวคือ จะต้องไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะทำร้ายผู้แข่งขันให้ได้รับอันตรายแก่ชีวิตหรืออันตรายสาหัส กีฬาที่ต้องใช้อาวุธทำร้ายร่างกายคู่ต่อสู้ เช่น ดาบ มีด หรือปืน จึงเป็นกีฬาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การเล่นตามกติกา ผู้เล่นกีฬาจะต้องเล่นตามความมุ่งหมายในทางกีฬา มิใช่เพราะความอาฆาต แต่ถ้าผู้เล่นกีฬาเล่นด้วยความอาฆาตแล้ว แม้จะสวมหมวกกันบนเวทีก็ไม่ใช่ข้อแก้ตัว หนึ่งผู้เล่นต้องไม่เล็งเห็นว่าจะเกิดอันตรายสาหัส แม้จะเล็งเห็นว่าจะเกิดอันตรายอย่างธรรมดา ก็ยังเป็นความยินยอมที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมเพราะเป็นผลที่อาจเกิดขึ้นได้ เป็นธรรมดาของการเล่นเช่นนั้น ถ้าไม่เจตนาหรือเล็งเห็นว่าจะเกิดอันตรายสาหัสหรือตายแล้ว แม้จะเกิดอันตรายขึ้นถึงขนาดก็ยังไม่เป็นการผิดเป็นเพียงแต่พฤติกรรมที่อาจช่วยแสดงว่าผู้เล่น ไม่มีเจตนาให้เกิดอันตราย เพราะกติกา

ยอมมีไว้เพื่อไม่ให้เกิดผลเป็นอันตรายเช่นนั้น ถ้าเล็งเห็นอันตรายสาหัสอยู่แล้วยังงั้นทำไป แม้จะถูกกติกาก็เป็นความผิด²⁶

2.4.2 ความยินยอมของผู้เสียหายกับคุณธรรมทางกฎหมาย

ความยินยอมของผู้เสียหายเกี่ยวข้องโดยตรงกับการสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut) ของผู้เสียหาย คุณธรรมทางกฎหมาย (Rechtsgut) มี 2 ประเภทคือ “คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนรวม” (Universalrechtsgut) และ “คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล”

(Individualrechtsgut)²⁷ การสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล” (Individualrechtsgut) เท่านั้น สำหรับ “คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนรวม” บุคคลไม่มีอำนาจที่จะสละได้ เพราะบุคคลไม่ใช่เจ้าของ “คุณธรรมทางกฎหมาย” ประเภทนี้ การแสดงเจตจำนงในการให้ความยินยอมของผู้เสียหายอาจเป็นการแสดงเจตจำนงโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายก็ได้ แต่ต้องเป็นการแสดงเจตจำนงโดยการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งออกไปภายนอก การนิ่งเฉยไม่ถือว่าเป็นการให้ความยินยอมหรือเป็นการสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut)²⁸

2.4.3 องค์ประกอบของความยินยอมของผู้เสียหาย

ความยินยอมของผู้เสียหายประกอบด้วยข้อสาระสำคัญ 3 ประการ ทำนองเดียวกับเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้อื่นๆ คือ (1) สถานการณ์ของความยินยอม (2) การกระทำในกรณีของความยินยอม และ (3) การรู้เรื่องความยินยอม

1) สถานการณ์ของความยินยอม

สถานการณ์ที่จะถือว่าเป็นสถานการณ์ที่ผู้เสียหายจะยินยอมให้กระทำได้อาจต้องเป็นสถานการณ์ที่ประกอบด้วยเงื่อนไขสองประการที่ประกอบเข้าด้วยกัน คือ “เงื่อนไขในทางเนื้อหา” (Sachliche Voraussetzung) และ “เงื่อนไขในทางส่วนตัว” (Personliche Voraussetzung)

(1) เงื่อนไขในทางเนื้อหา

เงื่อนไขในทางเนื้อหา (Sachliche Voraussetzung) ของสถานการณ์ของความยินยอม

ประกอบด้วยข้อสาระสำคัญ 3 ประการ คือ

(1) กรณีต้องเกี่ยวข้องกับคุณธรรมทางกฎหมายที่บุคคลสามารถสละได้

²⁶ กมลชัย รัตนสกววงศ์, “ความยินยอมในกฎหมายอาญา,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ม.ป.ป.), น. 94-95.

²⁷ คณิต ณ นคร ข, กฎหมายอาญาภาคทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2556), น. 155.

²⁸ เพ็งอ้าง, น. 266.

(2) กรณีต้องไม่มีข้อบกพร่องในการให้ความยินยอม และ

(3) กรณีต้องเป็นเรื่องของความยินยอมที่มีอยู่ก่อนการกระทำ

“คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล” (Individualrechtsgut) โดยทั่วไปเป็น “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut) ที่ผู้เสียหายสามารถที่จะสละได้ เป็นต้นว่า เสรีภาพ กรรมสิทธิ์ ทรัพย์สิน “ความปลอดภัยของร่างกาย” แม้จะเป็น “คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล” (Individualrechtsgut) แต่ก็มีข้อจำกัดในการสละ กล่าวคือ เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าความยินยอมของผู้เสียหายในส่วนที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของร่างกายที่จะเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดนั้นจะต้องเป็นความยินยอมที่ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน²⁹

สำหรับ “ชีวิตมนุษย์” นั้นถือว่าเป็น “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut) ที่มีค่าสูงสุดสำหรับมนุษย์ แม้ในทาง “คุณธรรมทางกฎหมาย” สาระสำคัญของชีวิตมนุษย์จะเป็น “คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล” (Individualrechtsgut) แต่ก็ยึดถือกันทั่วไปว่าชีวิตมนุษย์เป็น “คุณธรรมทางกฎหมาย” ที่ไม่สามารถสละได้

ตัวอย่าง

ใช้ปืนยิงคน โดยเชื่อว่าอยู่ยงคงกระพันอันปราศจากเหตุผล เป็นความผิดฐานฆ่าคนโดยเจตนา³⁰

ดังนั้น ไม่ว่าจะกรณีใดๆ การกระทำต่อชีวิตมนุษย์ผู้กระทำย่อมมีความรับผิดชอบในทางอาญาเสมอ ความรับผิดชอบในทางอาญาย่อมไม่อาจตกไปเพราะความยินยอม ความยินยอมของผู้เสียหายที่จะเป็นความยินยอมที่ชอบด้วยกฎหมายจะต้องเป็นความยินยอมที่ไม่มีข้อบกพร่องใดๆ ในการแสดงเจตจำนงในการให้ความยินยอม ฉะนั้น ความยินยอมของผู้เสียหายที่เกิดจากการบังคับ ชูเชื้อหรือหลอกลวงจึงไม่เป็นความยินยอมที่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ ความยินยอมของผู้เสียหายที่ชอบด้วยกฎหมายจะต้องเป็นความยินยอมที่แท้จริงและเป็นความยินยอมที่เกิดขึ้นด้วยความสมัครใจ ในบางสถานการณ์ที่เกี่ยวกับความยินยอมของผู้เสียหาย ผู้กระทำความผิดที่มีหน้าที่ที่จะต้องอธิบายให้ผู้ได้รับความยินยอมนั้นทราบและเข้าใจถึงผลเสียของการกระทำ และผู้ที่จะให้ความยินยอมเข้าใจในผลที่จะเกิดขึ้นกับตนแล้ว กล่าวคือ ต้องเป็นกรณีของความยินยอมที่เรียกว่า “ความยินยอมที่บอกกล่าว” (Informed Consent) และในกรณีเช่นนี้ “ความยินยอมที่บอกกล่าว” เท่านั้นที่จะเป็นความยินยอมของผู้เสียหายที่ชอบด้วยกฎหมายและที่จะเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดนั้นสามารถกระทำได้ตาม

²⁹ กฎหมายอาญา ภาค 1, ตอน 1, 2 พิมพ์ครั้งที่ 6,7 (กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, ม.ป.ป.).

³⁰ คู่มือที่ 59/2502, น. 95.

กฎหมาย กรณีของความยินยอมที่บอกกล่าวมานี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือกรณีระหว่างนายแพทย์กับผู้ป่วย

ความยินยอมของผู้เสียหายจะต้องเป็นความยินยอมที่มีอยู่ก่อนการกระทำหรืออย่างน้อยขณะกระทำ ความยินยอมของผู้เสียหายที่เกิดขึ้นภายหลังการกระทำหรือการให้สัตยาบันกับการกระทำไม่ใช่ความยินยอมของผู้เสียหายที่จะทำให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิด เพราะในกรณีของการให้สัตยาบันนั้นถือว่าอำนาจลงโทษของรัฐได้เกิดขึ้นโดยสมบูรณ์ก่อนหน้านั้นแล้ว ฉะนั้น รัฐเท่านั้นที่จะมีอำนาจลงโทษได้ เป็นต้นว่า โดยการใช้อุปกรณ์สังฆฆาตไม่ฟ้องโดยพนักงานอัยการ หรือโดยการอภัยโทษโดยฝ่ายบริหาร กรณีไม่อยู่ในอำนาจของผู้เสียหายอีกต่อไป

(2) เงื่อนไขในทางส่วนตัว

เงื่อนไขในทางส่วนตัวที่จะทำให้ความยินยอมของผู้เสียหายเป็นความยินยอมที่ชอบด้วยกฎหมายประกอบด้วยข้อสาระสำคัญ 2 ประการ คือ

(1) อำนาจที่จะสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut) และ

(2) ความสามารถที่จะสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut)

โดยทั่วไปผู้ใดเป็นเจ้าของ “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut) ผู้นั้นเท่านั้นที่มีอำนาจที่จะสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” นั้นได้ อย่างไรก็ตามในบางกรณีผู้ที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหายก็อาจมีอำนาจสละคุณธรรมทางกฎหมายแทนผู้เสียหายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์และทรัพย์สิน ในบางสถานการณ์อาจมีบุคคลหลายคนต่างมีอำนาจที่จะสละคุณธรรมทางกฎหมาย ในกรณีเช่นนี้บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีอำนาจสละคุณธรรมทางกฎหมายได้

ศาลฎีกาเคยวินิจฉัยในคดีหนึ่งว่า “จำเลยเข้าไปในเรือนของผู้เสียหายกลางคืนเวลา 1 นาฬิกา โดยบุตรของผู้เสียหาย ซึ่งรักใคร่กับจำเลยมาก่อนนัดให้เข้าไปและพาขึ้นเรือนนั้น นับว่าจำเลยเข้าไปโดยมีเหตุอันสมควร แม้ว่าผู้เสียหายและภรรยาไม่อนุญาตก็เป็นไปตามวิสัยของเรื่อง เช่นนี้ที่ต้องปิดบัง ดังนี้ จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 364 ประกอบด้วย มาตรา 365 (2) (3)”³¹

กรณีตามคำพิพากษาศาลฎีกานี้ดังกล่าว การกระทำของจำเลยเป็นการเข้าไปโดยไม่มีเหตุอันควร แต่ต้องถือว่าบุตรของผู้เสียหายมีสิทธิเป็นเจ้าบ้านร่วมด้วย บุตรของผู้เสียหายจึงมีอำนาจสละคุณธรรมทางกฎหมายได้ด้วยอีกผู้หนึ่ง โดยนัยดังกล่าวนี้จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานบุกรุก³²

ความสามารถในการที่จะสละคุณธรรมทางกฎหมายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการให้ความยินยอมของผู้เสียหาย ซึ่งความสามารถในการให้ความยินยอมของ

³¹ ฎีกาที่ 1353/2508, น. 2056.

³² กฎหมายอาญาภาคความผิดอาญา, เพิ่งอ้าง, น.270.

ผู้เสียหายนี้แม้จะเป็นการแสดงเจตนาอย่างหนึ่งแต่ก็ไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถของบุคคลในการทำนิติกรรมตามกฎหมายแพ่ง ความสามารถในการที่จะสละคุณธรรมตามกฎหมายเป็นเรื่องของความสามารถในการรู้เรื่องราวและความสามารถในการตัดสินใจของบุคคลในทางความเป็นจริง กล่าวคือผู้ใดมีความรู้ ความเข้าใจในความหมายและผลได้ผลเสียของเรื่องที่จะให้ความยินยอมนั้นที่เพียงพอแล้ว แม้ผู้นั้นจะยังเป็นผู้เยาว์ก็สามารถที่จะให้ความยินยอมได้และทำให้ความยินยอมนั้นเป็นเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้ตามกฎหมาย

2) การกระทำในกรณีของความยินยอม

การกระทำที่อยู่ในกรอบของความยินยอมของผู้เสียหาย คือการกระทำที่ตรงกับความประสงค์ของผู้เสียหายและตรงกับเจตจำนงของผู้เสียหาย กล่าวคือ ต้องพิจารณาลักษณะของการกระทำ วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับการกระทำ ความมากน้อยของการกระทำ และในบางกรณีอาจต้องพิจารณาเวลา สถานที่ และบุคคลประกอบด้วย ซึ่งการจะถือว่าการกระทำใดการกระทำหนึ่งเป็นการกระทำที่อยู่ในกรอบของความยินยอมของผู้เสียหายหรือไม่ จะต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป

3) การรู้เรื่องความยินยอม

เหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้ทุกเหตุต้องประกอบด้วยส่วนที่เป็นอัตตะวะสัย (Subjective) รวมอยู่ด้วยเสมอ ในเรื่องความยินยอมของผู้เสียหายนี้ก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ในขณะที่กระทำจะต้องมีความยินยอมของผู้เสียหายอยู่แล้ว และผู้กระทำได้กระทำไปโดยรู้ถึงการมีอยู่ของความยินยอมของผู้เสียหาย

4) ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

ความยินยอมต้องไม่ฝ่าฝืนความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน “ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน” ต้องพิจารณาที่จุดมุ่งหมายของการละเมิดคุณธรรมตามกฎหมาย หลักการคือ “ความรู้สึกที่รับได้และถูกต้องของทุกคนในสังคม” (das Anstandsgefühl aller billig und gerecht Denkenden) เช่น ในเรื่องการทำร้ายหรือการฆ่ากันเป็นกรณีที่กฎหมายไม่ยอมรับความยินยอม เพราะกฎหมายต้องการคุ้มครองบุคคลมิให้ทำร้ายหรือฆ่าตนเอง ทั้งนี้ความผิด เช่นฐานความผิดทำร้ายร่างกายมาตรา 295 มาตรา 297 และมาตรา 290 ผู้ถูกกระทำจะยินยอมโดยบริสุทธิ์ใจการกระทำนั้นก็ครบองค์ประกอบความผิด³³ เรื่องนี้จึงต้องพิจารณาผลประโยชน์ที่กฎหมายคุ้มครอง (Rechtsgut หรือ Interest Protected by Law) ว่าข้อใดที่กฎหมายยอมให้สละได้ เพราะคุณธรรมตามกฎหมายมิใช่จะสละได้ทั้งหมด

³³ คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, น. 31.

2.4.4 ประเภทของคุณธรรมทางกฎหมาย

คุณธรรมทางกฎหมายสามารถแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ³⁴

1) คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนรวม (Universalrechtsgut) เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยต่างๆ กฎหมายคุ้มครองแรงงาน เป็นต้น ผู้ที่เป็นเจ้าของคุณธรรมจะสละไม่ได้ เพราะกฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายที่มุ่งให้เกิดความสงบแก่ส่วนรวมและความยุติธรรมในสังคม

คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคล ก็มุ่งที่จะคุ้มครองในเรื่องที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งแฝงอยู่ในบทบัญญัติความผิดฐานต่างๆ เช่น คุณธรรมทางกฎหมายที่คุ้มครองในเรื่องของ “ชีวิต” “เสรีภาพ” “กรรมสิทธิ์” เป็นต้น³⁵ และส่งผลให้บุคคลที่กฎหมายให้การคุ้มครองดังกล่าวนั้น กลายเป็นผู้เสียหายที่มีอำนาจเข้ามาดำเนินคดีอาญา โดยฐานความผิดอาญาส่วนใหญ่ที่มีคุณธรรมทางกฎหมายที่คุ้มครองส่วนบุคคลนั้นมักจะเป็นความผิดที่สามารถยอมความกันได้ อาทิเช่น ความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนใจผู้อื่น ตามมาตรา 309 วรรคแรกโดยความผิดฐานนี้คุณธรรมทางกฎหมายคุ้มครองในเรื่องของ “เสรีภาพ” เหตุผลที่ความผิดฐานนี้จัดว่าเป็น ความผิดอันยอมความได้เพราะความผิดฐานนี้มีความเป็นอาชญากรรมไม่สูง กระทบชีวิตส่วนตัวบุคคลไม่มากและการดำเนินคดีอาจะเป็นการซ้ำเติมผู้เสียหาย³⁶ หรือความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยมีคุณธรรมทางกฎหมายคุ้มครองในเรื่องของ “เกียรติ” ก็จัดได้ว่าเป็นความผิดอันยอมความได้เช่นกัน แต่ในเรื่องของ “ชีวิต” แม้จะเป็นคุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนบุคคลก็ตาม แต่ถือเป็นเรื่องสำคัญที่สังคม ไม่ยินยอมให้ผู้เป็นเจ้าของสามารถสละได้ จึงทำให้ความผิดต่อชีวิตไม่เป็นความผิดที่ยอมความได้ โดยในส่วนของลักษณะสำคัญของความผิดอันยอมความได้นั้น จะต้องมีการร้องทุกข์ของผู้เสียหายจึงจะสามารถเริ่มดำเนินคดีได้ ดังนั้นแสดงให้เห็นว่า เฉพาะความผิดที่กระทบต่อตัวบุคคลโดยตรงซึ่งแฝงด้วยคุณธรรมทางกฎหมายที่มีความประสงค์คุ้มครองส่วนบุคคลเท่านั้น รัฐจึงยอมให้มีการยอมความกันได้

2) คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนตัว (Individualrechtsgut) ได้แก่ เรื่องชีวิตร่างกาย เสรีภาพ กรรมสิทธิ์ เป็นต้น ผู้เป็นเจ้าของคุณธรรมนี้ อาจยอมให้ผู้ละเมิดได้ แต่ต้องดูว่ากฎหมายนั้นมุ่งคุ้มครองเอกชนโดยส่วนตัวอย่างแท้จริงหรือไม่ เช่น ในเรื่องนอ โกงตามมาตรา 341 ยกออกตามมาตรา 352 หรือข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 วรรคแรก เป็นต้น ถ้ากฎหมายมิได้คุ้มครองเพียงส่วนตัวบุคคล ยังมองถึงสังคมรวมด้วยแล้ว เช่น การนอ โกงประชาชนตามมาตรา 343 ก็ดี การ

³⁴ ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคทั่วไป, แก้ไขเพิ่มเติม, พิมพ์ครั้งที่ 13 (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2554), น. 161.

³⁵ คณิต ฒ นคร จ, วิอาญา วิพากษ์, (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2552), น. 47.

³⁶ คณิต ฒ นคร, กฎหมายอาญาภาคความผิด, (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2559), น. 207.

ข่มขืนกระทำชำเราที่เกิดขึ้นต่อหน้าธารกำนัล หรือทำให้ผู้ถูกระทำรับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตายตามมาตรา 281 ก็ดี ความยินยอมของผู้เสียหายก็ไม่ลบล้างความผิด

คุณธรรมทางกฎหมายที่เป็นส่วนรวม ก็มุ่งที่จะคุ้มครองในเรื่องที่เกี่ยวกับส่วนรวม โดยแฝงอยู่ในบทบัญญัติความผิดฐานต่างๆ เช่น “ความปลอดภัยของการจราจร” “สภาพความแท้จริงและเชื่อถือได้ของเงินตรา” เป็นต้น³⁷ และเป็นหลักในการพิจารณาว่าความผิดใดน่าที่จะเป็นความผิดต่อบุคคลโดยส่วนรวมหรือความผิดอาญาแผ่นดิน โดยเมื่อกฎหมายนั้นมีความประสงค์ที่จะคุ้มครองการกระทำผิดต่างๆ ที่จะกระทบต่อบุคคลโดยส่วนรวมในสังคม จึงทำให้ความผิดดังกล่าวมีฐานะเป็นความผิดอาญาแผ่นดินหรือเป็นความผิดต่อบุคคลโดยส่วนรวม และย่อมส่งผลให้ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดที่ยอมความกันไม่ได้ โดยที่การกระทำผิดนี้ รัฐไม่มีนโยบายให้ผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ผู้เสียหายจึงไม่มีสิทธิ์ในการเป็นเงื่อนไขให้อำนาจดำเนินคดี (Prozessvoraussetzung) เช่น ความผิดเกี่ยวกับชีวิต, ความผิดต่อข้อบัญญัติทางศีลธรรม, ความผิดต่อความมั่นคงและความเชื่อถือ, ความผิดต่อความสงบสุขและความปลอดภัยของประชาชน, ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ เป็นต้น³⁸

จากการแบ่งประเภทของคุณธรรมทางกฎหมายออกเป็นสองประเภทดังกล่าว ไม่ว่าจะ เป็นคุณธรรมทางกฎหมายที่คุ้มครองส่วนบุคคล หรือคุณธรรมทางกฎหมายที่คุ้มครองส่วนรวม เป็นผลให้แยกแยะบุคคลที่กฎหมายต้องการให้ความคุ้มครองได้อย่างชัดเจนขึ้น ซึ่งถ้ามองจากการบังคับใช้กฎหมายของศาลยุติธรรมที่แสดงออกทางคาพิพากษาก็จะเห็นได้ว่าคาพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวกับผู้เสียหายมีอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องมาจากการวิเคราะห์บทบัญญัติกฎหมายอย่างไม่มีแนวทางในการนำมาบังคับใช้ ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงเห็นชอบด้วยกับการนำหลักเรื่องคุณธรรมทางกฎหมายมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์บทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องของสื่อลามกอนาจารเด็กให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.4.5 ความยินยอมของผู้เยาว์

เกี่ยวกับความยินยอมของผู้เยาว์ โดยทั่วไปแล้วความยินยอมของบุคคลที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ (adults) มักจะเป็นความยินยอมที่มีน้ำหนักน้อยและไม่ค่อยจะมีเหตุผลและถือกันว่าเป็นความยินยอมที่ชอบด้วยกฎหมาย³⁹

³⁷ วิ.อาญา วิพากษ์, เพิ่งอ้าง.

³⁸ กมลชัย รัตนสากววงศ์, “การคุ้มครองเกียรติ: ศึกษาคุณธรรมทางกฎหมายในความคิดฐานดูหมิ่นเปรียบเทียบกับความผิดฐานหมิ่นประมาท,” เพิ่งอ้าง. และ “ความยินยอมในกฎหมายอาญา,” (วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยมหิดล ม.ป.ป.), น. 12. (กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523), น. 51.

³⁹ กฎหมายอาญา ภาค 1 ตอน 1, เพิ่งอ้าง, น. 810.

สำหรับประเทศไทยเกี่ยวกับอายุของผู้เสียหายที่จะให้ความยินยอมได้นั้น แม้ผู้เสียหายจะยังไม่บรรลุนิติภาวะ ถ้ายังไม่ถึงกับไร้เดียงสาแล้ว บุคคลดังกล่าวมีความสามารถตามกฎหมายที่จะให้ความยินยอมได้ เช่น หญิงอายุ 16 ปี อยู่ในความปกครองของบิดา อาจยินยอมในความผิดต่อเพศได้⁴⁰ ผู้เยาว์ยินยอมให้หมั้นประมาทได้⁴¹

2.4.6 การให้ความยินยอมแทนผู้เยาว์

ในกรณีกฎหมายได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้เยาว์ให้ความยินยอมเองได้ จึงได้กำหนดให้ผู้มีบุคคลอื่นเป็นผู้ให้ความยินยอมแทน ดังต่อไปนี้

1) ผู้ให้ความยินยอมแทน ในกรณีที่ผู้เยาว์ซึ่งไม่อาจให้ความยินยอมได้โดยทั่วไปแล้ว บิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นผู้มีความสามารถตามกฎหมายที่จะให้ความยินยอมแทนได้ เว้นแต่ในความคิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งเป็นเรื่องส่วนตัวผู้อื่นจะมาให้ความยินยอมแทนผู้เยาว์ไม่ได้และกฎหมายคุ้มครองผู้เยาว์ไว้โดยเด็ดขาดแม้แต่ตัวผู้เยาว์เองในบางกรณี ก็ไม่อาจให้ความยินยอมเองได้ แต่ที่จำเป็นจะต้องให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้ความยินยอมแทนนั้น เพราะผู้เยาว์มีความรู้สึกผิดชอบไม่ถึงระดับที่จะใช้ดุลพินิจให้ความยินยอมได้ ประการหนึ่ง และการกระทำบางอย่างถ้าหากไม่ได้รับ ความยินยอมแล้ว จะทำให้ผู้กระทำความผิดทางอาญาอีกประการหนึ่ง ดังนั้น บิดามารดา หรือผู้ปกครองซึ่งเป็นผู้ที่คอยดูแลผู้เยาว์จึงเป็นผู้ที่มีความสามารถตามกฎหมายที่จะให้ความยินยอมแทน อย่างไรก็ตาม ศาลก็มีอำนาจที่จะให้ความยินยอมแทนผู้เยาว์ได้เช่นเดียวกัน

2) ดุลพินิจในการให้ความยินยอมแทน บิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องใช้ดุลพินิจให้ความยินยอมในทางที่ไม่ขัดกับผลประโยชน์หรือเป็นผลร้ายต่อผู้เยาว์ อย่างไรก็ตาม ศาลมีอำนาจที่จะทบทวนการใช้ดุลพินิจนี้ได้เมื่อมีผู้ร้องขอ

2.4.7 ความยินยอมของผู้เยาว์และบิดามารดาหรือผู้ปกครองขัดกัน

ขณะเดียวกันความยินยอมของผู้เยาว์และบิดามารดาหรือผู้ปกครองอาจเกิดความขัดแย้งกันได้ เช่น ในกรณีที่ผู้เยาว์ปฏิเสธการรักษาพยาบาลทางแพทย์ บิดามารดาจะให้ความยินยอมแทนได้หรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาจากอายุของการใช้ดุลพินิจ (The Age of Discretion) ของผู้เยาว์ Dr. Glanville Williams มีความเห็นว่าในเรื่องจริยศาสตร์ทางแพทย์เช่น การสละอวัยวะแม้ผู้เยาว์จะอายุต่ำกว่า 16 ปี ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 8 แห่ง The Family Law Reform Act 1969 แต่มีอายุที่สูงกว่าระดับที่ใช้ดุลพินิจได้แล้ว ย่อมให้ ความยินยอมเองได้เพราะเรื่องจริยศาสตร์ทางแพทย์มิใช่เรื่องของกฎหมายที่จะมาควบคุม แต่ถ้าในเรื่องการผ่าตัดในกรณีที่เด็กอายุสูงกว่าระดับที่ใช้ดุลพินิจแต่ยังจะต้องให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้ความยินยอมแทน หากความยินยอมขัดกัน ควรให้ศาลเป็นผู้

⁴⁰ คำพิพากษาฎีกาที่ 828/2486 (2486 ฎ.754)

⁴¹ คำพิพากษาฎีกาที่ 743/2464 (5 ฐส.536)

พิจารณา แต่ถ้าเด็กมีความสามารถที่จะให้ความยินยอมตามกฎหมายแล้ว การคัดค้านของบิดามารดา หรือผู้ปกครองย่อมไม่ทำให้ความยินยอมของเด็กเสียไปแต่อย่างใด เช่นการที่บิดาห้ามบุตรสาวร่วมเพศกับชายย่อมไม่ทำให้ชายมีความผิดฐานข่มขืน เพราะความผิดฐานข่มขืนจะต้องได้รับความยินยอมจากตัวหญิง ความไม่ยินยอมของบิดาย่อมไม่เกี่ยวข้องกับแต่อย่างใด ด้วยเหตุอย่างเดียวกันการที่เด็กยินยอมให้แพทย์ทำแท้งหรือทำการคุมกำเนิด บิดาไม่อาจห้ามแพทย์มิให้กระทำการดังกล่าว หรือไม่อาจห้ามแพทย์ทำการผ่าตัดเพื่อช่วยชีวิตเด็กได้ และในกรณีที่เด็กมีความสามารถตามกฎหมายที่จะให้ความยินยอมได้ หากเด็กไม่ยินยอมให้แพทย์ทำการผ่าตัดบิดาก็ไม่อาจบังคับได้

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักนิติเศรษฐศาสตร์มาใช้คุ้มครองเด็กจากกีฬาผจญ

2.5.1 ความหมายและความเป็นมาของนิติเศรษฐศาสตร์

วิชาเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาที่ว่าด้วยการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด อีกทั้ง ในมุมมองของเศรษฐศาสตร์นั้นเชื่อว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุและผล การตัดสินใจของมนุษย์จึงมักขึ้นอยู่กับทางเลือกที่ตนจะได้รับกับต้นทุนที่ตนจะเสียไป ในขณะที่นิติศาสตร์เป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยความเป็นธรรมและมีความเป็นเหตุเป็นผล มีการชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์สาธารณะกับประโยชน์ส่วนบุคคล ทั้ง 2 ศาสตร์นี้ จึงมีความสัมพันธ์กันในเชิงลึก และสามารถนำเอาหลักการทางเศรษฐศาสตร์มาปรับใช้และอธิบายกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ปรากฏให้เห็นทั้งในรูปแบบของกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายมหาชน กฎหมายอาญา และรวมถึงในหลักอาชญาวิทยาด้วย

2.5.1.1 ความหมายของนิติเศรษฐศาสตร์

นิติเศรษฐศาสตร์ (Law and Economic) หรือเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์ว่าด้วยกฎหมาย (Economic Analysis of Law) เป็นศาสตร์ที่ศึกษา ประเด็น ทฤษฎี การตีความ การออกแบบ และการประเมินคุณค่าของทางกฎหมาย รวมถึงผลกระทบของกฎหมายต่อพฤติกรรมของบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ในสังคมโดยใช้เศรษฐศาสตร์กระแสหลักหรือเศรษฐศาสตร์นีโอคลาสสิก (Neoclassical Economics) เป็นเครื่องมือและมาตรฐานในการวิเคราะห์ โดยเฉพาะแบบจำลองว่าด้วยการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational Choice Model)⁴² ดังนั้น นิติเศรษฐศาสตร์จึงมุ่งเน้นใน 2 ด้าน สำคัญ ได้แก่ ประสิทธิภาพของบทบัญญัติและระบบของกฎหมาย รวมถึงกระบวนการยุติธรรมทั้งระบบ และการสร้างสวัสดิการสังคมสูงสุด โดยมุ่งเน้นศึกษาสิ่งที่เป็นผลกระทบที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

⁴² ปกป้อง จันวิทย์, “ความรู้เบื้องต้นว่าด้วยนิติเศรษฐศาสตร์,” เอกสารวิชาการประกอบการสัมมนาเรื่องการวิเคราะห์กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้วยเศรษฐศาสตร์, จัดโดยสถาบันวิจัยและพัฒนาพื้นที่พัฒนาพื้นที่สำนักงานศาลยุติธรรม ร่วมกับ มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย กรุงเทพมหานคร, 2553 : น.1.

ทางด้านพฤติกรรม ทั้งการสร้างสิ่งจูงใจ (Incentive Structure) และกฎเกณฑ์หรือกฎกติกา (Rule of The Game) ต่างๆ รวมถึงการป้องกันยับยั้งพฤติกรรมที่สังคมไม่พึงปรารถนา จากมุมมองของนิติเศรษฐศาสตร์ที่มองว่า กฎหมายเป็นเครื่องมือในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของคนในสังคมไปสู่รูปแบบที่สังคมปรารถนา และเป็นเครื่องมือในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมต่างๆ นิติเศรษฐศาสตร์จึงมุ่งเน้นการออกแบบกฎหมาย ให้สามารถใช้บังคับกับคนในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อยกระดับสวัสดิการของสังคม

2.5.1.2 ความเป็นมาของนิติเศรษฐศาสตร์

คริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษานิติเศรษฐศาสตร์ เนื่องจากเป็นช่วงที่ก่อให้เกิดแนวคิดว่าการลงโทษตามกฎหมายส่งผลต่อพฤติกรรมของคนในสังคม ทำให้กฎหมายสามารถป้องกัน ปราบปราม และยับยั้งพฤติกรรมที่สังคมไม่ปรารถนาได้ ดังนั้นในช่วงก่อน ค.ศ. 1960 ได้มีการนำระเบียบวิธีทางเศรษฐศาสตร์มาใช้วิเคราะห์แง่มุมในทางกฎหมายแต่จำกัดอยู่เพียงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐศาสตร์เท่านั้น คือ สาขากฎหมายเศรษฐกิจและธุรกิจ เช่น กฎหมายภาษี กฎหมายธุรกิจ กฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ฯลฯ

จนกระทั่ง ค.ศ. 1960 มีบทความทางวิชาการ 2 บทความ ได้แก่ Some Thoughts on Risk Distribution and the Law of Torts ของ Guido Calabresi และ The Problems of Social Cost ของ Ronald Coase (1960) บทความทั้งสองฉบับเสมือนเป็นจุดเริ่มต้นของการนำเอาเศรษฐศาสตร์เข้ามาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์กฎหมายทุกสาขา ทำให้เป็นการก้าวเข้าสู่ยุคของนิติเศรษฐศาสตร์อย่างแท้จริง เกิดการพัฒนาสาขาวิชานิติเศรษฐศาสตร์ต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามหากพิจารณาในมุมมองของเศรษฐศาสตร์การลงโทษที่มีประสิทธิภาพ จำต้องมุ่งเน้นการเพิ่มขนาดของบทลงโทษให้มากกว่าการเพิ่มโอกาสในการจับกุม เนื่องจากเหตุผล 2 ประการ ดังนี้⁴³

1) การเพิ่ม โอกาสในการจับกุมเป็นการเพิ่มต้นทุนและภาระทางเศรษฐกิจให้กับสังคม เช่น การเพิ่มอัตราจ้างเจ้าหน้าที่ตำรวจ การลงทุนซื้อเทคโนโลยีและอุปกรณ์ต่างๆ และการเพิ่มต้นทุนในการบริหารงานในกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้นอีกด้วย เป็นต้น

2) นอกจากจะเป็นแนวทางที่เพิ่มต้นทุนและภาระให้กับสังคมแล้ว ก็ยังไม่สามารถประกันประสิทธิผลที่จะเกิดขึ้นจากการลงทุนดังกล่าวได้กล่าวคือ การเพิ่มต้นทุน เช่น การเพิ่มจำนวน เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่อาจรับประกันได้ว่า อัตราการก่ออาชญากรรมในสังคมนั้นจะลดลงได้จริงหรือไม่

⁴³ ปกป้อง ศรีสนิท, กฎหมายอาญาชั้นสูง, (กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2559), น.86.

ดังนั้น การใช้บทลงโทษเป็นเครื่องมือในการป้องกันการกระทำความผิดแทนการเพิ่มต้นทุนและค่าใช้จ่ายในการจับกุมหรือการบังคับใช้กฎหมาย จึงเป็นวิธีการและเป็นทางเลือกที่ทำได้ง่าย ประหยัดทรัพยากรและลดต้นทุนของสังคม ก่อให้เกิดระบบการลงโทษที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

2.5.2 การใช้โทษปรับมาลงโทษผู้กระทำความผิดอาญา

1) แนวคิดเรื่องค่าปรับ ข้อดีของโทษปรับมีหลายประการ อาทิ ลดภาระทางงบประมาณของสังคมในการบริหารจัดการระบบยุติธรรม โทษปรับเป็นเครื่องมือในการจำแนกผู้กระทำความผิดที่มีระดับความร้ายแรงต่างๆ ออกจากกัน และไม่สร้าง “ตราบป” ให้แก่ผู้ทำผิดกฎหมายที่มีโช้อาชญากร ฯลฯ จึงควรนำโทษปรับมาใช้แทนโทษจำคุกให้มากที่สุดตราบเท่าที่ไม่เป็นอันตรายต่อสังคม แต่ในปัจจุบัน บทบาทของโทษปรับมีไม่มาก ด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น ค่าปรับอยู่ในระดับต่ำเกินไป ความไม่เชื่อในประสิทธิผลของโทษปรับ และความเชื่อที่ว่าโทษปรับทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมระหว่างผู้มีรายได้อีกและผู้มีรายได้น้อย เนื่องจากผู้มีรายได้อีกสามารถจ่ายค่าปรับ แต่ผู้มีรายได้น้อยไม่สามารถจ่ายค่าปรับ และต้องถูกกักขัง

2) ประสิทธิภาพของค่าปรับในการป้องปรามการทำผิด หลายประเทศในยุโรปตะวันตกใช้โทษปรับเป็นหลักในการลงโทษผู้กระทำความผิดทางอาญา โดยมีอัตราการใช้โทษปรับร้อยละ 30-85 ของจำนวนคดีที่มีการตัดสินลงโทษในช่วงปลายทศวรรษ 1980 และต้นทศวรรษ 1990 ทั้งนี้ ในเยอรมนี โทษปรับมีบทบาทสูงในการลงโทษทางอาญา โดยมีอัตราการใช้ในหลายฐานความผิดมากกว่าร้อยละ 80

3) ค่าปรับที่เหมาะสมที่สุด (Optimal Fines) ตามหลักนิติเศรษฐศาสตร์ การกำหนดค่าปรับที่เหมาะสมที่สุดในคดีอาญาและการกำหนดค่าเสียหายที่เหมาะสมที่สุดในคดีละเมิดใช้หลักการเดียวกัน คือมุ่งให้เกิดการป้องปรามในระดับที่เหมาะสมที่สุด (Optimal Deterrence) นั่นคือการป้องปรามที่ไม่มากหรือน้อยเกินไป

4) ค่าปรับตามรายได้ เนื่องจากค่าปรับที่เหมาะสมที่สุด เป็นการปรับจำนวนเท่ากันโดยไม่คำนึงถึงรายได้ของผู้กระทำความผิด จึงมักมีข้อโต้แย้งว่าค่าปรับที่เหมาะสมที่สุด มีผลกระทบต่อผู้ที่มีรายได้น้อยมากกว่าผู้ที่มีรายได้มาก ดังนั้นจึงมีบางประเทศใช้ “ค่าปรับตามรายได้” เพื่อรักษาดุลยภาพระหว่างประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจและความเป็นธรรม

ค่าปรับสามารถกำหนดให้สอดคล้องกับความหนักเบาของความผิดและรายได้ของผู้กระทำความผิด ตามสูตรดังนี้ ค่าปรับตามรายได้ = จำนวนหน่วยวันปรับ x รายได้สุทธิต่อวัน

การใช้โทษปรับตามรายได้มีองค์ประกอบ 4 ส่วน ได้แก่ การคำนวณค่าปรับตามรายได้ การประเมินรายได้สุทธิที่แท้จริงของผู้กระทำความผิด การจัดเก็บค่าปรับ และการกำหนดวิธีการลงโทษเสริม

การคำนวณค่าปรับตามรายได้ มี 2 ส่วน คือการกำหนดหน่วยวันปรับ (Day-Fine Unit) ตามความร้ายแรงของการกระทำความผิด โดยอาจทำเป็นตารางสำเร็จรูปเพื่อความสะดวกในการใช้ และคำนวณรายได้สุทธิต่อวันเพื่อคำนวณหาค่าปรับทั้งหมด

การประเมินรายได้สุทธิต่อวันของผู้กระทำความผิด แบ่งเป็นการประเมินรายได้แบบเข้มงวดและแบบผ่อนปรน ในกรณีของไทย ประชาชนจำนวนมากมีรายได้จากภาคเศรษฐกิจนอกระบบและไม่ต้องยื่นเสียภาษีเงินได้ประจำปี อีกทั้งผู้กระทำความผิดจำนวนหนึ่งมีรายได้จากกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย การประเมินรายได้สุทธิต่อวันจึงยุ่งยากกว่ากรณีประเทศอุตสาหกรรม

การจัดเก็บค่าปรับ ประเด็นสำคัญคือการกำหนดระยะเวลาที่สมเหตุผลในการจ่ายค่าปรับ และการจัดตั้งหน่วยงานและบุคลากร รวมทั้งต้องมีระบบข้อมูลเกี่ยวกับที่พำนักของผู้ถูกลงโทษที่ถูกต้อง เพื่อประสิทธิภาพในการจัดเก็บค่าปรับ

การลงโทษเสริม สำหรับผู้กระทำความผิดที่มีฐานะยากจน และต้องเสียค่าปรับจำนวนมาก ผู้พิพากษาสามารถเปลี่ยนไปใช้การลงโทษเสริม เช่น การทำงานบริการชุมชนตามเวลาที่กำหนด เป็นต้น

2.6 ทฤษฎีการลงโทษทางอาญา

การลงโทษทางอาญานอกจากทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษและรู้สำนึกถึงการกระทำของตน ยังเป็นเครื่องมือที่รัฐใช้สื่อสารออกไปสู่บุคคลอื่นในสังคมเพื่อไม่ให้คนในสังคมก่อพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ การลงโทษทางอาญายังอาจมีกระบวนการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้กระทำความผิดให้หมดสิ้นไป ดังนั้น การทำความเข้าใจเจตนารมณ์ของการลงโทษทางอาญาจำต้องทำความเข้าใจแนวคิดการลงโทษทางอาญาและวัตถุประสงค์ของการลงโทษ ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้

2.6.1 แนวคิดและทฤษฎีการลงโทษทางอาญา

2.6.1.1 การแก้แค้นทดแทน

วัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทนเป็นหลักการลงโทษที่เก่าแก่ที่สุด เกิดจากแนวคิดที่ว่า “ใครทำอะไรใด ย่อมได้รับผลตอบแทนเช่นนั้น” ทำให้มนุษย์ร่วมมือกันแก้แค้นผู้กระทำความผิดเพื่อช่วยเจ้าทุกข์และลดความกังวลของสังคมต่อเหตุการณ์นั้นลง จึงจะเห็นได้ว่าในอดีตผู้เสียหายหรือญาติจะเป็นผู้ใช้วิธีการแก้แค้น แต่ต่อมารัฐจะเข้ามาทำหน้าที่ลงโทษแทน ดังนั้น รัฐจึง

มักแบ่งวัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อแก้แค้นอยู่ในการลงโทษรูปแบบต่างๆ⁴⁴ ทั้งนี้ อาจพิจารณาแยกออกได้เป็น 2 ทฤษฎีด้วยกัน คือ 1) ทฤษฎีการลงโทษ โดยสัญชาตญาณ และ 2) ทฤษฎีการลงโทษ เพราะผู้กระทำความผิดสมควรถูกลงโทษ⁴⁵

1) ทฤษฎีการลงโทษโดยสัญชาตญาณ (Instinct Theory) เนื่องจากมนุษย์มีสัญชาตญาณของการแก้แค้น โดยบุคคลผู้แก้แค้นมักเป็นผู้ใกล้ชิดหรือญาติของผู้เสียหาย การแก้แค้นทดแทนผู้กระทำความผิดเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษให้สาสมกับสิ่งที่เขาได้กระทำ แนวทางการลงโทษตามทฤษฎีนี้จึงมักใช้กับความผิดร้ายแรง เช่น ความผิดฐานฆ่าคนตาย หรือฐานทำร้ายร่างกาย เป็นต้น

2) ทฤษฎีการลงโทษเพราะผู้กระทำความผิดสมควรได้รับโทษ (Just Deserts หรือ Justice Theory) การลงโทษตามทฤษฎีนี้ไม่ใช่เป็นการแก้ไขปรับปรุงหรือแก้แค้นผู้กระทำความผิด ดังคำกล่าวของอิมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant) ที่กล่าวไว้ว่า “การลงโทษไม่ใช่เครื่องมือเพื่อส่งเสริมความดี ไม่ว่าจะนำไปเพื่อผู้กระทำความผิดหรือเพื่อสังคม แต่จะต้องลงโทษเพียงเพราะว่าบุคคลนั้นได้ประกอบอาชญากรรม...” การลงโทษตามทฤษฎีนี้จึงหมายความถึงการที่ผู้กระทำความผิดสมควรถูกลงโทษเพราะเหตุผลดังต่อไปนี้

- (1) เป็นการถูกต้องที่จะต้องได้รับโทษ
- (2) เพราะเขาได้กระทำผิด
- (3) โทษที่ลงแก่ตัวเขาก็เป็นการกระทำเช่นเดียวกันกับที่เขาได้กระทำกับผู้เสียหาย
- (4) โทษจะต้องก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานแก่เขาพอๆ กับที่เขาได้ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานต่อผู้เสียหาย

(5) มีความสัมพันธ์ระหว่างการประพาศผิดของเขากับความทุกข์ทรมานของโทษที่กำหนดไว้ ซึ่งเหตุผลที่อ้างกันบ่อยที่สุดสำหรับการลงโทษ คือ ผู้กระทำความผิดสมควรถูกลงโทษ การลงโทษที่สอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีนี้ เช่น โทษประหารชีวิตและโทษจำคุก การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนนั้นจึงไม่ให้ความสำคัญกับอนาคตของผู้กระทำความผิดที่ถูกลงโทษ

⁴⁴ เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10 แก้ไขเพิ่มเติม, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ พลสยาม พรินติ้ง (ประเทศไทย), 2551), น.846.

⁴⁵ สุพจน์ สุโรจน์ และ ลาวัลย์ หอนพรัตน์, “กฎหมายอาญา 1 : ภาคบทบัญญัติทั่วไป ทฤษฎีการลงโทษ และทฤษฎีวิธีการเพื่อความปลอดภัย,” แผนการสอนประจำหน่วย ชุติวิทกฎหมายอาญา 1 : ภาคบทบัญญัติทั่วไป หน่วยที่ 13 ทฤษฎีการลงโทษและทฤษฎีวิธีการเพื่อความปลอดภัย, สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาราช, น.8.

แต่จะลงโทษโดยให้ความสำคัญต่อลักษณะของความผิด พฤติกรรม และการกระทำในอดีตของผู้กระทำความผิดว่า หากมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษแบบใดและเท่าใดนั่นเอง

ส่วนรองศาสตราจารย์อัจริยา ชูตินันท์ เห็นว่า เมื่อบุคคลใดกระทำความผิด หรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ย่อมต้องได้รับผลตอบแทนจากการกระทำนั้นอย่างสาสมโดยใช้หลัก “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” หรือ อาจเรียกว่า “An eye for an eye, a tooth for a tooth” ซึ่งปรากฏว่า การลงโทษนั้นค่อนข้างรุนแรงและเกินขอบเขต มีความทารุณโหดร้ายปราศจากมนุษยธรรม แต่ในปัจจุบัน การลงโทษโดยถือหลักการแก้แค้นตอบแทนได้วิวัฒนาการไปตามแนวความคิดทางอาชญาวิทยาสมัยใหม่ คือ หลีกเลียงเลิกใช้วิธีการทารุณทรมานร่างกายจึงใช้โทษจำคุกแทนมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ ลักษณะความหนักเบาแห่งการกระทำผิด แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่า สังคมปัจจุบันยังคงมีแรงกระตุ้นเตือนในการแก้แค้นผู้กระทำความผิด ซึ่งการมีบทลงโทษต่างๆ เป็นการเปิดโอกาสให้แก่ชุมชนได้แก้แค้นผู้กระทำความผิดโดยผ่านทางกฎหมาย กฎหมายจึงเปรียบเสมือน เครื่องมือเพื่อเป็นการลงโทษแทน⁴⁶

2.6.1.2 การข่มขู่ยับยั้ง

การลงโทษผู้กระทำความผิดในลักษณะที่มุ่งป้องกันอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในอนาคต นั้น เกิดขึ้นเพื่อข่มขู่ยับยั้งการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำความผิด (Specific Deterrence) ให้เข็ดหลาบ ไม่กล้ากระทำความผิดนั้นซ้ำอีก ทำให้ผู้กระทำความผิดหมดศรัทธาหรือไม่สามารถกระทำความผิดนั้นได้อีก และเพื่อให้คนทั่วไปในสังคมเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิดหรือที่เรียกว่า “การยับยั้งโดยทั่วไป” (General Deterrence) ดังนั้น การลงโทษเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้านการข่มขู่ยับยั้งอย่างแท้จริงนั้น ต้องคำนึงถึงผลที่เกิดกับตัวผู้กระทำความผิดและผลต่อประชาชนทั่วไปด้วย

อย่างไรก็ตาม การลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้งอาจใช้ได้ผลกับกรณีที่กระทำความผิดโดยไตร่ตรองไว้ก่อน เพราะหากเป็นความผิดที่เกิดขึ้นโดยมิได้ไตร่ตรองไว้ก่อน เช่น บันดาลโทษสะ การข่มขู่ยับยั้งในลักษณะนี้อาจมิได้ช่วยลดการก่ออาชญากรรมในอนาคตที่เกิดขึ้นลงได้ ส่วนรองศาสตราจารย์อัจริยา ชูตินันท์ เห็นว่า ในการลงโทษผู้กระทำความผิด มีวัตถุประสงค์ที่น่าจะเห็นได้ชัดคือ เพื่อเป็นการยับยั้งการกระทำผิดซ้ำของผู้นั้น (specific deterrence) (Francis T. Culen, Pamela Wilcox, 2010:875) และเพื่อให้ผู้อื่นเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าเอาเยี่ยงอย่าง ซึ่งวัตถุประสงค์นี้ เรียกว่า “การยับยั้งโดยทั่วไป” (general deterrence) การลงโทษจึงก่อให้เกิดการ

⁴⁶ อัจริยา ชูตินันท์, อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา, (กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2557), น. 130.

ยับยั้งอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “การยับยั้งเป็นพิเศษ”(Special deterrence) โดยเป็นการลงโทษ เพื่อให้เป็นบทเรียนให้ผู้กระทำความผิดรู้สึกและเจ็บปวดไม่คิดกระทำความผิดอีกในอนาคต ซึ่งการยับยั้งเป็นพิเศษ(Special deterrence) เฟ่งเล็งเฉพาะตัวผู้กระทำความผิดเพื่อให้เกิดความกลัวต่อโทษ และไม่กล้ากระทำความผิดอีกในอนาคต⁴⁷

2.6.1.3 การตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม

มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งคุ้มครองทำให้ผู้กระทำความผิดหมดโอกาสกระทำความผิด โดยการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมอย่างถาวร (เช่น โทษประหารชีวิต โทษจำคุกตลอดชีวิต) หรือตัดชั่วคราว (เช่น โทษจำคุกโดยมีกำหนดระยะเวลา) มิให้ผู้กระทำความผิดกลับมาเป็นภัยอันตรายของสังคมได้ตลอดชีวิตของผู้กระทำความผิดหรือในระยะเวลาหนึ่ง อันเป็นการป้องกันให้คนในสังคมรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรม

ส่วนรองศาสตราจารย์อัจริยา ชูตินันท์ เห็นว่าวัตถุประสงค์ของการลงโทษโดยวิธีประหารชีวิต จำคุก กักขัง ถือเป็นการตัดบุคคลผู้กระทำความผิดออกจากสังคม โดยเฉพาะการลงโทษประหารชีวิตถือเป็นการตัด ผู้กระทำความผิดออกจากสังคมอย่างถาวร ส่วนการลงโทษจำคุก กักขัง เป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคมเพียงชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อให้สมาชิกในสังคมปลอดภัยจากอาชญากรรม⁴⁸

2.6.1.4 การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

เนื่องจากการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทนเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดได้ การลงโทษเพื่อปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิดจึงเกิดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลที่กระทำความผิดมาแล้วกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก โดยการนำเอาศาสตร์ต่างๆ เช่น จิตวิทยา ชีววิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยา ฯลฯ เข้ามาหาสาเหตุและแก้ไขพฤติกรรมที่ผิดปกติของผู้กระทำความผิด เพื่อแก้ไขปรับปรุงให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับคืนสู่สังคมได้ ช่วยลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำ ประหยัดงบประมาณและทรัพยากรที่ต้องหมดไปกับการลงโทษจำคุก และสนับสนุน ให้การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดเป็นไปตามหลักมนุษยธรรม

การแก้ไขผู้กระทำความผิด(Rehabilitation and Correction) จึงเป็นการห้ามปรามมิให้เกิดการประกอบอาชญากรรม ดังนั้น แนวปรัชญาดังกล่าวจึงก่อให้เกิดวิธีการปฏิบัติในแบบต่างๆ แก่ผู้ต้องขังหรือนักโทษในเรือนจำ ทั้งที่ยังจำคุกอยู่ เช่น การฝึกวิชาชีพ ให้การศึกษา และให้การบำบัดทางการแพทย์และจิตวิทยาโดยกระทำความควบคู่กับการลงโทษ ทั้งนี้ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำ

⁴⁷ อัจริยา ชูตินันท์, *เพ็ญอ้าง*, น. 131

⁴⁸ อัจริยา ชูตินันท์, *เพ็ญอ้าง*, น. 131.

ความผิดให้กลับตัวเป็นคนดีโดยเกิดความรู้สึกผิดพร้อมที่จะกลับไปอยู่ในสังคมและประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้เมื่อพ้นโทษ⁴⁹

จากวัตถุประสงค์หลักของการลงโทษ 4 ประการที่กล่าวมาข้างต้นนั้น เป็นพื้นฐานสำคัญในการกำหนดโทษทางอาญา โดยรัฐใดจะเน้นวัตถุประสงค์ใดเป็นหลักนั้น ต้องคำนึงถึงวัฒนธรรม บริบททางสังคม ศาสนา และแนวนโยบายแห่งรัฐประกอบ แต่อย่างไรก็ตาม การลงโทษจะมุ่งเพื่อวัตถุประสงค์ประการหนึ่งประการใดแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่คำนึงถึงประการอื่น ๆ ไม่ได้ การลงโทษจะต้องมีความมุ่งหมายหลายๆ ประการประกอบกัน⁵⁰

นอกจากนี้แล้ว รองศาสตราจารย์อัจฉริยา ชูตินันท์ ยังกล่าวถึงแนวคิดเพื่อการป้องกันอีกประการหนึ่งว่า การลงโทษมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันให้ชุมชน หรือสังคมนั้นปลอดภัยจากอาชญากรรม และเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก และได้แก้ไขฟื้นฟูในระหว่างต้องโทษ พร้อมทั้งให้การศึกษาฝึกอาชีพเมื่อพ้นโทษแล้วจะได้กลับตนและประกอบอาชีพในทางสุจริต เพื่อเป็นแนวทางป้องกันมิให้อาชญากรรมเกิดขึ้นอีก⁵¹

2.6.2 หลักการลงโทษที่เหมาะสมกับบุคคล

กระบวนการยุติธรรมทางอาญา เป็นกระบวนการที่ทำงานเกี่ยวข้องกับชีวิตคน “คน” หรือ “มนุษย์” เป็นผู้ทรงสิทธิตามธรรมชาติและตามกฎหมายเสมอและปราศจากการคุ้มครองรับรองจากรัฐไม่ได้ ความยุติธรรมเกิดขึ้นเองไม่ได้ ต้องอาศัยระบบและกระบวนการทางกฎหมายและระบบและกระบวนการทางกฎหมายที่แปรผันตามคนที่ทำหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม

ถ้าพิจารณาเปรียบเทียบกันแล้วจะพบว่า หลักลงโทษให้เหมาะสมกับบุคคล ตรงกันกับหลักความชั่ว (Nulla poena culpa) และ หลักการลงโทษให้ได้สัดส่วน ซึ่งส่งผลให้กระบวนการยุติธรรมดำเนินไปอย่างถูกต้องชอบธรรมตามหลักนิติธรรมอย่างแท้จริง สิ่งสำคัญที่ตอบสนองหลักทั้งหลายเหล่านี้คือ “ผู้พิพากษา” เป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวงและพิพากษา ดังนั้นผลสำเร็จของความยุติธรรมจึงต้องทำให้ผู้พิพากษาในคดีได้รับรู้ข้อเท็จจริงในคดีทั้ง 2 ประการ ดังนี้⁵²

- 1) ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือที่เรียกว่า ข้อหาอย่างถูกต้องแท้จริง
- 2) ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ภูมิหลังของผู้กระทำความผิด

⁴⁹ อัจฉริยา ชูตินันท์, *เพิ่งอ้าง*, น. 131.

⁵⁰ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, *เพิ่งอ้าง*, น. 848.

⁵¹ อัจฉริยา ชูตินันท์, *เพิ่งอ้าง*, น. 131.

⁵² ธานี วรรณทร์, *มาตรการบังคับทางอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2557), น. 65.*

การส่งผ่านข้อมูลทั้ง 2 ประการนี้จากชั้นสอบสวนฟ้องร้องไปสู่การพิจารณาพิพากษา จึงต้องการความมีภาวะวิสัย ตรวจสอบได้ เป็นข้อเท็จจริงที่ตรงไปตรงมา ผู้ต้องหาได้รับการคุ้มครองตามหลักประกันของกฎหมายวิธีพิจารณา หลักสิทธิมนุษยชน (Fair trial) ปราศจากการทุจริตคอร์รัปชันหรือแทรกแซงด้วยอำนาจโดยมิชอบทั้งปวง การลงโทษตามหลักการนี้จะต้องมีการกำหนดโทษให้มีความเหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิด (Punishment to Fit the Criminal) โดยพิจารณาถึงความจริงที่ว่ามนุษย์แต่ละคนมีความสามารถไม่เท่าเทียมกันในการรับผิดชอบ ทั้งยังมีบุคคลหลายประเภทที่ควรจะได้รับ การลดโทษหรือไม่ต้องรับโทษเลย การลงโทษตามแนวคิดนี้จะมุ่งเน้นที่ตัวผู้กระทำความผิด โดยตรงหาได้ต้องการให้มีผลถึงบุคคลอื่นไม่ โดยมุ่งที่จะปรับปรุงแก้ไข อบรมบ่มนิสัยของผู้กระทำความผิด ให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับตนเป็นพลเมืองดีและกลับคืนสู่สังคมได้ เพราะการลงโทษโดยการทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับความยากลำบาก หรือได้รับผลร้ายนั้นในบางกรณีก็ไม่เหมาะสมกับตัวผู้กระทำความผิดและไม่สามารถทำให้ผู้กระทำความผิดประพฤติตัวดีขึ้นได้

การลงโทษให้เหมาะสมกับความผิดและตัวผู้กระทำความผิด มีแนวคิดที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า มนุษย์แต่ละคนที่กระทำความผิดนั้นย่อมเนื่องมาจากบุคลิกลักษณะของผู้กระทำความผิดและพฤติการณ์ภายนอก เช่น สิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจของบุคคลในการที่จะกระทำความผิด ฉะนั้น บุคคลจึงต้องปรับบุคลิกลักษณะของตนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ เพราะบุคลิกลักษณะกับสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอยู่ตลอดเวลา แต่บุคคลแต่ละคนย่อมไม่สามารถปรับตนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมหรือสภาวะการณ์ต่างๆ ได้เหมือนกัน เพราะบุคคลแต่ละคนต่างมีบุคลิกลักษณะหรือส่วนที่ประกอบเข้าเป็นบุคลิกลักษณะแตกต่างกันไป ดังนั้น แบบแห่งความประพฤติของบุคคลย่อมมีลักษณะแตกต่างกันไปด้วย ซึ่งอาจเป็นไปในทางเข้ากับสังคมหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม นักจิตภาวะวิทยาจึงเชื่อว่าลักษณะของความประพฤติอันเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมมีปรากฏอยู่ในตัวบุคคลทุกคน ซึ่งหมายความว่าบุคคลทุกคนมีความเอนเอียงไปในทางประกอบอาชญากรรมด้วยกันทั้งสิ้น⁵³

2.7 กฎหมายของประเทศไทย

จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบัน กีฬามวยไทยของประเทศไทยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ กีฬามวยไทยสมัครเล่น และกีฬามวยไทยอาชีพ ซึ่งในส่วนของกีฬามวยอาชีพมีกฎหมายที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวหลายฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ดังผู้วิจัยจะได้กล่าวรายละเอียดต่อไป

⁵³ อัจฉริยา ชูตินันท์, อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2557), น.136.

2.7.1 พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 บัญญัติขึ้น โดยมีเหตุผลที่ายพระราชบัญญัติว่า เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้และเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งการแข่งขันมวยไทยได้กลายเป็นกีฬามวยที่ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลาย แต่ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเพื่อควบคุมกิจการดังกล่าว และเพื่อจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวยและบุคคลในวงการกีฬามวยที่เหมาะสม จึงต้องตราพระราชบัญญัตินี้ โดยการศึกษาพบว่า มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคั้งนี้ดังต่อไปนี้

2.7.1.1 อายุขั้นต่ำของผู้จดทะเบียนเป็นนักมวย

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดให้นักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และหัวหน้าค่ายมวยต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียน และขอมีบัตรประจำตัวนักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินหรือหัวหน้าค่ายมวย แล้วแต่กรณีตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด สำหรับผู้จดทะเบียนเป็นนักมวย ด้านศิลปะมวยไทย นักมวยด้านมวยสากล ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และหัวหน้าค่ายมวย ต้องมีสัญชาติไทย และมีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการกำหนด การจดทะเบียนของผู้เยาว์เป็นนักมวย ต้องได้รับความยินยอมเป็นหนังสือจากผู้แทนโดยชอบธรรมก่อน⁵⁴

สำหรับคุณสมบัติของนักมวยที่จะจดทะเบียนได้ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์ ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคที่คณะกรรมการกำหนด ไม่เป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสียหาย ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่า จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่วงการกีฬามวย นอกจากนี้ยังได้กำหนดเกี่ยวกับนักมวยซึ่งเป็นผู้เยาว์ ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นนักมวยแล้ว อาจทำนิติกรรมเกี่ยวกับการเข้าแข่งขันกีฬามวยได้เองโดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมอีก⁵⁵ อย่างไรก็ตามตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มิได้กำหนดโทษสำหรับนักมวยที่ไม่จดทะเบียนแต่ประการใด

อย่างไรก็ตาม กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 พบว่า มีการกำหนดเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้รับใบอนุญาตจัดการแข่งขันกีฬามวยด้านความปลอดภัยประการหนึ่งว่ากรณีจัดให้ผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ก่อนเข้าแข่งขันกีฬามวย ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมก่อน⁵⁶

⁵⁴ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 32 วรรคแรกและวรรคสอง.

⁵⁵ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 29.

⁵⁶ กฎกระทรวง (ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2543) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, ข้อ 9 (1)

จากบทบัญญัติข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้มีการกำหนดให้บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป จึงจะจดทะเบียนเป็นนักมวยได้ แต่กฎหมายก็มิได้ห้ามบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ขึ้นชกแต่ประการใด เพียงแต่มีการกำหนดว่า การขึ้นชกของบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมก่อนเท่านั้น ขณะเดียวกันมีข้อพิจารณาประการหนึ่งว่า ในกติกา มวยไทย ที่กำหนดโดยสภามวยไทยโลก ข้อ 8 ได้กำหนดคุณสมบัติของนักมวยว่าต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ น้ำหนักไม่ต่ำกว่า 100 ปอนด์ และต้องไม่เป็นโรคที่ต้องห้ามตามที่กำหนดไว้ในคู่มือแพทย์⁵⁷ นั้น จากการศึกษาพบว่า กติกาของมวยไทยที่นำมาใช้ยังมีการกำหนดไว้แตกต่างกัน โดยเฉพาะอายุของนักมวยที่สามารถทำการขึ้นชกได้

นอกจากนี้ ในกติกา มวยไทยเกี่ยวกับการจำแนกรุ่นของนักมวยได้จำแนกรุ่นเอาไว้รวมทั้งสิ้น 19 รุ่น โดยรุ่นที่มีน้ำหนักน้อยที่สุดเรียกว่ารุ่นฟินเวท กำหนดให้น้ำหนักต้องไม่ต่ำกว่า 93 ปอนด์ หรือ 42.272 กิโลกรัม และไม่เกิน 100 ปอนด์ หรือ 45.454 กิโลกรัม รุ่นต่อมาคือ รุ่นมินิฟลายเวท น้ำหนักต้องเกิน 100 ปอนด์ หรือ 45.454 กิโลกรัม แต่ไม่เกิน 105 ปอนด์ หรือ 47.727 กิโลกรัม ส่วนรุ่นที่หนักที่สุดเรียกว่ารุ่นซูเปอร์เฮฟวีเวท น้ำหนักตัวต้องเกิน 200 ปอนด์ขึ้นไป หรือ 90.900 กิโลกรัมขึ้นไป⁵⁸

เมื่อพิจารณาข้อกำหนดของกฎหมายตลอดจนกติกาดังที่กล่าวไปข้างต้น เห็นได้ว่า ยังไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ถึงแม้กติกาจะกำหนดห้ามมิให้บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ ทำการชก แต่ในทางปฏิบัติยังพบว่า มีนักมวยที่มีอายุต่ำกว่านั้นชกมวยนอกจากนี้ ยังมีข้อสังเกตได้ว่า กติกา มวยไทยนั้นมิได้มีสถานะเป็นกฎหมาย ดังนั้นจึงมีข้อพิจารณาถึงผลการบังคับใช้กติกาดังกล่าว และสำหรับผู้ที่อนุญาตให้มีการชกมวยเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ก็ยังมีบทบัญญัติของกฎหมายใดกำหนดโทษบุคคลที่กระทำการดังกล่าว

2.7.1.2 หลักเกณฑ์การแบ่งผลประโยชน์จากการชกมวย

ในการแข่งขันกีฬามวยแต่ละครั้ง ผู้จัดการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวยหรือผู้จัดการนักมวยตามที่ได้ตกลงกันแล้วแต่กรณีต้องจ่ายเงินรางวัลให้แก่ นักมวย ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดรายการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่ นักมวย หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดการมวย⁵⁹ หากผู้จัดรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย ซึ่งไม่

⁵⁷ กติกาข้อที่ 8, นักมวย.

⁵⁸ กติกาข้อที่ 6, การตรวจร่างกายและการจำแนกรุ่นและการชั่งน้ำหนัก.

⁵⁹ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 15 วรรคแรก.

ปฏิบัติตามบทบัญญัติข้างต้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ⁶⁰

อนึ่ง ข้อตกลงเกี่ยวกับส่วนแบ่งค่าตอบแทนต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อ นักมวย หัวหน้าค่ายมวย ผู้จัดการนักมวย และผู้จัดการแข่งขันมวยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกำหนดค่าตอบแทนแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขการแบ่งและการจ่ายเงินรางวัลตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด⁶¹ ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยรายใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติข้างต้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ⁶²

บรรดาทรัพย์สินที่มีผู้มอบให้แก่ นักมวยโดยตรงในการแข่งขันกีฬามวย ให้ตกเป็นของนักมวยทั้งหมด ข้อตกลงใดๆ เพื่อแบ่งปันทรัพย์สินดังกล่าวจากนักมวยให้ตกเป็นโมฆะ อย่างไรก็ดี ตาม บทบัญญัติข้างต้น มิให้ใช้บังคับแก่การแข่งขันกีฬามวยบางประเภทตามที่กำหนดในกฎกระทรวงตามมาตรา 26 กฎกระทรวงดังกล่าวให้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินรางวัลไว้ด้วย⁶³

นอกจากนี้ยังกำหนดให้หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐานและจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในค่ายมวยที่ตนเองดูแลรับผิดชอบตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด⁶⁴

2.7.1.3 มาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดให้การจัดการแข่งขันแต่ละครั้ง นายสนามมวยและผู้จัดการรายการแข่งขันต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย อย่างน้อยมาตรฐานดังต่อไปนี้

(1) จัดให้มีแพทย์แผนปัจจุบันตรวจสอบสุขภาพของนักมวยแต่ละคนก่อนการแข่งขันกีฬามวย เพื่อรับรองว่านักมวยมีสุขภาพสมบูรณ์พร้อมทำการแข่งขัน

(2) จัดให้มีแพทย์แผนปัจจุบันหรือพยาบาลวิชาชีพและอุปกรณ์ทางการแพทย์ประจำสนามมวยในขณะทำการแข่งขัน

⁶⁰ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 54 วรรคแรก.

⁶¹ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 15 วรรคสอง.

⁶² พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 54 วรรคสอง.

⁶³ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 15.

⁶⁴ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 46.

(3) จัดให้มีการประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคลอันเนื่องมาจากการแข่งขันกีฬามวย สำหรับ นักมวย

ทั้งนี้ การจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยข้างต้น ต้องเป็นไปตามระเบียบที่ คณะกรรมการกีฬามวยกำหนด⁶⁵

ขณะเดียวกัน กฎกระทรวง (ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2543) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติ กีฬามวย พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตจัดการแข่งขันกีฬามวยต้องดำเนินการจัดการ แข่งขันให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และรายละเอียดอื่นที่กำหนดในคำขอรับใบอนุญาต ในกรณีที่มี นักมวยอายุต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์เข้าแข่งขัน ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องจัดให้มีอุปกรณ์ในการป้องกัน ความปลอดภัยในการแข่งขันตามที่ระบุไว้ในคำขอด้วย⁶⁶

ผู้ได้รับใบอนุญาตจัดการแข่งขันกีฬามวย ต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัย มาตรการเกี่ยวกับเงินรางวัล และมาตรการเกี่ยวกับการดำเนินการแข่งขัน โดยในส่วนของมาตรการ ความปลอดภัยคือ

(ก) จัดให้มีแพทย์แผนปัจจุบันทำการตรวจสอบสุขภาพของนักมวยแต่ละคนก่อนการ แข่งขัน เพื่อรับรองว่านักมวยมีสุขภาพสมบูรณ์พร้อมทำการแข่งขัน การตรวจสอบสุขภาพของนักมวย ดังกล่าว ต้องกระทำการให้แล้วเสร็จภายในสามชั่วโมง นับแต่สิ้นสุดการชั่งน้ำหนักตัวนักมวย

(ข) จัดให้มีห้องปฐมพยาบาล ซึ่งมีแพทย์แผนปัจจุบันหรือพยาบาลวิชาชีพและอุปกรณ์ ทางการแพทย์ที่จำเป็นต่อการปฐมพยาบาล รวมทั้งเครื่องช่วยหายใจในขณะที่มีการแข่งขัน

(ค) จัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันเพื่อความปลอดภัยในการแข่งขันของนักมวยตามมาตรฐานที่ กำหนดในระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวยโดยเคร่งครัด และต้องตรวจสอบ อุปกรณ์ดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมต่อการป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

(ง) จัดให้มีโครงสร้างของพื้นที่ที่เป็นวัสดุหรือส่วนประกอบที่มีความยืดหยุ่นและ สามารถป้องกันอันตรายที่จะเกิดแก่ศีรษะของนักมวยที่ถูกชกล้ม ทั้งนี้ เวทีที่ใช้ในการแข่งขันต้อง เป็นไป ตามมาตรฐานที่กำหนดในระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวย

(จ) จัดให้มีการตรวจสอบกลุ่มมวยและรุ่นการแข่งขันของนักมวยจากผู้จัดรายการแข่งขัน มวยเพื่อมิให้เกิดการได้เปรียบหรือเสียเปรียบในน้ำหนักหรือขนาดของร่างกายจนอาจเป็นเหตุให้ เกิดอันตรายแก่นักมวยผู้เข้าแข่งขันได้

⁶⁵ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 14.

⁶⁶ กฎกระทรวง (ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2543) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, ข้อ 8 วรรคสอง.

(จ) จัดให้ผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์ต้องได้รับความยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรมก่อนเข้าแข่งขันกีฬามวย

อย่างไรก็ตามหากมีผู้หนึ่งผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้ก็มิได้มีบทกำหนดโทษเอาไว้แต่ประการใด นอกจากนี้ได้มีการกำหนดให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการกีฬามวยในการจัดให้มีระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวยเพื่อใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬามวย ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงอายุ เพศ ความปลอดภัยของนักมวยและจารีตประเพณีในการแข่งขันกีฬามวย⁶⁷

2.7.2 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

2.7.2.1 ความหมายของเด็ก

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ได้ให้ความหมายของ “เด็ก” หมายถึง บุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะโดยการสมรส⁶⁸

2.7.2.2 หลักเกณฑ์ในการคุ้มครองเด็ก

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก ได้กำหนดให้การปฏิบัติต่อเด็กไม่ว่ากรณีใด ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ และไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม โดยการกระทำใดเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเด็กหรือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อเด็กหรือไม่ ให้พิจารณาตามแนวทางที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง⁶⁹ บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดห้ามมิให้ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะที่เป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็ก ปฏิบัติต่อเด็กในลักษณะที่เป็นการเลี้ยงดูโดยมิชอบ⁷⁰ และภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ (6) ใช้อำนาจ หรือวานให้เด็กทำงานหรือกระทำการอันอาจเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจมีผลกระทบต่อเจริญเติบโตหรือขัดขวางต่อพัฒนาการของเด็ก และ (7) บังคับ ชูเชิญ ใช้อำนาจ ชุ่ย ชุ่ย ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใดเพื่อแสวงหาประโยชน์ในทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก⁷¹ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 26 ข้างต้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ⁷²

⁶⁷ พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542, มาตรา 16.

⁶⁸ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546, มาตรา 4.

⁶⁹ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546, มาตรา 22.

⁷⁰ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546, มาตรา 25.

⁷¹ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546, มาตรา 26 (6) (7).

⁷² พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546, มาตรา 78.

2.7.3 พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478

พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นเจ้าหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติฉบับนี้และมีอำนาจออกกฎกระทรวง ตั้งเจ้าพนักงานดำเนินการตามพระราชบัญญัติกำหนดเงินค่าธรรมเนียม กำหนดเงื่อนไขในการเล่นพนัน และวางระเบียบเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้⁷³

จากบทบัญญัติดังกล่าวจึงได้มีการออกกฎกระทรวง ฉบับที่ 44 (พ.ศ. 2548) ออกตามความในพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 โดยกฎกระทรวงฉบับนี้ กำหนดประเภทของการพนันที่ให้เจ้าพนักงานผู้ออกไปอนุญาตออกไปอนุญาตได้ได้แก่ (8) ชกมวย หรือมวยปล้ำ⁷⁴

บทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กีฬาชกมวยเป็นกีฬาที่แตกต่างจากกีฬาประเภทอื่น เนื่องจากมีกฎหมายอนุญาตให้เล่นการพนันได้

2.7.4 ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาว่าด้วยการจัดการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

จากการศึกษาพบว่า บทบัญญัติของกฎหมายซึ่งมีผลบังคับใช้อยู่ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วนั้น มิได้ถูกนำมาใช้บังคับกับกีฬามวยไทยสมัครเล่นแต่ประการใด ขณะเดียวกันพบว่าได้มีการก่อตั้งสมาคมมวยสมัครเล่นแห่งประเทศไทยขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 และได้จัดการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นขึ้นเป็นประจำทุกปี นอกจากนี้ ยังพบว่ากีฬามวยไทยในปัจจุบันได้รับความนิยมไปทั่วโลก เป็นที่นิยมในการจัดการแข่งขันกีฬาของสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ เช่น สถาบันอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยได้บรรจุกีฬามวยไทยสมัครเล่นเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่ทำการแข่งขันในกีฬามหาวิทยาลัยโลกด้วย สำหรับกติกาการแข่งขัน ยังมีความแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่รับผิดชอบจะกำหนดขึ้น อย่างไรก็ตามโดยทั่วไปจะใช้กติกาการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นของสมาคมมวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทยซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นหลัก

ขณะเดียวกัน ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงทำการศึกษากติกามวยไทยสมัครเล่น ซึ่งกำหนดขึ้นตามระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาว่าด้วยการจัดการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น กีฬาอาชีวศึกษา ประจำปีการศึกษา 2559 โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.7.4.1 อายุขั้นต่ำของนักมวยสมัครเล่น

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาว่าด้วยการจัดการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นฯ กำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมการแข่งขันไว้ว่า

⁷³ พระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478, มาตรา 17.

⁷⁴ กฎกระทรวง ฉบับที่ 44 (พ.ศ. 2548) ออกตามความในพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478, ข้อ 4.

1) เป็นนักเรียน นักศึกษาระบบปกติและระบบทวิภาคี ระดับ ปวช. ปวส. ปทส. และปริญญาตรีในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และได้ลงทะเบียนเรียนอย่างน้อย 1 ภาคเรียน

2) ต้องมีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป และไม่เกิน 25 ปี (ใช้ พ.ศ. ปัจจุบันลบด้วย พ.ศ. เกิด)

3) นักกีฬาที่เข้าแข่งขัน ต้องมีหนังสือยินยอมจากผู้ปกครอง มิฉะนั้นคณะกรรมการจะไม่อนุญาตให้เข้าร่วมแข่งขันโดยเด็ดขาด

สำหรับการแข่งขันกีฬามวยไทยได้แบ่งประเภทการแข่งขันประเภทชายออกเป็น 9 รุ่นได้แก่

- 1) รุ่นเปเปอร์เวท น้ำหนักต้องเกิน 39 กก. แต่ไม่เกิน 42 กก.
- 2) รุ่นพินเวท น้ำหนักต้องเกิน 42 กก. แต่ไม่เกิน 45 กก.
- 3) รุ่นไลท์ฟลายเวท น้ำหนักต้องเกิน 45 กก. แต่ไม่เกิน 48 กก.
- 4) รุ่นฟลายเวท น้ำหนักต้องเกิน 48 กก. แต่ไม่เกิน 51 กก.
- 5) รุ่นแบนตั้มเวท น้ำหนักต้องเกิน 51 กก. แต่ไม่เกิน 54 กก.
- 6) รุ่นเฟเธอร์เวท น้ำหนักต้องเกิน 54 กก. แต่ไม่เกิน 57 กก.
- 7) รุ่นไลท์เวท น้ำหนัก ต้องเกิน 57 กก. แต่ไม่เกิน 60 กก.
- 8) รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท น้ำหนักต้องเกิน 60 กก. แต่ไม่เกิน 63.5 กก.
- 9) รุ่นเวลเตอร์เวท น้ำหนักต้องเกิน 63.5 กก. แต่ไม่เกิน 67 กก.

และประเภทบุคคลหญิง กำหนดให้แบ่งประเภทกีฬาออกเป็น 8 รุ่นได้แก่

- 1) รุ่นเปเปอร์เวท น้ำหนักต้องเกิน 39 กก. แต่ไม่เกิน 42 กก.
- 2) รุ่นพินเวท น้ำหนักต้องเกิน 42 กก. แต่ไม่เกิน 45 กก.
- 3) รุ่นไลท์ฟลายเวท น้ำหนักต้องเกิน 45 กก. แต่ไม่เกิน 48 กก.
- 4) รุ่นฟลายเวท น้ำหนักต้องเกิน 48 กก. แต่ไม่เกิน 51 กก.
- 5) รุ่นแบนตั้มเวท น้ำหนักต้องเกิน 51 กก. แต่ไม่เกิน 54 กก.
- 6) รุ่นเฟเธอร์เวท น้ำหนักต้องเกิน 54 กก. แต่ไม่เกิน 57 กก.
- 7) รุ่นไลท์เวท น้ำหนักต้องเกิน 57 กก. แต่ไม่เกิน 60 กก.
- 8) รุ่นไลท์เวลเตอร์เวท น้ำหนักต้องเกิน 60 กก. แต่ไม่เกิน 63.5 กก.

สำหรับจำนวนยกและเวลาที่ใช้ในการแข่งขัน กำหนดให้แข่งขันกัน 4 ยกๆละ 2 นาที พักระหว่างยก 1 นาที ทั้งนี้ กำหนดดังกล่าวนี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของคณะกรรมการการแข่งขัน

2.7.4.2 การแสวงหาประโยชน์จากการนักมวยสมัครเล่น

จากการศึกษาไม่พบการแสวงหาประโยชน์จากการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นแต่ประการใด โดยในการแข่งขันมักกำหนดรางวัลของนักกีฬาเป็นเหรียญและประกาศนียบัตร หรือถ้วยรางวัลสำหรับนักกีฬายอดเยี่ยมทั้งหญิงและชาย

2.7.4.3 มาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวยสมัครเล่น

ระเบียบสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาว่าด้วยการจัดการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นฯ ข้อ 12.4 กำหนดให้คณะกรรมการจัดการแข่งขันจัดเตรียมนม ผ้าพันมือ กระจับ เครื่องป้องกันศีรษะที่ถูกต้องตามกติกามวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทยไว้สำหรับนักมวยที่เข้าแข่งขันทุกคน โดยนักมวยสามารถใช้กระจับ สนับพื้นและเครื่องป้องกันศีรษะของตนเองได้ ซึ่งสนับพื้นจะต้องเป็นชนิดกระชับกับพื้น และเครื่องป้องกันศีรษะต้องเป็นไปตามกติกาการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็ก จากกีฬามวยของต่างประเทศ

การศึกษามาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ในครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษายกกฎหมายต่างประเทศได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศ ออสเตรเลีย โดยมีรายละเอียดของการศึกษาดังต่อไปนี้

3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

กีฬาของสหรัฐอเมริกาเริ่มต้นในช่วงปลายยุค 1700 และหยั่งรากลึกในยุค 1800 โดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่ของประเทศสหรัฐอเมริกาคือ บอสตัน นิวยอร์ก และนิวยอร์ก อย่างไรก็ตาม ในขณะนั้นยังไม่มีกฎบัญญัติกฎหมายขึ้นมาบังคับใช้แต่ประการใด จนกระทั่งปี ค.ศ. 1960 สมาชิกวุฒิสภาบางคนเริ่มให้ความสำคัญกับบทบาทของรัฐบาลกลางในการกำกับดูแลกีฬา มวย จนกระทั่งเริ่มมีการบัญญัติกฎหมายออกมาบังคับใช้สองฉบับได้แก่ กฎหมายว่าด้วยความ ปลอดภัยของกีฬาอาชีพ ค.ศ. 1996(The Professional Boxing Safety Act of 1996 : PBSA) และ มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎหมายว่าด้วยการปฏิรูปกีฬาอาชีพมุฮัมหมัด อาลี ค.ศ. 2000 (the Muhammad Ali Boxing Reform Act of 2000) แต่กฎหมายทั้งสองฉบับไม่ครอบคลุมถึงการแข่งขัน มวยสมัครเล่น ซึ่งมีองค์กรที่ควบคุมคือ USA Boxing และมีการตั้งกติกาการชกขึ้นสำหรับการ แข่งขันมวยสมัครเล่นเป็นการเฉพาะ โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

กฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยของกีฬาอาชีพ ค.ศ. 1996(The Professional Boxing Safety Act of 1996 : PBSA) ตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงมาตรฐานความปลอดภัยและ ปกป้องสวัสดิการของนักมวยอาชีพ และกำหนดมาตรการที่คณะกรรมการมวยของรัฐใช้ในการ กำกับดูแลอุตสาหกรรมมวยสากลอาชีพในประเทศสหรัฐอเมริกาให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น¹

¹ The Professional Boxing Safety Act of 1996, § 6302. Purposes

The purposes of this chapter are—

(1) to improve and expand the system of safety precautions that protects the welfare of professional boxers; and

3.1.1 อายุขั้นต่ำของนักมวย

จากการศึกษากฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยของกีฬามวยอาชีพ ค.ศ. 1996 (The Professional Boxing Safety Act of 1996) มิได้มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่า จะสามารถเริ่มชกมวยอาชีพ ได้ตั้งแต่อายุเมื่อใด แต่จากการศึกษาการชกมวยในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า มีการแบ่งประเภทของการชกออกเป็น 2 ประเภทคือ การชกมวยสมัครเล่น ซึ่งสามารถเริ่มต้นได้ตั้งแต่อายุ 8 ปี และการชกมวยอาชีพ โดยกำหนดให้ต้องลงทะเบียนเพื่อขอรับใบอนุญาตเป็นนักมวยอาชีพก่อนการแข่งขัน โดยทั่วไปบุคคลที่สามารถเป็นนักมวยอาชีพได้ ต้องผ่านการชกแบบสมัครเล่นมาก่อน และสามารถชนะการแข่งขันในระดับท้องถิ่นและระดับชาติของมวยสมัครเล่นได้ จึงจะนำไปสู่การคัดเลือกระดับนานาชาติและเปิด โอกาสให้บุคคลนั้นเข้าสู่การเป็นนักมวยอาชีพ โดยการได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการกีฬาของรัฐก่อนจึงจะสามารถเข้าสู่การแข่งขันในระดับอาชีพได้ ซึ่งต้องผ่านการทดสอบทางการแพทย์ เช่น การตรวจระบบประสาทการทำงานของเลือด และ EKG เพื่อพิสูจน์ว่า ผู้นั้นมีร่างกายและจิตใจพร้อมที่จะเป็นนักมวยอาชีพได้ ดังนั้นถึงแม้ตามบทกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา มิได้มีการกำหนดอย่างชัดเจนเกี่ยวกับอายุของนักมวยอาชีพ แต่ในทางปฏิบัติทั่วไป บุคคลที่เข้าสู่การเป็นนักมวยอาชีพมักมีอายุมากกว่า 20 ปี ขึ้นไป เช่น เบอร์นาร์ด ฮอปส์กินส์ เริ่มต่อสู้ในฐานะนักมวยอาชีพครั้งแรกเมื่ออายุ 23 ปี เนทแคมป์เบล เริ่มเป็นนักมวยอาชีพเมื่ออายุ 28 ปี และร็อดคัมมิ่งตัน เริ่มเป็นนักมวยอาชีพเมื่ออายุ 24 ปี เป็นต้น³

เมื่อบุคคลที่มีความประสงค์จะจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพ โดยผ่านการทดสอบดังกล่าวไปแล้วข้างต้น กฎหมายจึงได้กำหนดให้นักมวยแต่ละคนต้องลงทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพ ต่อคณะกรรมการมวยของรัฐที่นักมวยคนดังกล่าวอาศัยอยู่ หรือ กรณีที่นักมวยมีถิ่นที่อยู่อยู่ในต่างประเทศ หรือในรัฐที่ไม่มีคณะกรรมการให้ลงทะเบียนกับรัฐที่มีคณะกรรมการดังกล่าว

การลงทะเบียนนักมวยจะได้บัตรประจำตัวนักมวย ซึ่งมีสาระสำคัญคือ รูปถ่ายล่าสุด หมายเลขประกันสังคม และเลขประจำตัวนักมวยซึ่งกำหนดให้นักมวยแต่ละคน บัตรประจำตัวดังกล่าวนี้ นักมวยต้องทำการต่ออายุอย่างน้อย ทุก 4 ปี นักมวยอาชีพแต่ละคนต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อคณะกรรมการมวยไม่ช้าไปกว่าเวลาของการชกซึ่งนำหน้าสำหรับการแข่งขันมวยอาชีพ

(2) to assist State boxing commissions to provide proper oversight for the professional boxing industry in the United States

² Jayne Thompson, What Is the Path to Becoming a Professional Boxer?,
<https://work.chron.com/path-becoming-professional-boxer-14911.html>

³ Boxing Scene, Average age to go pro?
<https://www.boxingscene.com/forums/showthread.php?t=298493>.

และกำหนดให้คณะกรรมการมวยที่ออกบัตรประจำตัวต้องเปิดเผยข้อมูลความเสี่ยงด้านสุขภาพและความปลอดภัยของนักมวย โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับความถี่ของการได้รับบาดเจ็บที่สมองและความเหมาะสมที่นักมวยจะต้องได้รับการตรวจทางการแพทย์เป็นระยะๆ⁴

สำหรับคณะกรรมการมวย เมื่อได้รับหนังสือรับรองทางการแพทย์และบัตรประจำตัวของนักมวยแล้ว มีหน้าที่ต้องทำการประเมินประวัติของนักมวยแต่ละคนที่เข้าร่วมการแข่งขันมวยอาชีพของรัฐและมีสิทธิไม่อนุญาตให้นักมวยขึ้นชกตามความเหมาะสม เช่น กรณีนักมวยแพ้ติดต่อกัน มีอาการบาดเจ็บตามข้อกำหนดทางการแพทย์ หรือไม่ได้รับใบรับรองแพทย์ ไม่ผ่านการทดสอบด้านยาเสพติด มีการใช้ช็อกปลอมหรือปลอมแปลงหรือพยายามปลอมแปลงบัตรประจำตัว

⁴ The Professional Boxing Safety Act of 1996 §6305. Registration

(a) Requirements

Each boxer shall register with—

- (1) the boxing commission of the State in which such boxer resides; or
- (2) in the case of a boxer who is a resident of a foreign country, or a State in which there is no boxing commission, the boxing commission of any State that has such a commission.

(b) Identification card

(1) Issuance

A boxing commission shall issue to each professional boxer who registers in accordance with subsection (a), an identification card that contains each of the following:

- (A) A recent photograph of the boxer.
- (B) The social security number of the boxer (or, in the case of a foreign boxer, any similar citizen identification number or professional boxer number from the country of residence of the boxer).
- (C) A personal identification number assigned to the boxer by a boxing registry.

(2) Renewal

Each professional boxer shall renew his or her identification card at least once every 4 years.

(3) Presentation

Each professional boxer shall present his or her identification card to the appropriate boxing commission not later than the time of the weigh-in for a professional boxing match.

(c) Health and safety disclosures

It is the sense of the Congress that a boxing commission should, upon issuing an identification card to a boxer under subsection (b)(1), make a health and safety disclosure to that boxer as that commission considers appropriate. The health and safety disclosure should include the health and safety risks associated with boxing, and, in particular, the risk and frequency of brain injury and the advisability that a boxer periodically undergo medical procedures designed to detect brain injury.

นักมวยหรือเอกสารทางราชการอื่นๆ หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่ไม่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปของการแข่งขันกีฬามวยอาชีพ⁵

ส่วนมวยสมัครเล่น กติกามวยสมัครเล่นของประเทศสหรัฐอเมริกา (Rules for Competition Management) ข้อ 2 ได้มีการแบ่งประเภทของนักมวยโดยใช้เกณฑ์อายุของนักมวยมา กำหนด โดยอายุต่ำสุดที่สามารถชกมวยสมัครเล่น (Amateur boxer) ได้ คือเด็กชายและหญิงอายุระหว่าง 8-14 ปี จัดอยู่ในประเภทนักมวยฝึกหัด (Prep Boxers) อายุระหว่าง 15-16 ปี เรียกว่านักมวยรุ่นเล็ก (Junior Boxers) เด็กชายและเด็กหญิงอายุระหว่าง 17-18 ปี เรียกว่านักมวยเยาวชน (Youth Boxers) และนักมวยอาชีพ (Elite /Senior) จะมีอายุระหว่าง 19 ถึง 40 ปี⁶

⁵The Professional Boxing Safety Act of 1996 §6306. Review

(a) Procedures

Each boxing commission shall establish each of the following procedures:

(1) Procedures to evaluate the professional records and physician's certification of each boxer participating in a professional boxing match in the State, and to deny authorization for a boxer to fight where appropriate.

(2) Procedures to ensure that, except as provided in subsection (b), no boxer is permitted to box while under suspension from any boxing commission due to—

(A) a recent knockout or series of consecutive losses;

(B) an injury, requirement for a medical procedure, or physician denial of certification;

(C) failure of a drug test;

(D) the use of false aliases, or falsifying, or attempting to falsify, official identification cards or documents; or

(E) unsportsmanlike conduct or other inappropriate behavior inconsistent with generally accepted methods of competition in a professional boxing match.

⁶ RULE 2. CLASSIFICATION OF BOXERS

2.1. Age Classification

2.1.1. The age of a Boxer is determined using his/her year of birth.

2.1.2. Men and women boxers ages 35 to 40 shall declare age classification upon registration with USA Boxing, either as a Senior/Elite or Masters boxer. Rules and regulations pertaining to Masters boxing can be found in Appendix H.

2.1.3. Men and Women Boxers between the ages of 19 to 40 are categorized as Elite and Senior Boxers.

2.1.4. Boys and Girls Boxers between the ages of 17 to 18 are categorized as Youth Boxers.

2.1.5. Boys and Girls Boxers between the ages of 15 to 16 are categorized as Junior Boxers.

ในส่วนของนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 14 ปี ยังสามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ⁷

1. ระดับ PeeWee สำหรับเด็กที่มีอายุ 8-10 ปี และแข่งขันที่ LBC สามารถแข่งขันได้ในระดับสโมสร หรือทัวร์นาเมนต์เท่านั้น ห้ามมีการแข่งขันระดับภูมิภาคหรือระดับประเทศ
2. ระดับ Bantam อายุระหว่าง 11-12 ปี
3. ระดับ Intermediate อายุระหว่าง 13-14 ปี

ในการจับคู่แข่งขัน นอกจากต้องคำนึงถึงอายุของนักมวยแล้ว ยังกำหนดให้ต้องคำนึงถึงน้ำหนัก และประสบการณ์ของนักมวยควบคู่กันไปด้วย

ขณะเดียวกัน การแข่งขันมวยสมัครเล่นของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้แบ่งประเภทของการแข่งขันตามเกณฑ์อายุได้แก่ รุ่น Bantam อายุระหว่าง 8-10 ปี รุ่น Junior อายุระหว่าง 11-12 ปี รุ่น Intermediate อายุระหว่าง 13-14 ปี รุ่น Senior อายุระหว่าง 15-16 ปี รุ่น Woman's Senior อายุระหว่าง 17-34 ปี และรุ่น Men's Senior อายุระหว่าง 17-34 ปี อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันการชกมวยสมัครเล่น ยังพบการแข่งขันชกมวยในผู้มีอายุมากกว่า 35 ปี ขึ้นไป ที่เรียกว่า Premier Boxing Division

นอกจากนี้ แต่ละรุ่นได้มีการกำหนดเวลาการชกที่แตกต่างกัน เช่น รุ่น Bantam และ Junior ชกกัน 3 ยกๆละ 1 นาที และพัก 1 นาที รุ่น Intermediate ชกกัน 3 ยก ยกละ 1.5 นาทีและพัก 1 นาที รุ่น Senior รุ่น Women's Senior Men's Senior ชกกัน 3 ยก ยกละ 2 นาทีและพัก 1 นาที รุ่น Women's Senior Open ชกกัน 4 ยกยกละ 2 นาที พัก 1 นาที และรุ่น Men's Senior ชกกัน 3 ยกยกละ 3 นาที พัก 1 นาที เป็นต้น⁸

2.1.6. Boys and Girls Boxers between the ages of 8 to 14 are categorized as Prep Boxers.

⁷ RULE 2. CLASSIFICATION OF BOXERS

2.1.6.2.1. PeeWee Division, ages 8, 9 and 10 years. Only competition at the LBCclub/tournament level is allowed, with the exception of non-advancing national tournaments. Advancement to regional or national competition is prohibited.

2.1.6.2.1.1. Pee-Wee Division (local) 8-year-olds can only box 8- and 9-year olds at LBC club events.

2.1.6.2.2. Bantam Division, ages 11-12 years.

2.1.6.2.3. Intermediate Division, ages 13-14 years

⁸ Boxing Fitness World, 2011 Amateur Weight Classes,
<https://boxingfitnessworld.weebly.com/classes-of-competition.html>.

3.1.2 การแสวงหาประโยชน์จากนักมวย

ในวันที่ 14 พฤษภาคม 2018 ศาลสูงสหรัฐได้ประกาศว่า กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองนักกีฬาอาชีพและสมัครเล่น ค.ศ. 1992 ((the Professional and Amateur Sports Protection Act of 1992)) ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งส่งผลทำให้รัฐแต่ละรัฐสามารถออกกฎหมายเกี่ยวกับการพนันกีฬาได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้นในปัจจุบัน ทุกมลรัฐสามารถออกกฎหมายให้ประชาชนสามารถเล่นการพนันกีฬาได้อย่างเสรี โดยภายหลังที่มีการประกาศของศาลสูงสหรัฐ มลรัฐเดลาแวร์เป็นรัฐแรกที่ออกกฎหมายให้ประชาชนเล่นพนันกีฬาได้อย่างเสรี⁹ ในส่วนของกีฬามวยสมัครเล่นไม่พบว่ามีการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวยแต่ประการใด การเล่นการพนันในกีฬามวยนั้น เป็นการพนันในส่วนของกีฬามวยซึ่งพบว่า นักมวยอาชีพของสหรัฐอเมริกามีรายได้ค่อนข้างสูง เช่น คอเนอร์ แม็คเกรเกอร์ มีรายได้จากการชก 1 ครั้ง เฉลี่ยอยู่ที่ 27 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือคิดเป็นเงินไทยประมาณ 897 ล้านบาท¹⁰ และพบว่าอาจมีการเอารัดเอาเปรียบหรือแสวงหาประโยชน์จากการชกของนักมวยที่ไม่เป็นธรรม ดังนั้นจึงได้มีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการปฏิรูปมวยหมัดอาลิซัน (H.R. 1832: Muhammad Ali Boxing Reform Act) ขึ้น โดยรัฐสภาให้เหตุผลในการออกกฎหมายฉบับนี้ว่า การชกมวยเป็นอาชีพที่แตกต่างจากอุตสาหกรรมกีฬาอาชีพอื่น เนื่องจากไม่มีสมาคมเอกชนหรือองค์กรเอกชนกลางที่จะสร้างแนวปฏิบัติทางธุรกิจที่เป็นมาตรฐานและมีจริยธรรม ทำให้นำไปสู่การกระทำที่น่ารังเกียจและสร้างความเสียหายแก่นักมวยอาชีพทั่วประเทศ นักมวยอาชีพมีความเสี่ยงต่อการทำธุรกิจที่เอารัดเอาเปรียบโดยผู้สนับสนุนบางคน รัฐจึงมีความจำเป็นต้องเข้ามาปกป้องสวัสดิภาพของนักมวยอาชีพ โดยกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้มีการป้องกันการใช้ประโยชน์ เช่น ข้อกำหนดของสัญญาระหว่างนักมวยกับผู้จัดการหรือผู้สนับสนุน ต้องระบุจำนวนรายได้ของนักมวยขั้นต่ำที่จะต้องได้รับต่อปี มีการกำหนดช่วงเวลาเฉพาะหรือการขยายเวลาของสัญญาอันมีสาเหตุมาจากนักมวยไม่สามารถทำการแข่งขันได้ชั่วคราว เนื่องจากอาการบาดเจ็บหรือสาเหตุอื่น สัญญาดังกล่าวต้องมีระยะเวลาไม่เกิน 12 เดือน เป็นต้น

3.1.3 มาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย

กฎหมายว่าด้วยความปลอดภัยของกีฬามวยอาชีพ ค.ศ. 1996 ได้กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดจัดให้มีการต่อสู้หรือการแข่งขันมวยอาชีพ โดยไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดด้านความปลอดภัยดังต่อไปนี้

⁹ ภาณุพล รักแตงาม, “เดลาแวร์ประเดิมพนันบอล หลังศาลไฟเขียวทั่วประเทศ,”

<http://www.siamtownus.com/2016/New-1806000039-1.aspx>

¹⁰ สำนักพิมพ์ผู้จัดการ, “เปิดค่าเหนื่อย-สัญญา สักเวียนเคียด MMA แลกความเจ็บปวด,”

<https://mgronline.com/sport/detail/9600000082241>.

หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับทางเลือกอื่นที่มีผลใช้บังคับภายใต้ข้อบังคับของคณะกรรมการมวยที่ให้การคุ้มครองสุขภาพและความปลอดภัยของนักมวยดังต่อไปนี้

1. ต้องมีการตรวจร่างกายนักมวยแต่ละคนโดยแพทย์ และต้องให้การรับรองว่านักมวยมีร่างกายที่เหมาะสมและพร้อมสำหรับการแข่งขันอย่างปลอดภัย และต้องสำเนาหนังสือรับรองแพทย์ดังกล่าวมอบให้แก่คณะกรรมการมวย

2. ต้องมีการจัดพยาบาลหรือบุคลากรทางการแพทย์ที่มีอุปกรณ์ช่วยชีวิตที่เหมาะสม

3. มีแพทย์ประจำสำหรับการแข่งขัน

4. มีการประกันสุขภาพของนักมวยแต่ละคนเพื่อให้การคุ้มครองทางการแพทย์สำหรับอาการบาดเจ็บใดๆที่เกิดขึ้นจากการแข่งขัน¹¹

สำหรับการศึกษาคติกรรมของสหรัฐอเมริกาพบว่า ในการแข่งขันชกมวยกำหนดให้เยาวชนต้องสวมหมวกป้องกันการกระแทกศีรษะ จนกระทั่งอายุ 19-40 ปีไม่มีกฎบังคับเว้นแต่การแข่งขันประเภท Senior ที่ทำการแข่งขันระดับภูมิภาคหรือระดับชาติ ต้องมีการสวมหมวกเสมอ นอกจากนี้ยังมีการกำหนดเกี่ยวกับการใช้นวม อย่างไรก็ตามในบางรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา นักมวยจะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำการแข่งขันหากไม่สวมหมวกป้องกันการกระแทกที่ศีรษะ¹²

¹¹ The Professional Boxing Safety Act of 1996 §6302. §6304. Safety standards

No person may arrange, promote, organize, produce, or fight in a professional boxing match without meeting each of the following requirements or an alternative requirement in effect under regulations of a boxing commission that provides equivalent protection of the health and safety of boxers:

(1) A physical examination of each boxer by a physician certifying whether or not the boxer is physically fit to safely compete, copies of which must be provided to the boxing commission.

(2) Except as otherwise expressly provided under regulation of a boxing commission promulgated subsequent to October 9, 1996, an ambulance or medical personnel with appropriate resuscitation equipment continuously present on site.

(3) A physician continuously present at ringside.

(4) Health insurance for each boxer to provide medical coverage for any injuries sustained in the match.

¹² Pugilism History, Q&A on Rule Questions for new USA Boxing Rulebooks, <https://www.pugilistgear.com/category-s/186.htm>.

3.2 เครือรัฐออสเตรเลีย

กฎหมายของเครือรัฐออสเตรเลีย กำหนดให้แต่ละมลรัฐสามารถออกกฎหมายเกี่ยวกับกีฬามวยอาชีพของตนเองได้ เช่น กฎหมายของมลรัฐนิวเซาท์เวลส์คือกฎหมายว่าด้วยการต่อสู้ ค.ศ. 2013 (The Combat Sports Act 2013) ซึ่งครอบคลุมการบังคับใช้ถึงกีฬาต่อสู้ได้แก่ มวย หรือกีฬาที่ต้องใช้กำลังในการต่อสู้ การเตะในรูปแบบใดก็ได้ กีฬาศิลปะการต่อสู้หรือกิจกรรมใดๆ ที่ผู้เข้าแข่งขันโจมตีคู่แข่งด้วยการใช้การเตะ การตี การต่อสู้ การโยน การต่อของกลุ่มแข่งขันคนอื่น นอกจากนี้ยังมีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งคือ กฎหมายว่าด้วยการควบคุมกีฬามวยและมวยปล้ำ ค.ศ. 1986 (Boxing and Wrestling Control act of 1986) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 อายุขั้นต่ำของนักมวย

กฎหมายเกี่ยวกับกีฬาการต่อสู้ ค.ศ. 2013 (The Combat Sports Act 2013) ได้กำหนดห้ามมิให้บุคคลเข้าร่วมในการแข่งขันการกีฬามวย หากผู้นั้นมิได้ลงทะเบียนเป็นนักมวยก่อน โดยมีการกำหนดให้การลงทะเบียนนั้น มี 2 ประเภทคือการลงทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพ และการลงทะเบียนเป็นนักมวยสมัครเล่น¹³ โดยผู้ที่ขอขึ้นทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป¹⁴ ส่วนบุคคลที่ขอขึ้นทะเบียนเป็นนักมวยสมัครเล่น มิได้มีการกำหนดอายุเอาไว้ แต่ในค่านิยาม ของนักมวยสมัครเล่น หมายถึง บุคคลที่เข้าแข่งขันในกีฬามวยนอกเหนือไปจากการแข่งขันประเภทนักมวยอาชีพ¹⁵ บทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกีฬามวยและมวยปล้ำ ค.ศ. 1986 (Boxing and Wrestling Control act of 1986) กำหนดให้บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18

¹³ The Combat Sports Act 2013 , Section 10 Registration classes of combatants

(1) The Authority may determine the registration classes of combatants for the purposes of registration as a combatant.

(2) The Authority is to determine separate registration classes for combatants for:

(a) combat sport contests for different styles of combat sport, and

(b) professional combat sport contests and amateur combat sport contests for the same style of combat sport.

¹⁴ The Combat Sports Act 2013, Section 12 Minors not entitled to professional registration

A person who is under the age of 18 years is not entitled to apply for registration, or to be registered, for a registration class applicable to any professional combat sport contest.

¹⁵ The Combat Sports Act 2013, Section 4 Definitions

amateur combat sport contest means a combat sport contest other than a professional combat sport contest.

ปีขึ้นไปสามารถยื่นคำขอต่อหน่วยงานที่มีอำนาจเพื่อขึ้นทะเบียนเป็นนักมวยประเภทที่กำหนด¹⁶ ในกรณีที่บุคคลผู้นั้นเป็นผู้ที่ถูกยกเลิกการลงทะเบียนต้องระวางโทษสูงสุดคือ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน ปรับ 80 หน่วยโทษ หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนกรณีอื่นๆ ต้องระวางโทษจำคุก 6 เดือน หรือปรับ 50 หน่วยโทษหรือทั้งจำทั้งปรับ¹⁷

อนึ่ง ก่อนหน้านี้ อายุต่ำที่สุดของนักมวยที่กำหนดให้สามารถทำการชกมวยในประเทศออสเตรเลียได้คือ 10 ปี อย่างไรก็ตาม มลรัฐนิวเซาท์เวลส์ได้มีการแก้ไขกฎหมายเพียงรัฐเดียวที่กำหนดให้นักมวยเริ่มต้นชกมวยได้เมื่ออายุ 14 ปี และต้องขออนุญาตจากรัฐทุกครั้งที่มีการจัดกิจกรรมจัดการแข่งขันชกมวยรุ่นเยาว์¹⁸ นอกจากนี้ มลรัฐนิวเซาท์เวลส์ยังได้มีการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดอายุของนักมวยอาชีพและมวยปล้ำ ไว้ใน Boxing and Wrestling Control Act 1986 โดยมีการกำหนดให้นักมวยอาชีพมีอายุได้ถึง 35 ปี หากนักมวยคนใดมีความประสงค์จะชกมวยอาชีพต่อไปต้องได้รับการพิจารณาเป็นรายๆ ไป โดยนักมวยต้องไปทำการลงทะเบียนใหม่ และเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ต้องทำการตรวจสอบร่างกายในทางการแพทย์อย่างละเอียดและรายงานผลการตรวจสอบไปยังคณะกรรมการเพื่อให้เป็นเงื่อนไขหนึ่งของการลงทะเบียน

3.2.2 การแสวงหาประโยชน์จากนักมวย

ผู้วิจัยไม่พบบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์หรือการคุ้มครองการเอาเปรียบจากสัญญาไม่เป็นธรรมในกฎหมายเกี่ยวกับกีฬาการต่อสู้ ค.ศ. 2013 (The Combat Sports Act

¹⁶ Boxing and Wrestling Control Act 1986 No 11

8 Application for registration

(1) A male person of or above the age of 18 years may make an application to the Authority to be registered as a boxer of a prescribed class.

¹⁷ Part 2 Registration of combatants and industry participants. Division 1 Registration of combatants The Combat Sports Act 2013, Section 9 Requirement for registration A person must not engage in a combat sport contest as a combatant unless the person is registered as a combatant of the registration class applicable to that contest. Maximum penalty:

(a) in the case of a person whose registration for the applicable registration class has been cancelled (other than a cancellation on surrender of registration)—80 penalty units or imprisonment for 6 months, or both, or

(b) in any other case—50 penalty units or 6 months imprisonment, or both.

¹⁸ The Sydney Morning Herald, Boxing age raised to 14.,

<https://www.smh.com.au/sport/boxing/boxing-age-raised-to-14-20120516-1yqft.html>

2013) หรือในกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดอายุของนักมวยอาชีพและมวยปล้ำ ไว้ใน Boxing and Wrestling Control Act 1986 แต่ประการใด

3.2.3 มาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย

จากการศึกษาพบว่ามีข้อกำหนดเกี่ยวกับอุปกรณ์ป้องกันอันตราย นักมวยสมัครเล่นในประเทศออสเตรเลียต้องสวมหมวกป้องกันศีรษะขณะแข่งขัน ในการแข่งขันประเภทชายต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอวัยวะเพศ และในเพศหญิงต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันเต้านม และผู้ตัดสินมีสิทธิที่จะหยุดการแข่งขันเมื่อใดก็ได้ หากผู้แข่งขันคนหนึ่งคนใดได้รับบาดเจ็บและเห็นว่าไม่สามารถแข่งขันต่อไปได้ และหากกรณีนักมวยล้ม ผู้ตัดสินหยุดการแข่งขันในกรณีที่นักมวยได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ และเหตุการณ์ดังกล่าวจะถูกบันทึกไว้ในบันทึกของนักมวย และไม่สามารถทำการแข่งขันได้ในอีกเป็นเวลาหลายสัปดาห์ อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดเหล่านี้แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับการชกของนักมวยอาชีพ¹⁹

ขณะที่ กฎหมายว่าด้วยกีฬาการต่อสู้ ค.ศ. 2013 กำหนดให้ผู้จัดการแข่งขันจะต้องทำให้มั่นใจว่า นักมวยแต่ละคนได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดหรือข้อบังคับใดๆ ด้านความปลอดภัยโดยการสวมใส่หรือใช้ชุดป้องกันหรืออุปกรณ์ป้องกัน ผู้ที่ฝ่าฝืนมีบทลงโทษสูงสุด 160 หน่วยโทษ²⁰

¹⁹ Boxing Australia Inc., https://www.human_rights.gov.au/sites/default/files/content/racial_discrimination/whats_the_score/pdf/boxing.pdf P.3.

²⁰ The Combat Sports Act 2013, Section 52 Obligation of promoter—protective clothing and equipment.

The promoter of a combat sport contest must ensure that each combatant complies with any requirements of the regulations or rules relating to the wearing or use of protective clothing or equipment.

Maximum penalty: 160 penalty units.

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญา ในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย

กีฬามวยไทยถือเป็นกีฬาประจำชาติซึ่งได้รับความนิยมนอย่างสูงทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ซึ่งไม่เพียงแต่มีการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยอาชีพกันเท่านั้น แต่ยังมีจัดการแข่งขันกีฬาสมัครเล่นกันโดยทั่วไปในงานเทศกาลต่างๆ อีกด้วย จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันมีเด็กเข้าสู่วงการกีฬามวยกันมากขึ้น และพบว่ามีการจัดเด็กขึ้นชกมวยอายุน้อยที่สุดเพียง 4 ปีเท่านั้น ขณะเดียวกัน กีฬามวยไทยเป็นกีฬาที่มีการปะทะทำให้นักกีฬาเกิดการบาดเจ็บได้ง่าย ในปี พ.ศ. 2561 พบว่ามีนักมวยเด็กที่มีอายุ 13 ปี เสียชีวิตจากการขึ้นชกมวย ทำให้มีข้อพิจารณาว่า ในปัจจุบันได้มีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยเพียงพอหรือไม่ จึงเป็นที่มาที่ผู้วิจัยทำการศึกษาวเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยในประเด็นต่างๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับอายุของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 29 กำหนดให้นักมวยที่จะจดทะเบียนได้จะต้อง (1) มีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ และมาตรา 26 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ยังกำหนดไว้ว่า “...การจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ จะกำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน”

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติที่กล่าวไปข้างต้น อธิบายได้ว่า การกำหนดให้นักมวยที่จะจดทะเบียนได้จะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี นั้น เนื่องจากในประเทศไทยปัจจุบัน การแข่งขันกีฬามวยไทย สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทอย่างชัดเจนคือ มวยไทยอาชีพและมวยไทยสมัครเล่น บุคคลที่สามารถขึ้นค่าของจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้มีการกำหนดว่าบุคคลนั้นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ข้างต้นเป็นเพียงหลักเกณฑ์การขึ้นของจดทะเบียนเพื่อเป็นนักมวยอาชีพเท่านั้น หากใช้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุขั้นต่ำของนักมวยเด็กแต่ประการใด ดังนั้น การจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปี บริบูรณ์ หรือในการจัดการแข่งขันกีฬามวย

สำหรับบุคคลที่มีได้จดทะเบียนจึงมิได้เป็นความผิดตามกฎหมาย โดยถือว่านักมวยคนดังกล่าวเป็นนักมวยสมัครเล่น และกรณีการแข่งขันในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มีการกำหนดเงื่อนไขในมาตรา 26 วรรคสองว่า หากมีการจัดการแข่งขันนักมวยที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปี บริบูรณ์ ผู้จัดการแข่งขันจะต้องจัดให้นักมวยต้องใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันด้วยเท่านั้น ทำให้ในปัจจุบันพบว่า มีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ชกมวยไทยกันเป็นจำนวนมาก ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง และจากการศึกษาพบว่า มีการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กที่มีอายุต่ำสุดเพียง 4 ปีเท่านั้น นอกจากนี้มาตรการในการขออนุญาตจัดการแข่งขันในปัจจุบันไม่มีความรัดกุม การดูแลไม่ทั่วถึง ประกอบกับบทกฎหมายมิได้กำหนดให้ชัดเจนว่า อุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันนั้นประกอบด้วยอะไรบ้าง ทำให้ในการจัดการแข่งขันกีฬามวยเด็ก ผู้จัดก็มิได้จัดให้นักมวยเด็กสวมอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันแต่ประการใด นำมาซึ่งอาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของนักมวยเด็ก เช่น กรณีเด็กชายอนุชา ทาสะ โก อายุ 13 ปี เสียชีวิตด้วยอาการเลือดคั่งในสมอง หลังการขึ้นชกในจังหวัดสมุทรปราการในปี พ.ศ. 2561 เป็นต้น จึงมีข้อพิจารณาว่า สมควรมีการกำหนดอายุขั้นต่ำของบุคคลที่จะเข้าแข่งขันในกีฬามวยหรือไม่ และอายุขั้นต่ำเท่าใดจึงจะเป็นการเหมาะสม

เมื่อทำการศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศพบว่า ประเทศสหรัฐอเมริกา กีฬามวยแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ เช่นกันคือมวยสมัครเล่น และมวยอาชีพ โดยในส่วนของมวยสมัครเล่นนั้น ได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำของนักมวยเอาไว้ว่าต้องมีอายุตั้งแต่ 8 ปี ขึ้นไป โดยการชกของนักมวยสมัครเล่น จะแบ่งตามเกณฑ์อายุของเด็กก่อน จากนั้นในการจับคู่ชก จะคำนึงถึงน้ำหนักและประสบการณ์ของนักมวยควบคู่กัน

สำหรับบุคคลที่ขอจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ ต้องเป็นผู้ที่เคยผ่านการชกมวยแบบสมัครเล่นมาก่อน และสามารถชนะการแข่งขันในระดับท้องถิ่นและระดับชาติของนักมวยสมัครเล่นได้ จึงจะนำไปสู่การคัดเลือกระดับนานาชาติและเปิดโอกาสให้บุคคลนั้นเข้าสู่การเป็นนักมวยอาชีพ และถึงแม้ผ่านการคัดเลือกมาแล้ว บุคคลผู้นั้นจะเข้าแข่งขันในฐานะนักมวยอาชีพได้ต้องผ่านการทดสอบทางการแพทย์ด้วย เช่น การตรวจระบบประสาทการทำงานของเลือด และ EKG เพื่อพิสูจน์ว่า ผู้นั้นมีร่างกายและจิตใจพร้อมที่จะเป็นนักมวยอาชีพได้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่จะสามารถเป็นนักมวยอาชีพได้ มักเป็นผู้ที่มีอายุมากกว่า 20 ปีขึ้นไป เช่น เบอร์นาร์ด ฮอปส์กินส์ เริ่มต่อสู้ในฐานะนักมวยอาชีพครั้งแรกเมื่ออายุ 23 ปี เนทแคมป์เบล เริ่มเป็นนักมวยอาชีพเมื่ออายุ 28 ปี และร็อดกีมาร์ซิอาโน เริ่มเป็นนักมวยอาชีพเมื่ออายุ 24 ปี เป็นต้น

ขณะเดียวกัน จากการศึกษาบทกฎหมายของเครือรัฐออสเตรเลีย ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยทำการศึกษากฎหมายของมลรัฐนิวเซาท์เวลส์ ซึ่งได้มีการแก้ไขกฎหมายให้อายุขั้นต่ำของ

นักกีฬามวยสมัครเล่นเอาไว้คือ 14 ปี และหากมีการจัดการแข่งขันกีฬาของเด็ก ผู้จัดการแข่งขันต้องขออนุญาตจากรัฐทุกครั้ง ส่วนกรณีของนักมวยอาชีพ กำหนดให้อายุขั้นต่ำของบุคคลที่ขอลงทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป บุคคลต้องไม่ขึ้นชกในฐานะนักมวยอาชีพโดยมิได้จดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพ หากฝ่าฝืนมีความผิด ต้องระวางโทษจำคุก 6 เดือน หรือปรับ 10 หน่วยโทษหรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ ภายใต้บทบัญญัติของมลรัฐนิวเซาท์เวลส์ ยังมีการจำกัดอายุขั้นสูงของนักมวยอาชีพต้องไม่เกิน 35 ปี หากนักมวยคนใดมีความประสงค์จะชกมวยอาชีพต่อไป ต้องยื่นคำขอลงทะเบียนใหม่และได้รับการพิจารณาเป็นรายๆ ไป ซึ่งการยื่นคำขอดังกล่าว แพทย์จะทำการตรวจสอบร่างกายอย่างละเอียดและรายงานผลการตรวจสอบดังกล่าวให้แก่คณะกรรมการเพื่อประกอบการพิจารณาคำขอ

จากบทบัญญัติของกฎหมายไทยและกฎหมายข้างต้น เห็นได้ว่า ตามกฎหมายของประเทศไทย ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศออสเตรเลีย ได้มีการแบ่งประเภทของกีฬามวยออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ มวยสมัครเล่น และมวยอาชีพ โดยในส่วนของมวยไทยนั้น การชกสมัครเล่น มิได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กเอาไว้แต่ประการใด ขณะที่นักมวยอาชีพ บุคคลจะเข้าสู่อำนาจการเป็นนักมวยอาชีพได้ ต้องมีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป ขณะที่กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดอายุขั้นต่ำของนักมวยสมัครเล่นเอาไว้คือไม่ต่ำกว่า 8 ปี ส่วนนักมวยอาชีพ แม้มิได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำเอาไว้แต่เนื่องจากเงื่อนไขของการเป็นนักมวยอาชีพค่อนข้างรัดกุม จึงพบว่า บุคคลที่เป็นนักมวยอาชีพได้ต้องมีอายุตั้งแต่ 19-20 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป ขณะที่กฎหมายของประเทศออสเตรเลีย บุคคลที่จะเป็นนักมวยสมัครเล่นได้ ต้องมีอายุตั้งแต่ 14 ปี ขึ้นไป และบุคคลที่จะเป็นนักมวยอาชีพได้ต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป

กีฬามวยไทยเป็นศิลปะป้องกันตัวประเภทหนึ่ง โดยเป็นศิลปะประจำชาติของไทย เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และมีความเป็นมาอย่างยาวนาน ควรค่าแก่การรักษาและอนุรักษ์ไว้ให้คงอยู่สืบไป ทำให้มีข้อถกเถียงกันว่า สมควรมีการกำหนดอายุขั้นต่ำของบุคคลที่จะเข้าสู่อำนาจการเป็นนักมวยหรือไม่ นักมวยอาชีพที่ประสบความสำเร็จและอยู่ในแวดวงกีฬามวยไทยมาอย่างยาวนานมักอ้างว่า ความสำเร็จของการเป็นนักมวยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเข้ามาชกมวยตั้งแต่เด็ก รวมถึงเด็กที่มาชกมวยมักมาจากครอบครัวที่ยากจน การชกมวยเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ครอบครัว หากมีการจำกัดอายุจะทำให้ นักมวยหมดความสนใจในการชกมวย ขาดรายได้จุนเจือครอบครัว และกระทบต่อศิลปะมวยไทย เช่น นักมวยเด็กคนหนึ่ง ขึ้นชกมาตั้งแต่อายุ 8 ขวบ จนกระทั่งในปัจจุบันมีอายุได้ 14 ปี พบว่าผ่านการชกมาแล้วทั้งสิ้นกว่า 60 ครั้ง มีรายได้จากการขึ้นชกประมาณ 3-4 พันบาทต่อเดือน โดยรายได้ดังกล่าวได้ส่งเสียไปให้แก่ครอบครัวซึ่งมี

รายได้น้อย ส่วนตัวเองมาอยู่ที่ค่ายมวยเพื่อฝึกฝนและก้าวตามความฝันที่จะเป็นนักมวยอาชีพต่อไป

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของคณะวิจัยสมองของนักมวยเด็กจากโครงการวิจัยและติดตามกลุ่มนักมวยเด็ก ศูนย์รังสีวินิจฉัยก้าวหน้า คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักมวยเด็กมีเลือดออกจากสมองจากการถูกชกหัว ทำให้มีธาตุเหล็กสะสม ซึ่งเป็นสารพิษต่อเนื้อสมอง เซลล์สมองและใยประสาทชนิดขาดและถูกทำลาย ทำให้สมองไม่สามารถสั่งการได้ตามปกติ การทำงานของสมองด้านความจำลดลง อาจนำไปสู่อาการบกพร่องทางปัญญา หรือภาวะสมองเสื่อมได้ ระดับสติปัญญาหรือไอคิวของเด็กที่ชกมวยน้อยกว่าเด็กทั่วไป นอกจากนี้ยังพบว่า ระดับสติปัญญาของเด็กจะลดลงอย่างต่อเนื่อง ตามระยะเวลาการชก และผลของการบาดเจ็บของสมองยังส่งผลต่อการศึกษา การดำรงชีวิตของเด็กในอนาคตอีกด้วย

อนึ่ง ประเทศไทยเป็นภาคีและมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ซึ่งได้มีการกำหนดหลักการสำคัญประการหนึ่งคือ เด็กมีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครองโดยรัฐ มีหน้าที่คุ้มครองเด็กจากความรุนแรงและการแสวงหาประโยชน์ ขณะเดียวกันภายใต้อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี 2 ฉบับ คือ ฉบับที่ 138 ว่าด้วยอายุขั้นต่ำที่อนุญาตให้จ้างงานได้คือ 15 ปี และฉบับที่ 182 ว่าด้วยการห้ามและดำเนินการโดยทันทีเพื่อขจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก ทำให้การชกมวยเด็กถือว่าเป็นการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดประเภทหนึ่ง สมควรที่รัฐต้องหามาตรการต่างๆ มาคุ้มครอง ดังนั้นภายใต้อนุสัญญาดังที่ผู้ศึกษาได้กล่าวมา ประกอบกับการพิจารณาว่า หน้าที่ของเด็กมิใช่การหาเลี้ยงครอบครัว แต่มีหน้าที่ในการศึกษาหาความรู้ตามวัย จึงสมควรที่รัฐจะต้องมีมาตรการคุ้มครองเด็กจากการชกมวยอย่างเพียงพอ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการกำหนด 2 ประการได้แก่ อายุขั้นต่ำของเด็กที่จะทำการชกมวยได้ และการชกมวยเด็กนั้นต้องมีมาตรการความปลอดภัยอย่างเพียงพอ

ในด้านของอายุของเด็กว่า ควรมีการกำหนดเท่าใดจึงจะเป็นการเหมาะสมนั้น จากการศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกาเห็นว่า ได้มีการกำหนดไว้คือ 8 ปี และกฎหมายของประเทศออสเตรเลียคือ 14 ปี แสดงให้เห็นว่า การจะกำหนดอายุของนักมวยเด็กสมควรเป็นเท่าใดนั้น ยังมีได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่แต่ละประเทศยังคงกำหนดตามความเหมาะสมภายในประเทศของตัวเอง สำหรับประเทศไทย ในปี 2561 พลเอก อุดมเดช อินทะพงษ์ และคณะรวม 39 คน ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ... ฉบับใหม่ ซึ่งสาระสำคัญได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กที่จะทำการชกมวยไทยได้ คือมีอายุ 12 ปี ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดให้อายุขั้นต่ำของเด็กที่จะเข้าแข่งขันการชกมวยไทยสมัครเล่นได้ ต้องมีอายุตั้งแต่ 12 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป

สำหรับในเรื่องอุปกรณ์ป้องกันตามมาตรา 26 วรรคสองนั้น พบว่า ได้มีการออกกฎกระทรวง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2543 ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้ผู้ได้รับใบอนุญาตจัดการแข่งขันกีฬามวยต้องดำเนินการจัดการแข่งขันให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และรายละเอียดอื่นที่กำหนดในคำขอรับใบอนุญาต ในกรณีที่มีนักมวยอายุต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์เข้าแข่งขัน ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องจัดให้มีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันตามที่ระบุไว้ในคำขอด้วย พบว่า มีการกำหนดให้ผู้จัดการแข่งขันจัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันเพื่อความปลอดภัยในการแข่งขันของนักมวยตามมาตรฐานที่กำหนดในระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวยโดยเคร่งครัด และต้องตรวจสอบอุปกรณ์ดังกล่าวให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมต่อการป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ซึ่งจากการศึกษากติกามวยไทยพบว่า ในปัจจุบันกติกามวยไทยยังมีความแตกต่างกันไปในแต่ละสนาม โดยยังไม่มีกำหนดกติกามาตรฐานมาใช้บังคับ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาระเบียบสำนักงานคณะกรรมการโอลิมปิกศึกษาว่าด้วยการจัดการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นพบว่า มีการกำหนดอุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยเอาไว้ได้แก่นวม ผ้าพันมือ กระจับ เครื่องป้องกันศีรษะที่ถูกต้องตามกติกามวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย แต่ระเบียบฉบับนี้ใช้บังคับเฉพาะการแข่งขันกีฬามวยไทยซึ่งจัดโดยคณะกรรมการโอลิมปิกศึกษาเท่านั้น มิได้มีผลบังคับใช้เป็นการทั่วไปแต่ประการใด ขณะเดียวกัน ในปัจจุบันกีฬามวยไทยได้รับความนิยมนอย่างสูงไม่เพียงแต่ในประเทศไทยเท่านั้น แต่เป็นที่นิยมในต่างประเทศด้วย สมาคมมวยไทยสมัครเล่นจึงมีการจัดการประชุมปรับปรุงกฎกติกาการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น ร่วมกับประเทศสมาชิกสหพันธ์สมาคมมวยไทยสมัครเล่นนานาชาติที่ต้องการหามาตรการป้องกันอันตรายและให้เกิดความปลอดภัยแก่นักมวยต่างชาติที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามวยไทยทุกคน จึงมีการอนุญาตให้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายเพิ่มเติม ได้แก่ สนับศอก เกราะอ่อนป้องกันลำตัวและหน้าแข้ง และเครื่องป้องกันศีรษะ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดอุปกรณ์เหล่านี้ให้เป็นอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันตามมาตรา 26 วรรคสองอย่างชัดเจนด้วย เพื่อความชัดเจนของกฎหมาย และการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยอย่างมีประสิทธิภาพ

4.2 วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์จากการชกมวยเด็ก

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 15 กำหนดให้ในการชกแต่ละครั้ง ผู้จัดรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยแล้วแต่กรณีจะต้องจ่ายเงินรางวัล ไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมทั้งหมดที่ผู้จัดการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่ นักมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย โดยความตกลงกับนักมวยข้างต้นต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อนักมวย หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดรายการแข่งขันมวยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ

กำหนดค่าตอบแทนแล้วแต่กรณีและต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขการแบ่งและการจ่ายเงินรางวัลตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด ส่วนมาตรา 54 กำหนดอัตราโทษผู้จัดการการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทบัญญัติข้างต้นกำหนดขึ้นเพื่อให้การคุ้มครองแก่นักมวยจากการแสวงหาประโยชน์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องจากการชกมวยของบุคคลที่เป็นนักมวย ได้แก่ ได้แก่ ผู้จัดการการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยแล้วแต่กรณี ไม่ว่าจะนักมวยคนดังกล่าวได้จดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพหรือไม่ก็ตาม แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้เป็นบทบัญญัติที่ให้การคุ้มครองเด็กกรณีที่ถูกผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย นำเด็กมาเล่นกีฬามวย เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิรายได้จากการชกของเด็กด้วยแต่ประการใด

อย่างไรก็ตาม การคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์จากการนำเด็กมาเล่นกีฬานั้น มีปรากฏให้ความคุ้มครองไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก โดยมาตรา 26 ได้บัญญัติไว้ว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ (7) บังคับ ชูเจ้าชู ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้า อันมีลักษณะเป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เห็นได้ว่า บทบัญญัติข้างต้นเป็นการกำหนดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์จากการเล่นกีฬาของเด็ก โดยครอบคลุมไปถึงกรณีการนำเด็กมาชกมวยเพื่อแสวงหาประโยชน์ด้วย ขณะเดียวกัน เมื่อพิจารณาบทบัญญัตินี้ดังกล่าวพบว่า การจะนำบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมาบังคับใช้ได้ ต้องอยู่ภายใต้การบังคับของกฎหมายอื่น ดังนั้น กรณีของการแสวงหาประโยชน์จากการนำเด็กมาฝึกกีฬาชกมวยไทยและให้ขึ้นชก ของเจ้าของค่ายมวยที่ดี ครูฝึกสอนหรือพี่เลี้ยงนักมวยที่ดี จะสามารถนำมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาบังคับใช้ได้หรือไม่ ต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 เป็นหลัก

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 เป็นบทบัญญัติที่กำหนดแต่เพียงว่า ให้บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป ยื่นคำขอจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ แต่การจัดการแข่งขันชกมวยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ หรือไม่มีใบอนุญาตเป็นนักมวยอาชีพ ก็มิได้เป็นความผิดแต่ประการใด เมื่อพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะ

กำหนดให้สามารถจัดการแข่งขันกีฬามวยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ได้ และมีได้กำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กที่จะสามารถชกมวยได้ ดังนั้น การนำเด็กมาชกมวยไทยตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จึงมิได้เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 แต่ประการใด ส่งผลทำให้การคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์โดยนำเด็กมาเล่นกีฬามวยไทย ไม่มีประสิทธิภาพ

เมื่อทำการศึกษาทบทวนของกฎหมายต่างประเทศพบว่า ภายใต้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่าการเป็นนักมวยอาชีพมีรายได้ค่อนข้างสูง ทำให้พบว่ามีกรณีเออาร์ดเอเปริบและการแสวงหาประโยชน์อย่างไม่เป็นธรรมจากการชกมวยของนักมวยอาชีพ จนเป็นที่มาของการออกกฎหมายว่าด้วยการปฏิวัติมุฮัมหมัดอาลี (H.R. 1832: Muhammad Ali Boxing Reform Act) เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของนักมวยอาชีพจากการแสวงหาประโยชน์ในรูปแบบต่างๆจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยมีสาระสำคัญเช่น มีการกำหนดข้อสัญญาระหว่างนักมวยกับผู้จัดการหรือผู้สนับสนุนรายได้ของนักมวยขั้นต่ำที่จะได้รับ การกำหนดช่วงเวลาของสัญญาหรือการขยายเวลาของสัญญากรณีที่นักมวยไม่สามารถทำการแข่งขันได้ชั่วคราวเนื่องมาจากอาการบาดเจ็บ เป็นต้น ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวถือว่าสอดคล้องกับมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ของไทย

สำหรับบทกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย พบว่ามีกรณีเปิดให้เล่นการพนันในการแข่งขันกีฬามวยได้ แต่ไม่พบว่ามีกรณีแสวงหาประโยชน์จากการแข่งขันกีฬามวยของเด็กแต่ประการใด

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ พบว่า มีข้อแตกต่างกันประการหนึ่งคือ ในการจัดการแข่งขันกีฬามวยของต่างประเทศมีการจัดการแข่งขันที่แบ่งแยกจากกันอย่างชัดเจนระหว่างการชกมวยอาชีพกับการชกมวยสมัครเล่น ขณะที่ประเทศไทย มิได้มีการแบ่งแยกอย่างชัดเจน ในการจัดการแข่งขันชกมวยอาชีพ ก็อาจจัดให้มีการชกมวยสมัครเล่นร่วมด้วย ถึงแม้พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จะมีการกำหนดเกี่ยวกับการป้องกันการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวยของนักกีฬาเช่นเดียวกับกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าว มิได้เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์ในลักษณะที่นำเด็กมาแข่งขันกีฬามวยและแบ่งค่าตอบแทนจากการชกมวยของเด็กแต่ประการใด

เมื่อพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการชกมวยตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พบว่า ประเทศไทยได้ลงนามเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2535 โดยมีหลักการสำคัญคือ 4 ด้าน ได้แก่ สิทธิในการอยู่รอด สิทธิที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครอง สิทธิที่จะได้รับการพัฒนา และสิทธิในการมีส่วนร่วม จากบทบัญญัติของอนุสัญญาดังกล่าว กำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐในการให้ความคุ้มครองแก่เด็กจากความรุนแรงและการแสวงหา

ประโยชน์ในทุกรูปแบบที่เป็นผลร้ายต่อสวัสดิภาพของเด็กไม่ว่าในด้านใด ซึ่งรวมถึงการนำเด็กมาชกมวยไทยแล้วแสวงหาประโยชน์จากการชกมวยของเด็กด้วย ถึงแม้ว่าการแสวงหาประโยชน์ดังกล่าวจะได้รับความยินยอมจากตัวเด็กเองก็ตาม แต่เนื่องจากความยินยอมของผู้เยาว์มักเป็นความยินยอมที่มีน้ำหนักน้อย และการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวยของเด็กเป็นการกระทำที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้น ความยินยอมดังกล่าวจึงไม่อาจนำมาพิจารณาใช้บังคับด้วยได้

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาความหมายของคำว่า “เด็ก” ตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กหมายถึงบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ ซึ่งมีข้อพิจารณาว่า การกำหนดเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวยของเด็กนั้น ควรมีหลักเกณฑ์อย่างไร ทั้งนี้ หากรัฐให้การคุ้มครองเด็กโดยกำหนดห้ามมิให้จัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ขึ้นไปก็อาจส่งผลกระทบต่อศิลปะประจำชาติไทย และโอกาสความก้าวหน้าในอาชีพนักกีฬาของเด็กอีกทั้งไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้บุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี บริบูรณ์สามารถจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า กรณีของการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวย ควรมีการแยกบทบัญญัติขึ้นใช้บังคับเป็นการเฉพาะ และบัญญัติขอบเขตของการคุ้มครองให้เหมาะสมกับกีฬามวยไทย โดยนำบทบัญญัติที่ให้การคุ้มครองดังกล่าวมาบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยมีหลักเกณฑ์คือ ให้ความคุ้มครองโดยการห้ามมิให้มีการจัดการแข่งขันกีฬามวยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์อายุขั้นต่ำที่กำหนดตามการวิเคราะห์ข้อ 4.1 หรือ 12 ปี บริบูรณ์ อย่างเด็ดขาด

ส่วนอัตราโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า เพื่อมิให้เป็นภาระเล็ดลอดกัในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากการเล่นกีฬาของเด็ก จึงควรมีการกำหนดอัตราโทษของการกระทำความผิดดังกล่าวเท่ากับอัตราโทษที่กำหนดไว้ใน มาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ทั้งนี้ เพื่อให้การแสวงหาประโยชน์จากการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กมีบทบัญญัติบังคับใช้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับรูปแบบของการกีฬามวยไทย และเพื่อให้ประเทศไทยมีบทกฎหมายสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งประเทศไทยมีพันธกรณีที่ต้องบัญญัติกฎหมายดังกล่าว

4.3 วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกัน

มาตรา 26 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดไว้ว่า “...การจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์จะกำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน” โดยมาตรา 56 กำหนดเกี่ยวกับอัตราโทษไว้

ว่า ผู้จัดการแข่งขันมวยหรือนายสนามมวยผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนเงื่อนไขในการอนุญาตที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา 26 วรรคสาม ซึ่งเป็นเงื่อนไขในสาระสำคัญต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ในข้อเท็จจริงมักพบว่า ในการชกมวยไทยของเด็กนั้น ผู้จัดการแข่งขันก็ได้มีการสวมอุปกรณ์ป้องกันภัยใดๆ นอกจากผ้าพันมือ นวม และกระบัง ทำให้มีข้อพิจารณาว่า การกำหนดอัตราโทษไว้ดังที่กล่าวข้างต้น มีความเหมาะสมหรือไม่

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศพบว่า ในกติกาของสหรัฐอเมริกา การแข่งขันกีฬาชกมวยสมัครเล่นในเยาวชน กำหนดให้ต้องสวมหมวกป้องกันกระแทกศีรษะ จนกระทั่งนักมวยมีอายุระหว่าง 19-40 ปีบริบูรณ์ ไม่มีกฎบังคับในเรื่องดังกล่าวในบางรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา นักมวยจะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำการแข่งขันหากไม่สวมหมวกป้องกันกระแทกที่ศีรษะ สำหรับการแข่งขันกีฬาชกมวยสมัครเล่นในประเทศออสเตรเลีย กำหนดให้นักมวยต้องสวมหมวกป้องกันศีรษะ ในนักกีฬาเพศชาย ต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอวัยวะเพศด้วย ขณะที่ในเพศหญิงต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันเต้านม และผู้ตัดสินมีสิทธิที่จะหยุดการแข่งขันเมื่อใดก็ได้ หากผู้แข่งขันคนหนึ่งคนใดได้รับบาดเจ็บและเห็นว่าไม่สามารถแข่งขันต่อไปได้ และหากกรณีนักมวยล้ม ผู้ตัดสินหยุดการแข่งขันในกรณีที่นักมวยได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ อย่างไรก็ตาม ในการกำหนดโทษทางอาญา ควรมีการบัญญัติให้เหมาะสมตามบริบทของแต่ละประเทศ การจะนำบทลงโทษทางอาญาจากการกระทำความผิดข้างต้น ไปเทียบเคียงกับบทลงโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายต่างประเทศย่อมไม่มีความเหมาะสม

อนึ่ง เมื่อพิจารณาภาพรวมของการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยแล้วพบว่า มักมีการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายกันอยู่เนืองๆ เนื่องจากการชกมวยในประเทศไทยนั้นเป็นที่นิยมอย่างสูงในหมู่ประชาชน ทำให้อุตสาหกรรมการชกมวยนั้นมีมูลค่าสูง ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาบทบัญญัติของการกระทำตามมาตรา 26 วรรคสองและวรรคสาม พบว่ามีการกำหนดอัตราโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนเอาไว้เพียงจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่านั้น อัตราโทษดังกล่าวจึงไม่เพียงพอ และไม่มีผลที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดกลัวการถูกลงโทษ

อนึ่ง เมื่อพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักนิติเศรษฐศาสตร์มาใช้คุ้มครองเด็กจากกีฬามวยโดยนำหลักการใช้โทษปรับมาลงโทษผู้กระทำความผิดอาญาแล้วพบว่า ข้อดีของโทษปรับมีหลายประการ อาทิ ลดภาระทางงบประมาณของสังคมในการบริหารจัดการระบบยุติธรรม โทษปรับเป็นเครื่องมือในการจำแนกผู้กระทำความผิดที่มีระดับความร้ายแรงต่างๆ ออกจากกัน และไม่สร้าง “ตราบาป” ให้แก่ผู้ทำผิดกฎหมายที่มีโชชัญญากร ฯลฯ ดังนั้น จึงควรนำโทษปรับมาใช้แทนโทษจำคุกให้มากที่สุดตราบเท่าที่ไม่เป็นอันตรายต่อสังคม ค่าปรับอยู่ในระดับต่ำเกินไป ทำให้

บุคคลไม่เชื่อในประสิทธิผลของโทษปรับ รวมถึงไม่เป็นธรรมระหว่างผู้มีรายได้น้อยกับผู้มีรายได้มาก

อย่างไรก็ตาม การจะกำหนดค่าปรับเป็นจำนวนเท่าใด เพื่อให้มีความเหมาะสมนั้น จากการศึกษาพบว่า มีแนวทางในการกำหนดโทษปรับได้ 2 วิธีคือ การใช้ดุลยพินิจของศาล และการกำหนดไว้ในบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่า การกระทำความคิดแต่ครั้งอาจมีรายละเอียดของการกระทำความคิดที่แตกต่างกันไป ดังนั้น การบัญญัติไว้ในกฎหมายอาจไม่ครอบคลุมลักษณะของการกระทำทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเห็นว่า กรณีความรับผิดชอบอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกันนั้น ควรเป็นดุลยพินิจของศาล

4.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยตามกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ

ในการศึกษามาตรการในการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ประเด็น ดังต่อไปนี้

ประเด็นเกี่ยวกับอายุของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ในปัจจุบันนี้พบว่ากฎหมายไทยตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ยังมีได้มีการแบ่งประเภทของนักมวยออกจากกันอย่างเด่นชัด แต่ก็เป็นที่น่าทึ่งว่า มีการเปิดให้นักมวยขึ้นทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ตั้งแต่อายุ 15 ปี บริบูรณ์ ขึ้นไป อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ข้างต้นเป็นเพียงหลักเกณฑ์การยื่นขอจดทะเบียนเพื่อเป็นนักมวยอาชีพเท่านั้น หากใช้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุขั้นต่ำของนักมวยเด็กแต่ประการใด ดังนั้น การจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปี บริบูรณ์ หรือในการจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับบุคคลที่มีได้จดทะเบียนจึงมิได้เป็นความคิดตามกฎหมาย โดยถือว่านักมวยคนดังกล่าวเป็นนักมวยสมัครเล่น และกรณีการแข่งขันในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มีการกำหนดเงื่อนไขในมาตรา 26 วรรคสองว่า หากมีการจัดการแข่งขันนักมวยที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปี บริบูรณ์ ผู้จัดการแข่งขันจะต้องจัดให้นักมวยต้องใส่อุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันด้วยเท่านั้น ทำให้ในปัจจุบันพบว่า มีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ชกมวยไทยกันเป็นจำนวนมาก ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง ขณะที่บทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศพบว่า ประเทศสหรัฐอเมริกา กีฬามวยแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ เช่นกันคือมวยสมัครเล่น และมวยอาชีพ โดยในส่วนของมวยสมัครเล่นนั้นได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำของนักมวยเอาไว้ว่าต้องมีอายุตั้งแต่ 8 ปี ขึ้นไป โดยการชกของนักมวยสมัครเล่น จะแบ่งตามเกณฑ์อายุของเด็กก่อน จากนั้นในการจับคู่ชก จะคำนึงถึงน้ำหนักและประสบการณ์ของนักมวยควบคู่กัน ขณะที่บทกฎหมายของเครือรัฐออสเตรเลีย ซึ่งในการศึกษาคครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษากฎหมายของมลรัฐนิวเซาท์เวลส์ ซึ่งได้มีการแก้ไขกฎหมายให้อายุขั้นต่ำ

ของนักกีฬามวยสมัครเล่นเอาไว้คือ 14 ปี และหากมีการจัดการแข่งขันกีฬามวยเด็ก ผู้จัดการแข่งขันต้องขออนุญาตจากรัฐทุกครั้ง

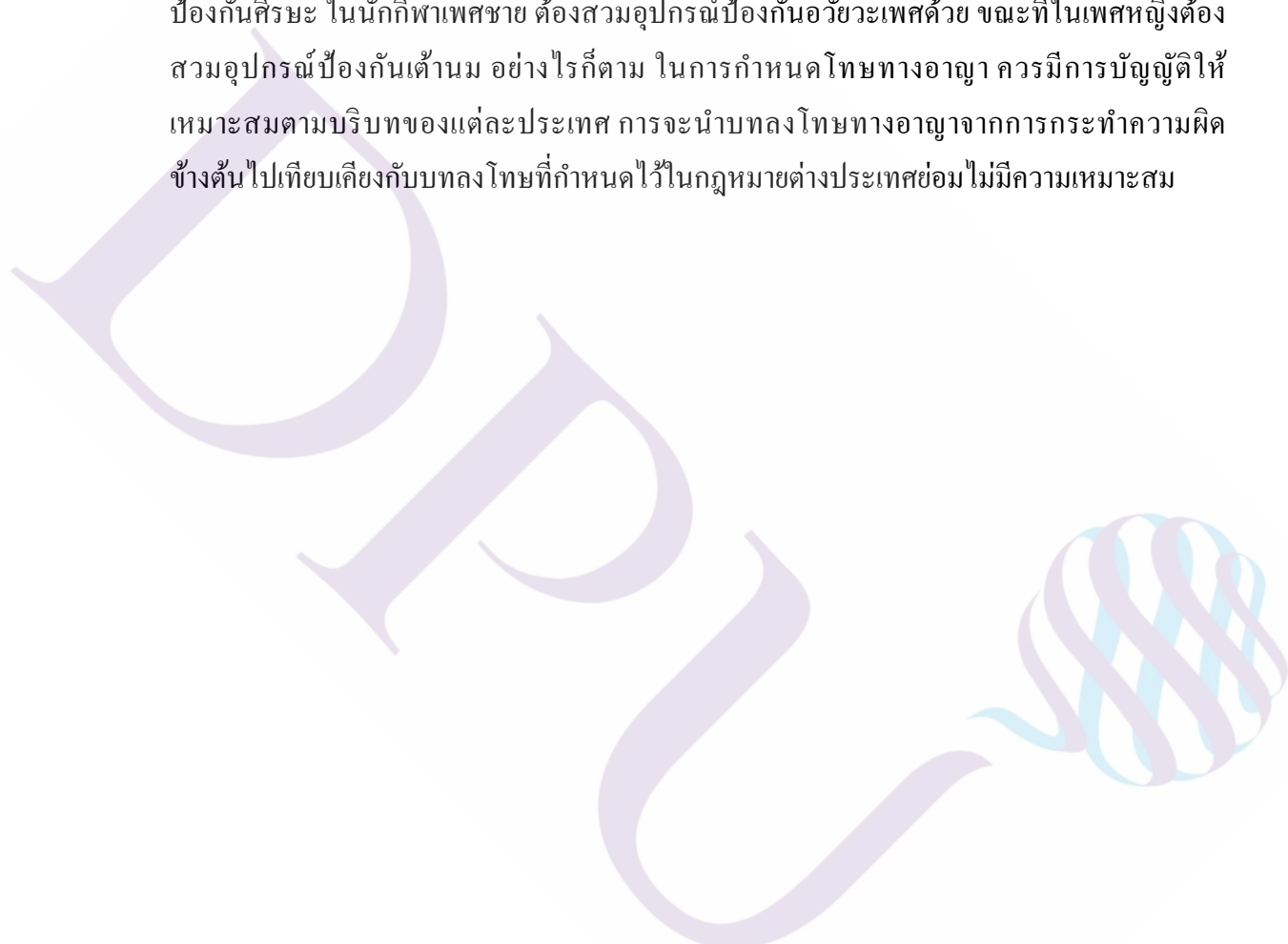
ประเด็นเรื่องการกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์จากการชกมวยเด็ก พบว่าพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 15 กำหนดให้ในการชกแต่ละครั้ง ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยแล้วแต่กรณีจะต้องจ่ายเงินรางวัลไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่ นักมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย โดยความตกลงกับนักมวยข้างต้นต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อ นักมวย หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดการรายการแข่งขันมวยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดค่าตอบแทนแล้วแต่กรณีและต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขการแบ่งและการจ่ายเงินรางวัลตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด ส่วนมาตรา 54 กำหนดอัตราโทษผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับบทบัญญัติข้างต้นกำหนดขึ้นเพื่อให้การคุ้มครองแก่นักมวยจากการแสวงหาประโยชน์ ของบุคคลที่เกี่ยวข้องจากการชกมวยของบุคคลที่เป็นนักมวยได้แก่ ได้แก่ ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยแล้วแต่กรณี ไม่ว่า นักมวยคนดังกล่าวได้จดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพหรือไม่ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวมิได้เป็นบทบัญญัติที่ให้การคุ้มครองเด็กกรณีที่ถูกผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย นำเด็กมาเล่นกีฬามวย เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิรายได้จากการชกของเด็กด้วยแต่ประการใด

เมื่อทำการศึกษบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศพบว่า ภายใต้กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า การเป็นนักมวยอาชีพมิรายได้ก่อนข้างสูงจนเป็นที่มาของการออกกฎหมายว่าด้วยการปฏิบัติมุฮัมมัด อลี (H.R. 1832: Muhammad Ali Boxing Reform Act) เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของนักมวยอาชีพจากการแสวงหาประโยชน์ในรูปแบบต่างๆจากบุคคลที่เกี่ยวข้องบทกฎหมายของประเทศออสเตรเลีย พบว่ามีการเปิดให้เล่นการพนันในการแข่งขันกีฬามวยได้ แต่ไม่พบว่ามี การแสวงหาประโยชน์จากการแข่งขันกีฬามวยของเด็กแต่ประการใด

ประเด็นเรื่องความรับผิดชอบอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกัน มาตรา 26 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดไว้ว่า “...การจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์จะกำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน” โดยมาตรา 56 กำหนดเกี่ยวกับอัตราโทษไว้ว่า ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หรือนายสนามมวยผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนเงื่อนไขในการอนุญาตที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา 26 วรรคสาม ซึ่งเป็นเงื่อนไขในสาระสำคัญต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่ง

หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับแต่ในข้อเท็จจริงมักพบว่า ในการชกมวยไทยของเด็กนั้น ผู้จัดการแข่งขันก็มิได้มีการสวมอุปกรณ์ป้องกันภัยใดๆ นอกจากผ้าพันมือ นวม และกระบัง ทำให้มีข้อพิจารณาว่า การกำหนดอัตราโทษไว้ดังที่กล่าวข้างต้น มีความเหมาะสมหรือไม่

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศพบว่า ในกติกาของสหรัฐอเมริกา การแข่งขันกีฬาชกมวยสมัครเล่นในเยาวชน กำหนดให้ต้องสวมหมวกป้องกันการกระแทกศีรษะ สำหรับการแข่งขันกีฬาชกมวยสมัครเล่นในประเทศออสเตรเลีย กำหนดให้นักมวยต้องสวมหมวกป้องกันการกระแทกศีรษะ ในนักกีฬาเพศชาย ต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันอวัยวะเพศด้วย ขณะที่ในเพศหญิงต้องสวมอุปกรณ์ป้องกันเต้านม อย่างไรก็ตาม ในการกำหนดโทษทางอาญา ควรมีการบัญญัติให้เหมาะสมตามบริบทของแต่ละประเทศ การจะนำบทลงโทษทางอาญาจากการกระทำความผิดข้างต้นไปเทียบเคียงกับบทลงโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายต่างประเทศย่อมไม่มีความเหมาะสม

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดโทษทางอาญาในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น เกี่ยวกับอายุของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย การกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์จากการชกมวยเด็ก และความรับผิดชอบกรณีอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกัน โดยมีข้อสรุปจากการศึกษาดังต่อไปนี้

1) ปัญหาเกี่ยวกับอายุของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 29 กำหนดให้นักมวยที่จดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้จะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี นั้น อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์ข้างต้นเป็นเพียงหลักเกณฑ์การขึ้นของจดทะเบียนเพื่อเป็นนักมวยอาชีพแต่มิใช่เป็นหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอายุขั้นต่ำของนักมวยเด็กแต่ประการใด ดังนั้น การจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปี บริบูรณ์ หรือในการจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับบุคคลที่มีได้จดทะเบียนจึงมิได้เป็นความผิดตามกฎหมาย ทำให้ในปัจจุบัน มีเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ชกมวยไทยกันเป็นจำนวนมาก โดยในกีฬามวยไทยในเด็กที่ขึ้นชกมีอายุต่ำสุดเพียง 4 ปีเท่านั้น นอกจากนี้ ในการชกมวยของเด็ก ผู้จัดก็มิได้จัดให้นักมวยเด็กสวมอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันแต่ประการใด นำมาซึ่งอาการบาดเจ็บและเสียชีวิตของนักมวยเด็ก จึงมีข้อพิจารณาว่า สมควรมีการกำหนดอายุขั้นต่ำของบุคคลที่จะเข้าแข่งขันในกีฬามวยหรือไม่ และอายุขั้นต่ำเท่าใดจึงจะเป็นการเหมาะสม

ประเทศสหรัฐอเมริกา กีฬามวยแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ เช่นกันคือมวยสมัครเล่นและมวยอาชีพ โดยในส่วนของมวยสมัครเล่นนั้นได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำของนักมวยเอาไว้ว่าต้องมีอายุตั้งแต่ 8 ปี ขึ้นไป ส่วนบุคคลที่จดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ ต้องเป็นผู้ที่เคยผ่านการชกมวยแบบสมัครเล่นมาก่อน และสามารถชนะการแข่งขันในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ จึงจะนำไปสู่การคัดเลือกระดับนานาชาติและเปิดโอกาสให้บุคคลนั้นเข้าสู่การเป็นนักมวยอาชีพ จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่ผู้ที่จะสามารถเป็นนักมวยอาชีพได้ มักเป็นผู้ที่มีอายุมากกว่า 20 ปีขึ้นไป

จากการศึกษาบทกฎหมายของเครือรัฐออสเตรเลีย มลรัฐนิวเซาท์เวลส์ มีการแก้ไขกฎหมายให้อายุขั้นต่ำของนักกีฬาสมัครเล่นเอาไว้คือ 14 ปี ส่วนกรณีของนักมวยอาชีพ กำหนดให้อายุขั้นต่ำของบุคคลที่ขอจดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพได้ต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปี ขึ้นไป

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายต่างประเทศ เห็นได้ว่า การจะกำหนดอายุของนักมวยเด็กสมควรเป็นเท่าใดนั้น ยังมีได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่แต่ละประเทศยังคงกำหนดตามความเหมาะสมภายในประเทศของตัวเอง สำหรับประเทศไทย ในปี 2561 พลเอก อุดยเดช อินทะพงษ์และคณะรวม 39 คน ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. ... ฉบับใหม่ ซึ่งสาระสำคัญได้มีการกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กที่จะทำการชกมวยไทยได้ คือมีอายุ 12 ปี ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดให้อายุขั้นต่ำของเด็กที่จะเข้าแข่งขันการชกมวยไทยสมัครเล่นได้ ต้องมีอายุตั้งแต่ 12 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป

นอกจากนี้ เพื่อเป็นมาตรการป้องกันอันตรายและให้เกิดความปลอดภัยแก่นักมวยทุกคน ควรมีการอนุญาตให้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายเพิ่มเติม ได้แก่ สนับศอก เกราะอ่อนป้องกันลำตัวและหน้าแข้ง และเครื่องป้องกันศีรษะ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรมีการกำหนดอุปกรณ์เหล่านี้ให้เป็นอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขันตามมาตรา 26 วรรคสองอย่างชัดเจนด้วย เพื่อความชัดเจนของกฎหมาย และการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทยอย่างมีประสิทธิภาพ

2) ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์จากการชกมวยเด็ก

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 15 กำหนดให้ในการชกแต่ละครั้ง ผู้จัดรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยแล้วแต่กรณีจะต้องจ่ายเงินรางวัลไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่ นักมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย โดยความตกลงกับนักมวยข้างต้นต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อนักมวย หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดรายการแข่งขันมวยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดค่าตอบแทนแล้วแต่กรณีและต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขการแบ่งและการจ่ายเงินรางวัลตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด ส่วนมาตรา 54 กำหนดอัตราโทษผู้จัดรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทบัญญัติข้างต้นกำหนดขึ้นเพื่อให้การคุ้มครองแก่นักมวยจากการแสวงหาประโยชน์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องจากการชกมวยของบุคคลที่เป็นนักมวย ไม่ว่านักมวยคนดังกล่าวได้จดทะเบียนเป็นนักมวยอาชีพหรือไม่ก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวมิได้เป็นบทบัญญัติที่ให้การคุ้มครองเด็กกรณีที่ถูกผู้จัดรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย นำเด็กมาเล่นกีฬามวย เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิรายได้จากการชกของเด็กด้วยแต่ประการใด

ถึงแม้มีการบัญญัติให้การคุ้มครองเด็กจากการแสวงหาประโยชน์จากการนำเด็กมาเล่นกีฬาไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 โดยมาตรา 26 ได้บัญญัติไว้ว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ (7) บังคับ ชูเชิญ ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก ผู้กระทำได้ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” แต่การจะนำบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมาบังคับใช้ได้ ต้องอยู่ภายใต้การบังคับของกฎหมายอื่น ดังนั้น กรณีของการแสวงหาประโยชน์จากการนำเด็กมาฝึกกีฬาชกมวยไทย และให้ขึ้นชก ต้องพิจารณาจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 เป็นหลัก ซึ่งตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 การจัดการแข่งขันชกมวยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ หรือไม่มีใบอนุญาตเป็นนักมวยอาชีพ ก็ได้เป็นความผิดแต่ประการใด ส่งผลทำให้การคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงหาประโยชน์โดยนำเด็กมาเล่นกีฬามวยไทยในปัจจุบันไม่มีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า กรณีของการแสวงหาประโยชน์จากการชกมวย ควรมีการแยกบทบัญญัติขึ้น ใช้บังคับเป็นการเฉพาะ และบัญญัติขอบเขตของการคุ้มครองให้เหมาะสมกับกีฬามวยไทย โดยนำบทบัญญัติที่ให้การคุ้มครองดังกล่าวมาบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยมีหลักเกณฑ์คือ ให้ความคุ้มครองโดยการห้ามมิให้มีการจัดการแข่งขันกีฬามวยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์อายุขั้นต่ำที่กำหนดอย่างเด็ดขาด และ เพื่อมิให้เป็นการหลอมนักกีฬามวยในการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการแสวงหาประโยชน์จากการเล่นกีฬาของเด็ก จึงควรมีการกำหนดอัตราโทษของการกระทำความผิดเท่ากับอัตราโทษที่กำหนดไว้ใน มาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ทั้งนี้เพื่อให้การแสวงหาประโยชน์จากการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยในเด็กมีบทบัญญัติบังคับใช้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับรูปแบบของการกีฬามวยไทย และเพื่อให้ประเทศไทยมีบทกฎหมายสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งประเทศไทยมีพันธกรณีที่ต้องบัญญัติกฎหมายดังกล่าว

3) ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบกรณีอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกัน

มาตรา 26 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 กำหนดไว้ว่า “...การจัดการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์จะกำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน” โดยมาตรา 56 กำหนดเกี่ยวกับอัตราโทษไว้ว่า ผู้จัดรายการแข่งขันมวยหรือนายสนามมวยผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนเงื่อนไขในการอนุญาตที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา 26 วรรคสาม ซึ่งเป็นเงื่อนไขในสาระสำคัญต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ในข้อเท็จจริงมักพบว่า ในการชกมวย

ไทยของเด็กนั้น ผู้จัดการแข่งขันก็ได้มีการสวมอุปกรณ์ป้องกันภัยใดๆ นอกจากฝ่าฟันมือ นวม และกระบัง ทำให้มีข้อพิจารณาว่า การกำหนดอัตราโทษไว้ดังที่กล่าวข้างต้น มีความเหมาะสมหรือไม่

อย่างไรก็ตาม ในการกำหนดโทษทางอาญา ควรมีการบัญญัติให้เหมาะสมตามบริบทของแต่ละประเทศ การจะนำบทลงโทษทางอาญาจากการกระทำความผิดข้างต้นไปเทียบเคียงกับบทลงโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายต่างประเทศย่อมไม่มีความเหมาะสม อนึ่ง เมื่อพิจารณาภาพรวมของการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยแล้วพบว่า มักมีการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายกันอยู่เนืองๆ เนื่องจากการชกมวยในประเทศไทยนั้นเป็นที่นิยมอย่างสูงในหมู่ประชาชน ทำให้อุตสาหกรรมการชกมวยนั้นมีมูลค่าสูง ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาบทบัญญัติของการกระทำตามมาตรา 26 วรรคสอง และวรรคสาม พบว่ามีการกำหนดอัตราโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนเอาไว้เพียงจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่านั้น อัตราโทษดังกล่าวจึงไม่เพียงพอ และไม่มีผลที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดกลัวการถูกลงโทษ

เมื่อพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักนิติเศรษฐศาสตร์มาใช้คุ้มครองเด็กจากกีฬามวย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรนำโทษปรับมาใช้แทนโทษจำคุกให้มากที่สุดตราบเท่าที่ไม่เป็นอันตรายต่อสังคม แต่ การจะกำหนดค่าปรับเป็นจำนวนเท่าใด เพื่อให้มีความเหมาะสมนั้น จากการศึกษาพบว่ามีแนวทางในการกำหนดโทษปรับได้ 2 วิธีคือ การใช้ดุลยพินิจของศาล และการกำหนดไว้ในบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่า การกระทำความผิดแต่ละครั้งอาจมีรายละเอียดของการกระทำความผิดที่แตกต่างกันไป ดังนั้น การบัญญัติไว้ในกฎหมายอาจไม่ครอบคลุมลักษณะของการกระทำทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเห็นว่า กรณีความรับผิดชอบอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกันนั้น ควรเป็นดุลยพินิจของศาล

4.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับมาตรการในการคุ้มครองเด็กจากกีฬามวยไทย ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

- 1) ปัญหาเกี่ยวกับอายุของนักมวยเด็กที่ควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

ผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 29 วรรคสองและวรรคสาม โดยกำหนดให้นักมวยอาชีพต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์ และนักมวยสมัครเล่นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบสองปีบริบูรณ์ และควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 26 ให้การจัดการแข่งขันกีฬามวยในเด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบสองปีบริบูรณ์ กำหนดได้เฉพาะเมื่อมีอุปกรณ์ใน

การป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน ได้แก่ สนับศอก เกราะอ่อนป้องกันลำตัวและหน้าแข้ง และเครื่องป้องกันศีรษะ เท่านั้น

2) ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดโทษบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์จากการชกมวยเด็ก

ผู้วิจัยเห็นว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 15 ควรมีการกำหนดให้การแข่งขันกีฬามวยแต่ละครั้ง ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยตามที่ได้ตกลงกันแล้วแต่กรณี ต้องจ่ายเงินรางวัลให้แก่นักมวยจดทะเบียนไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดการรายการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่นักมวยจดทะเบียนหัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดการนักมวย

ความตกลงเกี่ยวกับส่วนแบ่งค่าตอบแทนตามวรรคหนึ่ง ต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อนักมวยจดทะเบียนหัวหน้าค่ายมวย ผู้จัดการนักมวย และผู้จัดการรายการแข่งขันมวยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดค่าตอบแทน แล้วแต่กรณี และต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข การแบ่งและการจ่ายเงินรางวัลตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด และไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการบังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนักมวยแข่งขันกีฬามวยหรือกระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก นอกจากนี้ ควรมีการแก้ไขพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 54 โดยการกำหนดโทษแก่ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวย ซึ่งไม่ปฏิบัติตามมาตรา 15 วรรคห้า ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้ง จำทั้งปรับ

3) ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบกรณีอนุญาตให้เด็กชกมวยโดยปราศจากเครื่องป้องกัน

ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการแก้ไข มาตรา 56 พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยกำหนดให้ลงโทษแก่ผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยในนักมวยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ โดยปราศจากอุปกรณ์ในการป้องกันความปลอดภัยในการแข่งขัน โดยการลงโทษให้เป็นไปตามดุลพินิจของศาลที่อยู่ในเขตอำนาจแต่อัตราปรับต้องไม่เกินสองหมื่นบาท

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญาภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 10 แก้ไขเพิ่มเติม.

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ พลสยาม พรินต์ติ้ง (ประเทศไทย), 2551.

กมลชัย รัตนสกาวงศ์. “ความยินยอมในกฎหมายอาญา.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 11 แก้ไขเพิ่มเติม. กรุงเทพมหานคร :

สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559.

คณิต ณ นคร. วิ.อาญาวิพากษ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2552.

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2560.

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี. “ความคืบหน้าของการแก้ไข พรบ. กีฬามวย ปี 2542...

เส้นทางมวยไทยสู่อารยะและโอลิมปิก.” <http://csip.org/wordpress/wp-content/uploads/2017/12/สช-มวย-2017- -นโยบาย.pdf>.

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน. “อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก.”

<http://humanrights.mfa.go.th/th/kids/72/>.

“โครงการสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว.”

<http://kanchanapisek.or.th/kp6/sub/book/book.php?book=35&chap=3&page=t35-3-infodetail01.html>.

จิตติ ดิงศภัทย์. กฎหมายอาญา ภาค 1 ตอน 1. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : สยามการพิมพ์, 2525.

จิรพร เหล่าธรรมทัศน์. วิจัยชุด “มวยเด็ก” ทำลายสมอง-ไอคิวลด ดิดใช้แรงงานเด็ก จุด “มวยไทย”

ไปไม่ถึงโอลิมปิก.” <https://mgronline.com/qol/detail/9600000128004>.

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคทั่วไป. แก้ไขเพิ่มเติม. พิมพ์ครั้งที่ 13.

กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2554.

ทรงศักดิ์ ภูเก้าแก้ว. “ชีวิตนักมวยน่าสงสาร.” <https://www.gotoknow.org/posts/342753>

ปกป้อง ศรีสนิท. กฎหมายอาญาชั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2559.

ประธาน วัฒนวาณิชย์. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ประกายพริก, 2546.

ประพิณ ปรัชญาภรณ์. “ความยินยอมของผู้เสียหายในการกระทำความผิดอาญา.”

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2522.

ปกป้อง จันวิทย์. “ความรู้เบื้องต้นว่าด้วยนิติเศรษฐศาสตร์.” เอกสารวิชาการประกอบการสัมมนา
เรื่อง การวิเคราะห์กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาด้านเศรษฐศาสตร์, จัดโดย
สถาบันรพีพัฒนศักดิ์ สำนักงานศาลยุติธรรม ร่วมกับ มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา
ประเทศไทย กรุงเทพมหานคร, 2553.

ผู้จัดการออนไลน์. “เบรกร่าง กม.กึ่งมวดย ฉบับ สนช. รอรอร่างฉบับ ก.ท่องเที่ยว ๆ “กฤษฎีกา-
กกท. กรมเด็ก” เห็นฟ้องโทษหนักจัดเด็กอายุน้อยขึ้นชก.”

<https://mgronline.com/politics/detail/9610000114581>

พรพิมล เชวงศักดิ์โสภากย์. “นักมวดย: อาชีพเสี่ยงภัยที่ถูกมองข้ามด้านความปลอดภัย.”

วารสาร มจร. วิชาการ. ปีที่ 15. ฉบับที่ 29. น. 83 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2554).

ภาณุพล รักแตงาม. “เตลาแวร์ประเดิมพนันบอล หลังศาลไฟเขียวทั่วประเทศ.”

<http://www.siamtownus.com/2016/New-1806000039-1.aspx>

เลี้ยง หุยประเสริฐ. “สถาบันนิติเวชวิทยา.” โรงพยาบาลตำรวจ,

http://www.ifm.go.th/articles/article006_005p3.php

วัชชีรานนท์ ทองเทพ. “มวดยเด็ก: ปัญหาสิทธิเด็กได้เงาวัฒนธรรม บนประโยชน์ธุรกิจแสนล้าน.”

<https://www.bbc.com/thai/thailand-46218196>.

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับหัวเรื่องเรียงมาตรา. พิมพ์ครั้งที่ 9.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2563.

สุพจน์ สุโรจน์ และ ลาวลีย์ หอนพรัตน์. “กฎหมายอาญา 1: ภาคบทบัญญัติทั่วไป ทฤษฎีการ
ลงโทษและทฤษฎีวิธีการเพื่อความปลอดภัย.” แผนการสอนประจำหน่วย ชุติวิชากฎหมาย
อาญา 1: ภาคบทบัญญัติทั่วไป หน่วยที่ 13 ทฤษฎีการลงโทษและทฤษฎีวิธีการเพื่อความ
ปลอดภัย. สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, น.8.

สำนักข่าวไทยพีบีเอส. “ค่าน พรบ. มวดยเด็ก.” <https://news.thaipbs.or.th/content/275662>.

สำนักข่าวเวิร์คพอยต์นิวส์. “คู่ชกของนักมวดยเด็กวัย 13 ปี ที่เสียชีวิต เผยสภาพจิตใจแย่มาก เตรียมบวช
ให้น้องเล็ก.” <https://workpointnews.com/2018/11/13/คู่ชก-ของนักมวดยเด็กวัย-13/>

สำนักพิมพ์ผู้จัดการ. “เปิดค่าเหนือย-สัญญา สังเวียนเด็ด MMA แลกความเจ็บปวด.”

<https://mgronline.com/sport/detail/9600000082241>

สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชนฯ. “ประวัติความเป็นมาของมวยไทย” เล่มที่ 35. เรื่องที่ 3 มวยไทย.”

<http://saranukromthai.or.th/sub/book/book.php?book=35&chap=3&page=t35-3-infodetail01.html>

“สาเหตุของการใช้นวมชกมวยของไทย.” <https://www.pantown.com/board.php?id=58140>

[&area=4&name=board2&topic=888&action=view](https://www.pantown.com/board.php?id=58140&area=4&name=board2&topic=888&action=view)

หยุด แสงอุทัย. กฎหมายอาญาภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 21. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2557.

อัจฉริยา ชูตินันท์. อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา. กรุงเทพมหานคร: คณะนิติศาสตร์ปริธี

พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2557.

อุดมศักดิ์ โหมดม่วง. “มวยเด็ก การพบกันครั้งทางระหว่างกีฬา กับกฎหมาย.”

https://www.matichon.co.th/article/news_1337513

“10 ประเภทกีฬาอันตรายที่เสี่ยงชีวิตสูงนักกีฬาคควรระวัง.”

<https://www.ofezsoft.com/กีฬา-สุขภาพ>

ภาษาต่างประเทศ

Boxing Scene. “Average age to go pro?.”

<https://www.boxingscene.com/forums/showthread.php?t=298493>.

Boxing Fitness World. “2011 Amateur Weight Classes.”

<https://boxingfitnessworld.weebly.com/classes-of-competition.html>.

“Boxing Australia Inc.” [https://www.human_rights.gov.au/sites/default/files/content/racial_](https://www.human_rights.gov.au/sites/default/files/content/racial_discrimination/whats_the_score/pdf/boxing.pdf)

[discrimination/whats_the_score/pdf/boxing.pdf](https://www.human_rights.gov.au/sites/default/files/content/racial_discrimination/whats_the_score/pdf/boxing.pdf).

Jayne Thompson. “What Is the Path to Becoming a Professional Boxer?.”

<https://work.chron.com/path-becoming-professional-boxer-14911.html>

Milke Loosemore. “The History and current Principles of Concussion Management in Boxing.”

<https://www.aspetar.com/journal/viewarticle.aspx?id=307#.XUz5VY4zZ1u>.

Pugilism History. “Q&A on Rule Questions for new USA Boxing Rulebooks.”

<https://www.pugilistgear.com/category-s/186.htm>.

The Sydney Morning Herald. “Boxing age raised to 14.”

<https://www.smh.com.au/sport/boxing/boxing-age-raised-to-14-20120516-1yqft.html>.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล

ประวัติการศึกษา

ตำแหน่งและสถานทำงานปัจจุบัน

อนุรักษ์ พวงสุวรรณ

พ.ศ. 2558 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พนักงานเร่รัดหนี้สิน

บริษัท สยามวรินทร์ นิติการ จำกัด

